ஸ்ரீ:.

பிள்ளையுலகாசிரியர் திருவடிகளேசரணம்.

அழகியமணவாளப்பெருமாள்நாயனார் திருவடிகளேசரணம்.

ஜீயர் திருவடிகளேசரணம்.

பெருமாள்கோயில்

பிரதிவாதிபயங்கரம் அண்ணங்கராசாரியர் ஸ்வாமி தொகுத்த

ஆசார்யஹ்ருதய ஸாரம்.

[ஆசார்யஹ்ருதய மூலத்துடன் கூடியது.]

MADURAI UNIVERSITY LIBRARY
-9 DEC 1971
MADURAI-2

சென்னை:

"ஹாடன் அண்டு கம்பெனியில்" அச்சிடப்பட்டது.

ஸ்ரீமுக ௵ விஜயதசமி.

1933

Copyright Registered.

ஸ்ரீ:

ஆழ்வார் எம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஆசார்யஹ்ருதயத் தனியன்கள்.

[ஸ்ரீசைலேசேத்யாதி — ப்ரணதோஸ்மி நித்யம் ||]

ஸ்வாயப்ரஹ்லாதவக்த்ரார மஹிமாமவமாஹிதம் |
ஸ்ரீக்ருஷ்ண தநயம் வந்தே ஜகத்குருவராநுஜம் ||

த்ராவிடாம்நாயஹ்ருதயம் குருபர்வக்ரமாகதம் |
ரம்யஜாமாத்ருதேவேந தர்சிதம் க்ருஷ்ணஸூநுநா ||

மணவாளரவணைப் பள்ளிபயில்பவற் கெவ்வுயிரும்
குணபோகமென்று குருகைக்கதிப னுரைத்ததுய்ய
உணர்பாவினுட்பொரு ளொன்றுமறியா வுலகறிய
மணவாளன் மாறன்மனமுரைத்தான் வண்முடும்பைவந்தே.

மாதவத்தோன் மாறன்மனங்கூறும் மணவாளன்
தோதவத்தித்தூய்மறையோரான பெற்றார் — நீதியினால்
ஆங்கவர்தாள் சேர் பெற்றாராயி மணவாளமுனி
பூங்கமலத்தாள்கள் நெஞ்சே போற்று.

அழகியமணவாளப்பெருமாள்நாயனார் திருவடிகளே சரணம்,

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்,

ஸ்ரீ:

MADURAI UNIVERSITY LIBRARY.
MADURAI - 2

ஆசார்யஹ்ருதயஸாரத்தின் — அவதாரிகை.

ஆத்மாக்களனைவரும் நித்யஸூரிகளைப்போலே மலர்ந்த ஞானத்தையுடையராய் எம்பெருமானுக்கு * ஒழிவில்காலமெல்லாமுடனாய்மன்னி வழுவிலா வடிமைசெய்து * பேரின்பவெள்ளத்தில் மூழ்கியிருக்கவேண்டிய யோக்யதைக்கு இட்டுப் பிறந்துவைத்தும் அநாதியான மாயையினாலே மறைக்கப்பட்டவர்களாய் அவித்யையினாலே நேர்ந்த புண்ய பாப ரூப கருமங்களுக்கு ஏற்பப் பலவகைப்பட்ட யோனிகளில் மாறிமாறிப் பிறந்து வருந்திக்கிடக்க, அவர்கள் நல்வழிதெரிந்து உஜ்ஜீவிக்கும்பொருட்டு எம்பெருமான் தானே பல அவதாரங்கள் செய்தருளியும் வேதம் ஸ்ம்ருதி இதிஹாஸம் புராணம் முதலிய பல சாஸ்திரங்களை உபகரித்தருளியும் ஸம்ஸாரிகள் திருந்தக் காணாமையாலே அவர்களுக்கு ஸஜாதீயர்களாயிருப்பாரைக் கொண்டே திருத்தவேணுமென்று பார்த்து அதற்கு உரிய ஒருவரை உண்டாக்கவேணுமென்று கருதித் தன்னுடைய நிர்ஹேதுக ப்ரஸாதத்தாலே எங்கும் பார்த்து இலக்குக் காணாமல் வாராநிற்க, அந்தப் பார்வை தனக்கும் பள்ளமடையான தென் திசையிலே யானவளவிலே, “மாறிமாறிப் பலபிறப்பும் பிறந்து” என்று தாமே அருளிச்செய்தபடி ஜந்ம பரம்பரைகளிலே தோள்மாறி நித்ய ஸம்ஸாரியாய்ப் போருகிற நம்மாழ்வார் மேலேபட, அந்த நிர்ஹேதுக கடாக்ஷ விசேஷத்தாலே திவ்யஜ்ஞாந பக்திகளைப் பெற்ற ஆழ்வார் அந்த எம்பெருமானுடைய ஸ்வரூபரூபகுணவிபூதிகளை நன்றாக அநுபவித்துக்கொண்டிருக்க, அவ்வநுபவம் உள்ளடங்காமல் பாசுரங்களாகப் புறம்பே வழிந்து ஸர்வலக்ஷண ஸம்பந்நமான திவ்ய ப்ரபந்தமாய்த் தலைக்கட்டிற்று.

அப்படிப்பட்ட திவ்யப்ரபந்தமாகிய திருவிருத்தம், திருவாசிரியம், பெரிய திருவந்தாதி, திருவாய்மொழி என்னும் நான்கு பிரபந்தங்களுள் ஸகலார்த்த புஷ்கலமும் ஸாமவேதஸாரமுமான திருவாய்மொழியின் பாசுரங்களின் அர்த்த விசேஷங்களை வெளியிடுவதற்கு ஆறாயிரப்படி முதலிய பல வியாக்கியானங்கள் திருவவதரித்திருந்தாலும், ஆழ்வாருடைய பெருமையையும் அருளிச்செயல்களின் சீர்மையையும் திருவாய்மொழியின் ஒப்புயர்வற்ற சிறப்பையும் இதுதன்

னில் ஸாரமாகக் குறிக்கொள்ளவேண்டிய அபூர்வமான பலபல ஸ்வாபதேசார்த் தங்களையும் விசேஷார்த்தங்களையும் விளக்கியருளத் திருவுள்ளம்பற்றி, நம்பிள்ளை திருவடிகளில் நிழலும் அடிதாறுமாயிருந்த வடக்குத் திருவீதிப்பிள்ளையின் இளைய திருக்குமாரரும் பிள்ளைலோகாசார்யருடைய திருத்தம்பியாருமான அழ கியமணவாளப்பெருமாள் நாயனார் ஆசார்யஹ்ருதயம் என்கிற அற்புதமான திவ்ய க்ரந்தத்தை அருளிச்செய்தருளினார்.

வைதிக ஸந்தாநத்திற்கு ப்ரதம ஆசார்யரான ஆழ்வார் அருளிச்செய்த திவ்யப்ரபந்தங்களில் அவருடைய திருவுள்ளக் கருத்துக்களைத் தெளிய வெளி யிடுகையாலே இது தனக்கு ஆசார்யஹ்ருதயமென்று திருநாமமாயிற்று.

இப் பிரபந்தத்தில் இவரருளிச்செய்கிற வாக்கியங்களெல்லாம் பெரும் பாலும் அருளிச்செயல் சந்தைகளைச் சேர்த்தே தொகுத்ததாயிருக்கும். இவ் வுலகில் எத்தனையோ பிரபந்தங்கள் அவதரித்திருந்தாலும் சொல்தொடையி லும் பொருள் நடையிலும் இதனையொத்த ப்ரபந்தம் இதுவேதான் என்னலா மத்தனையொழிய இதுபோன்ற வேறொரு க்ரந்தமும் அவதரித்திலது.

ஸகல ச்ருதி ஸ்ம்ருதீதிஹாஸ புராணங்களும் ஆழ்வாரருளிச்செயல்களும் அருளிச்செயல்களின் வியாக்கியானங்களும் ஆசார்யர்களின் ஸ்தோத்ர ஸூக்தி களுமெல்லாம் ஒருங்கே திரண்டு இவ்வாசார்யஹ்ருதய ப்ரபந்தமாக வடிவெடு த்ததென்றால் மிகையாகாது.

இதில் அர்த்தத்திற்காட்டிலும் சொல்தொடைதானே மிகவும் இனிதாயிரு க்கும். இதனை ஆழ்ந்து அநுபவிக்கும்படியான பாக்கியம் வாய்ந்தவர்கள் இத்தையொழிய வேறொன்றிலும் காலக்ஷேபம்பண்ணக் கருதார்கள். இதனை அறியக்கற்று வல்லாரானவர்கள் ஸர்வஜ்ஞர் என்னும் சிறப்புப் பெயர் பெறுதற் கே உரியராவர்.

இப் பிரபந்தம் ஸூத்ரரூபமாய் ப்ரஹ்மஸூத்ரத்திற்காட்டிலும் கஹந மாக ஆழ்ந்த கருத்தையுடைத்தாய் ஒருவர்க்கும் எளிதில் பொருளறியவொண் ணாதபடி யிருந்தமையை நோக்கி விசதவாக்சிகாமணியாய் ஸர்வஜ்ஞ ஸார்வபௌ மரான மணவாளமாமுனிகள் 'ஸூத்ரத்திற்கு வ்ருத்தி' என்னலாம்படியாய் ஆச்சரியமான வியாக்கியானமிட்டருளினார். அந்த வியாக்கியானத்தைத் தழுவி ஸாராம்சங்களை எளிய நடையில் தெளிவாகத் திரட்டி வசநரூபமாக ஆசார்ய ஹ்ருதய ஸாரம் என்னும் நூல் எழுதப்புகுகின்றேன். இதிலுள்ள குற்றங்குறை களைப் பெரியோர் தமது இயற்கை நற்கருணையால் பொறுத்தருள்வாராக.

இங்ஙனம்:

ஸ்ரீவைஷ்ணவ தாஸன்,

அண்ணங்கரார்ய தாஸன்.

ஸ்ரீ:

ஆழ்வார் எம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

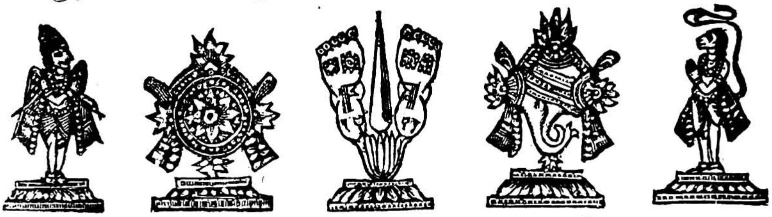

அன்னபுகழ் முடும்பை அழகியமணவாளப்பெருமாள் நாயனார்

அருளிச்செய்த

ஆசார்யஹ்ருதயம்.

[முதல் ப்ரகரணம்.]

1. காருணிகனான ஸர்வேச்வரன் அறிவிலாமனிசர் உணர்வேணும் சுடர் விளக்கேற்றிப் பிறங்கிருள்நீங்கி மேலிருந்த நந்தாவேதவிளக்கைக்கண்டு நல்லதும் தீயதும் விவேகிக்கைக்கு மறையாய்விரிந்த துளக்கமில்விளக்கில் கொளுத்தின ப்ரதீபமான கலைகளை நீர்மையினாலருள்செய்தான்.

ஸ்ரீ:

பெருமாள்கோயில் பிரதிவாதிபயங்கரம்

அண்ணங்கராசாரியர் ஸ்வாமி தொகுத்தருளின

ஆசார்யஹ்ருதய ஸாரம்.

[எம்பெருமான் ஸம்ஸாரிகளுக்கு விவேகமுண்டாகும்பொருட்டு சாஸ்திரங்களை உதவினான் என்பது.]

1. பேரருளாளனான பரமபுருஷன், அநாதியான அஜ்ஞான அந்தகாரத்தினால் ஆக்ரமிக்கப்பட்டவர்களாய் அதனால் ஒருவிதமான விவேகமும் இல்லாதவர்களான ஸம்ஸாரிகள் ஞானமாகிற சுடர்விளக்கையுடையவர்களாய் அதனால் அஜ்ஞானவிருள் நீங்கப்பெற்று வேதாந்தங்களில் விளங்கும் விளக்கான தன்னை [பகவானை], தக்க ஞானக் கண்களாலேகண்டு நல்லதுதீயதுகளைப் பகுத்துணர்வதற்காக [அதாவது 'பகவத்விஷயம் நன்று, ஸம்ஸாரம் தீது' என்று விவேகம் பெறுவதற்காக] * மறையாய்விரிந்த விளக்கு என்றும் * துளக்கமில் விளக்கு என்றும் சொல்லுகிறபடியே வேதமனைத்துக்கும் வித்தாகி ஒருநாளும் சலியாமல் நின்று எல்லாப்பொருள்களையும் விளக்குமதான அகாரத்தில் நின்றும் தோன்றியவையாய் சிறுவிளக்கில் நின்றுந்தோன்றின பெருவிளக்குப் போலேயான பன்னுகலை நால்வேதங்களைத் தனது இயற்கையின்னருளால் வெளியிட்டருளினன்.

2. விவேகஃபலம் வீடுபேற்று.

3. த்யாஜ்யோபாதேயங்கள் ஸுகதுஃகங்கள்.

4. இவற்றுக்கெல்லை இன்புதுன்பளி பன்மாமாயத்தழுந்துகையும் களிப்புங் கவர்வுமற்றுப் பேரின்பத்தின்புறுகையும்.

[அந்த விவேகத்திற்கு இன்னது பயன் என்பது]

2. 'நல்லது தீயதுகளைப் பகுத்துணர்வதற்காக' என்று கீழ்ச் சொல்லப் பட்டதே, அந்த பகுத்துணர்வுக்கு என்ன பயன்? என்னில், விடவேண்டிய வற்றை விடுகையும் பற்றவேண்டியவற்றைப் பற்றுகையுமே பகுத்துணர்வுக்குப் பயன். [ஹேயங்கள் இன்னவை என்று தெரிந்துகொண்டு அவற்றை விட் டொழிக்கவும் உபாதேயங்கள் இன்னவையென்று தெரிந்துகொண்டு அவற் றைப் பற்றவுமே பகவான் சாஸ்திரங்களை அருளினன் என்றதாயிற்று.]

[ஹேயம் இன்னது உபாதேயம் இன்னது என்பது.]

3. வெறுக்கத்தக்கது எது? விரும்பத்தக்கது எது? என்னில்; உலகில் ஒவ்வொருவரும் 'எனக்கு ஸுகமுண்டாகவேணும்; துக்கம் உண்டாகலாகாது' என்றிருக்கிறபடியால் அனைவர்க்கும் ஸுகம் இஷ்டமாய் துக்கம் அநிஷ்டமா யிருக்கையாலே, ஸுகம் உபாதேயம், துக்கம் த்யாஜ்யம்.

[ஸுகதுக்கங்களின் எல்லை.]

4. உலகில் ஸுகதுக்கங்கள் ஒரேவிதமாக இல்லை; ஸுகத்தில் எத்தனை யோ கணுக்கள் உண்டு; அப்படியே துக்கத்திலும் பல கணுக்கள் உண்டு; ஆகவே, 'இதற்கு மேற்பட்ட துக்கமில்லை' என்னும்படியாய் சரமாவதியான துக்கமும், 'இதற்கு மேற்பட்ட ஸுகமில்லை' என்னும்படியாய் சரமாவதியான ஸுகமும் இன்னதென்று தெரிந்துகொள்ளவேண்டியது அவசியம். துஃக்கத் திற்கு எது எல்லையென்னில்; ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தமடியான ஜன்மங்களில்நின் றும் ஒருகாலும் நீங்காமைக்கு உறுப்பானவையாய், பலவகைப்பட்டிருப்பவை யாய், அகப்பட்டவர்கள் தப்பமுடியாதவையாய் * இன்னமுதெனத்தோன்றி எப்படிப்பட்ட அறிவுடையாரையும் கலங்கப்பண்ணுகையாலே ஆச்சரியங்க ளாய் இராநின்ற சப்தாதி விஷயங்களிலே துக்கப்பட்டு ஸம்ஸாரத்திலே அழுந் துகைக்கு மேற்பட்ட துக்கமில்லாமையாலே இதுவே துக்கங்களுக்கு முடிவான எல்லை. ஸுகத்திற்குப் பரமாவதி ஏதென்னில்; அற்பங்களாயும் அஸ்திரங்க ளாயுமுள்ள துஷ்ட விஷயங்கள் கிடைப்பதனாலே உண்டாகிற களிப்பும் அவை கிடையாமற்போவதனாலே உண்டாகிற கவலையுமாகிற விவை கழிந்து * அந்த மில் பேரின்பமான பரமபதத்திலே அடியார்கள் குழாங்களையுடன் கூடி இடை யறாத பகவதநுபவத்தாலே ஆநந்தமயமாயிருப்பதற்கு மேற்பட்ட ஆநந்தமில் லாமையாலே இதுவே ஸுகத்துக்கு முடிவான எல்லை. [இருள் தருமாஞாலத்தி லே மாறி மாறிப் பல பிறப்பும் பிறந்து அலமந்து அழுந்துகை துக்கங்களுக்கு எல்லை. நித்ய விபூதியில் இடைவிடாது பகவானை அநுபவிக்கை ஸுகங்களுக்கு எல்லை என்றதாயிற்று.]

5. அநுக்லேஶ நிவ்ருத்திஶ்யாநந்த ஹேது — மறந்தேனறியகிலாதே உணர்வி லேனேணிலேனயர்த்தேன்றும் உய்யும்வகை நின்றவோன்றை நன்கறிந்த னன்உணர்விஹுள்ளே ஆம்பரிசேன்றுஞ்சோல்லுகிற ஜ்ஞாதவ்ய பஞ்சக ஜ்ஞாநாஜ்ஞாநங்கள்.

6. இவற்றுக்குக் காரணம் இரண்டிலோன்றினில் ஒன்றுகைகள்.

7 ஸத்வாஸத்வநிதாநம் இருள்தருமமலங்களாகவேன்னும் ஜந்மஜாயமாந கால கடாக்ஷங்கள்.

[அந்த ஸுகதுக்கங்களுக்கு ஹேது இன்னதேன்பது.]

5. இப்படிப்பட்ட துக்கமும் ஸுகமும் இவனுக்கு உண்டாகைக்குக் காரணம் ஏதென்னில்; பரஸ்வரூபத்தையறிதல், ஸ்வஸ்வரூபத்தையறிதல், விரோதிஸ்வரூபத்தையறிதல், உபாயஸ்வரூபத்தையறிதல், புருஷார்த்தஸ்வரூபத்தையறிதல் ஆகிற அர்த்தபஞ்சகஜ்ஞானம் இல்லாமை கீழ்ச்சொன்ன எல்லையான துக்கத்திற்குக் காரணமாம். அந்த அர்த்தபஞ்சக ஜ்ஞானம் குறையற்றிருத்தல் கீழ்ச்சொன்ன எல்லையான ஸுகத்திற்குக் காரணமாம். [ஸகல சாஸ்த்ர தாத்பரியமாய் ஆத்மோஜ்ஜீவநத்திற்கு அவசியம் அறியவேண்டியதான அர்த்தபஞ்சகத்தை அறியாமையும் அறிகையுமே ஸம்ஸார மோக்ஷங்களுக்கு ஹேது என்றதாயிற்று.]

[அர்த்தபஞ்சகஜ்ஞாநமுண்டாவதற்கும் அது உண்டாகாமைக்கும் அடி இன்ன தேன்பது.]

6. சிலர்க்கு அர்த்தபஞ்சகஜ்ஞானம் உண்டாவதற்கும் சிலர்க்கு அது உண்டாகாமற் போவதற்கும் காரணமேதென்னில்; ஸத்வம், ரஜஸ், தமஸ் என்கிற மூன்று குணங்களுள் பிந்தின ரஜஸ்தமோகுணங்கள் மலிந்திருக்கப்பெறுகையே அர்த்தபஞ்சகஜ்ஞான முண்டாகாமைக்குக் காரணம். * முக்குணத்து இரண்டவையகற்றி ஒன்றினிலொன்றி நிற்கையாகிற ஸத்வகுணப்ராசுர்யமே அர்த்தபஞ்சகஜ்ஞானத்திற்குக் காரணம். [ரஜஸ்தமோகுணங்கள் அந்யதாஜ்ஞாந விபரீதஜ்ஞாநங்களுக்கு ஹேதுவாய் ஸத்வகுணம் யதார்த்தஜ்ஞானத்திற்கு ஹேதுவாயிருக்கையாலே இப்படி சொல்லிற்று.]

[கீழ்ச்சோன்ன குணப்ராசுர்ய வைஷம்யத்திற்கு அடி இன்னதேன்பது.]

7. சிலர்க்கு ரஜஸ்தமோகுணங்கள் மலிந்திருக்கைக்கும் சிலர்க்கு ஸத்வ குணம் ப்ரசுரமாயிருக்கைக்கும் காரணமேதென்னில்; * இருள்தருமாஞாலத்துட்பிறவி யென்கிற அஜ்ஞாநாவஹமான ஸம்ஸாரத்தில் ஜன்மம் ரஜஸ்தமோ குணங்கட்கு ஹேதுவாம்; "ஜாயமாநம் ஹி புருஷம் யம் பஶ்யேந் மதுஸூதந: । ஸாத்விகஸ் ஸ து விஜ்ஞேயஸ் ஸ வை மோக்ஷார்த்தசிந்தக: ॥ — ஜாயமாநம் ஹி புருஷம் யம் பச்யேந் மதுஸூதந: । ஸாத்விகஸ் ஸ து விஜ்ஞேயஸ் ஸ வை மோக்ஷார்த்த சிந்தக:." (ஜநிக்கும்போது எவனை எம்பெருமான் கடாக்ஷிப்பனோ அவனே ஸாத்விகனுவன், அவனே முமுக்ஷுவாவன்.) என்கிற படியே ஜாயமாநகாலத்தில் * அவன் கண்களாலே அமலங்களாகவிழிக்கும் மென்

8. இவற்றுக்குமூலம் இருவல்லருள் நன்வினைகள்.

9. கர்மக்ருபா பீஜம் பொய்ந்நின்ற அருள்புரிந்தவென்கிற அவித்யா ஸௌஹார்த்தங்கள்.

10. ஏதந்நிமித்தம் முன்னமே முதல்முன்னமேயான அசித் நாராயண ஸம்பந்தங்கள்.

11. இவை கிட்டமும் வேட்டுவேளானும்போலே ஒண்பொருள் பொருளல்

னப்படுகிற பரமபாவநமான பகவத்கடாக்ஷமே ஸத்வகுண ப்ராசுர்யத்திற்கு ஹேதுவாம்.

[ஜன்மத்திற்கும் ஜாயமாநகாலகடாக்ஷத்திற்கும் மூலம் இன்னதென்பது.]

8. * சார்ந்தவிருவல்வினைகளென்று ஆத்மாவோடு பிரிக்கவொண்ணாதபடி பொருந்திக்கிடக்கிற ப்ரபலங்களான புண்யபாபங்கள் பிறப்புக்கு ஹேதுவாம்; * தொல்லருள் நல்வினை யென்கிற எம்பெருமானுடைய இயற்கையின்னருளாகிற ஸுக்ருதம் ஜாயமாந காலகடாக்ஷத்திற்கு ஹேதுவாம்.

[இருவல்வினைகளுக்கும் எம்பெருமானருளுக்கும் பீஜம் இன்னதென்பது]

9. கீழ்ச்சொன்ன புண்யபாப ரூப கருமங்களுக்கு பீஜம் * பொய்ந்நின்ற ஞானமுமென்கிற அவித்யை. பகவத்க்ருபைக்கு பீஜம் * அருள்புரிந்த சிந்தை யென்கிற ஸௌஹார்த்தம். [ஆத்மாக்களின் உஜ்ஜீவநத்திற்கு எம்பெருமான் க்ருஷிபண்ண இழிகைக்கு மூலகாரணமாக ஸௌஹார்த்தமென்பது சாஸ்த்ரங்களிற் சொல்லப்பட்டது. இந்த ஸௌஹார்த்தமடியாகவே சேதநர்களின் விஷயமாக அவன் திருவுள்ளத்தில் இரக்கம் பிறப்பது.]

[அந்த அவித்யைக்கும் ஸௌஹார்த்தத்திற்கும் அடி இன்னதென்பது.]

10. "மூதாவியில் தடுமாறு முயிர் முன்னமே" என்று சொல்லப்படுகிற அநாதியான அசித்ஸம்பந்தம் அவித்யைக்கு நிமித்தமாம்; "அடியேனடைந்தேன் முதல் முன்னமே" என்று சொல்லப்படுகிற அநாதியான நாராயண ஸம்பந்தம் ஸௌஹார்த்தத்திற்கு நிமித்தமாம். [ஆக, அநாதியான அசித்ஸம்பந்தமடியாக அவித்யை, அது அடியாகப் புண்ய பாப ரூப கருமங்கள், அது அடியாக ஜன்மம், அது அடியாக ரஜஸ்தமோகுணப்ராசுர்யம் அது அடியாக அர்த்தபஞ்சகஜ்ஞாநமில்லாமையாய் அது அடியாக ஸம்ஸார துக்கம்வரும்; அநாதியான நாராயண ஸம்பந்தமடியாக பகவத் ஸௌஹார்த்தம், அது அடியாக க்ருபை, அது அடியாக விசேஷகடாக்ஷம், அது அடியாக ஸத்வகுணபூர்த்தி. அது அடியாக அர்த்தபஞ்சகஜ்ஞானமுண்டாய் அது அடியாக மோக்ஷஸுகமுண்டாம் என்றதாயிற்று.]

[அசித்ஸம்பந்தமும் நாராயணஸம்பந்தமும் ஆத்மவஸ்துவுக்கு இன்னதுசெய்யுமென்பது.]

11. தன்னோடு சேர்ந்ததொரு மாணிக்கத்தை ஒளியறத்தின்று உருவழித்துத் தன்னைப்போலேயாக்கும் கிட்டம்போலே அசித்ஸம்பந்தமானது

லாதவையென்னுதே நானிலாத யானுமுளனுவனேனென்கிற ஸாம்யம்பெறத் தின்றுதி அந்தமும் வாழ்வுமாகிற ஹாநிஸத்தைகளை உண்டாக்கும்.

12. ஒன்று கூடினதாய் பற்றறுக்க மீண்டொழிகையாலே பழவடியே னேன் னுமதோன்றுமே ஒழிக்க வொழியாதது.

13. இந்த § உதரத்தரிப்பு த்ரைகுண்ய விஷயமானவற்றுக்கு ப்ரகாசகம்.

---

* அந்நலத் தொண்பொருளெனப்படுகிற ஆத்மவஸ்துவின் சீர்மைபாராமல் தன்னோடே அது ஸாம்யம் பெறும்படியாக ஜ்ஞாநலேசமறத் தின்று அதற்கு ஸத்தா ஹாநியை யுண்டாக்கும். ஏதேனு மொரு புழுவைக் கொண்டுவைத்து ஊதித் தன்னோடு ஒற்றுமைபெற்றதாக்குங் குளவிபோலே பகவத்ஸம்பந்தமானது — * பொருளல்லாதவென்னை யென்னும்படி ஜ்ஞாநலோபத்தாலே அவஸ்துவாய்க் கிடக்கிற ஆத்மவஸ்துவின் சிறுமைபாராதே தன்னோடொத்ததாம்படி செய்து ஸத்தாலாபத்தையுண்டாக்கும்.

[ஆத்மாவுக்கு பகவத்ஸம்பந்தமே ஸ்திரம் என்பது.]

12. இப்படி அநாதியாகச் சொல்லப்பட்ட அசித்ஸம்பந்த நாராயண ஸம்பந்தங்களாகிற இரண்டு ஸம்பந்தமும் ஆத்மாவுக்கு நித்யமாயிருக்குமோவென்னில்; அசித்ஸம்பந்தமானது ஆத்மாவுக்கு ஸ்வரூபமன்றியே வந்தேறியாய், ஸர்வசக்தனான எம்பெருமானாலே ஒருநாளிலே ஸவாஸநமாகப் போக்கப்பட்டுக் கழிந்து போய்விடுகையாலே "திருமாலே! நானுமுனக்குப் பழவடியேன்" என்னும்படி அநாதியாயிருக்கிற சேஷ சேஷித்வ ரூபமான பகவத்ஸம்பந்த மொன்றே "உன்றன்னோடுறவேல் நமக்கு இங்கொழிக்கவொழியாது" என்கிற படியே கழிக்கப்போகாதது. [பிரக்ருதிஸம்பந்தமானது வந்தேறியாயும் கருமமடியானதாயு மிருக்கையாலே அநித்யமாயிருக்கும்; பகவத்ஸம்பந்தம் அப்படியல்லாமல் அநாதியாய்நிருபாதிகமாகையாலே நித்யமாயிருக்குமென்றதாயிற்று. ஆனால் வந்தேறியான பிரக்ருதிஸம்பந்தத்தை அநாதியென்று சொல்லுவானேன்? என்னில்; வந்தேறின காலத்துக்கு அடி தெரியாமையாலே அநாதியென்று பிரமாணங்கள் சொல்லுகையாலே சொல்லுகிறோம். அடி தெரியாத போது வந்தேறியென்று எப்படி சொல்லலாமென்னில்; ஒருநாள்வரையிலே எம்பெருமானருளால் அது கழியக்காண்கையாலே வந்தேறியென்பது நிச்சயிக்கப்படுகிறது.]

[இந்த ஒழிக்க ஒழியாத உறவே எம்பெருமான் கலைகளையருளினதற்கு ஹேதுவென்கிறது.]

13. இந்த நாராயணத்வப்ரயுக்தமான குடல்துடக்குத்தான் ஸத்வரஜஸ் தமஸ்ஸுக்களாகிற முக்குணங்கட்கும் வசப்பட்டொழுகுகின்ற சேதநரை இலக்காகக்கொண்ட வேதங்களை வெளியிட்டருளுகைக்கு ஹேதுவாயிற்று. [தாமஸ

---

§ உதரத்தரிப்பு—குடல்துடக்கு; அதாவது - தேஹஸம்பந்தம். 'உதிரத்தரிப்பு' என்பர் சிலர்; ரக்தஸம்பந்தமென்றபடி......தெறிப்புஎன்புராம் சிலர்.

14. வத்ஸலையான மாதா பிள்ளை † பேகணியாமல் மண்தின்னவிட்டு ப்ரத்யௌஷதமிடுமோபோலே எவ்வுயிர்க்கும் தாயிருக்கும் வண்ணமானவிவனும் ருசிக்கீடாகப் பந்தமும் பந்தமறுப்பதோர் மருந்தும் காட்டுமிறே.

15. அதுதானும் ஆஸ்திக்ய விவேக அந்யசேஷத்வஸ்வஸ்வாதந்த்ர்யநிவ்ருத்தி

ராயும் ராஜஸராயும் ஸாத்விகராயுமுள்ள சேதநருடைய ருசிக்குத் தக்கபடி புருஷார்த்தங்களையும் அவற்றின் ஸாதநங்களையும் பூர்வபாகத்தாலே வேதம் பரக்கச் சொல்லுகையாலே * த்ரைகுண்யவிஷயமென்று வேதத்தைச் சொல்லுகிறது.]

[மோக்ஷஹேதுவான சாஸ்திரங்களோடுகூட பந்தஹேதுவான சாஸ்த்ரங்களையும் எம்பெருமான் காட்டினதற்கு ஹேது இன்னதென்பது.]

14. எம்பெருமான், ஸம்பந்தமடியாக சாஸ்த்ரப்ரதானம் பண்ணினுகில் மோக்ஷஹேதுவான சாஸ்திரங்களை மாத்திரமே காட்டவேண்டியிருக்க, இஹலோக பரலோக போக ஸாதனங்களை விதித்து பந்தஹேதுவுமான சாஸ்த்ரங்களையும் காட்டினது என்னெனில்; வாத்ஸல்யத்தோடுகூடின பெற்ற தாயானவள், தன் பிள்ளை மண்ணை யாசைப்பட்டதென்றால் அதன் முகம் கன்றாமல் முந்துற மண்ணைத் தின்னவிட்டுப் பின்னை அதற்கு மாற்று மருந்திடுமாபோலே * எவ்வுயிர்க்கும் தாயோனான எம்பெருமானும் சேதநருடைய ருசிக்குத் தக்கபடி பந்தக சாஸ்திரங்களையும் காட்டிவைத்துப் பின்னை பந்தமறுப்பதோர் மருந்தான சாஸ்த்ரங்களையும் கட்டிவைத்தான். [ஸம்பந்தமடியான வாத்ஸல்யத்தாலே இப்படி செய்கையாலே ஸம்பந்தக்கொத்தை வாராதென்றவாறு.]

[பந்தக சாஸ்திரங்களைக் காட்டினதும் படிப்படியாக அவர்கள் ஈடேறுகைக்கு இட்டவழி என்கிறது.]

15. இப்படி வாத்ஸல்யத்தாலே செய்தானுகிலும் முக்குணங்கட்கும் வசப்பட்ட சேதநர்க்கு ருசிக்கு இணங்கின பலன்களையும் ஸாதநங்களையும் விதிக்கிற பந்தக சாஸ்திரங்களையும் காட்டிவைத்தால் அவர்கள் ஸம்ஸாரிகளாகவே ஒழிந்துபோகக் காரணமாகாதோவென்னில்; ஆகாது, அதுவும் க்ரமேண அவர்கள் ஈடேறுகைக்கே இட்டவழியாகும். எங்ஙனேயென்னில்; ஒருவனைக் கொலை செய்கிற வழிகள், ஸ்வர்க்கபோகத்திற்குப் போகிற வழிகள் முதலானவற்றைக்காட்டும் சாஸ்த்ரங்களேயன்றோ பந்தக சாஸ்த்ரங்களெனப்படும்; இப்படிப்பட்ட சாஸ்த்ரங்களையும் எம்பெருமான் காட்டிவைத்திருப்பதற்கு ப்ரயோஜநம் கேண்மின்;—தமோகுணம் மிக்கவர்களாய்ப் பொருளீட்டுகைக்குப் பரஹிம்ஸையே போதுபோக்காய்த் திரிகிற நாஸ்திகரைக் குறித்து முதலிலே மோக்ஷத்தை விதித்தால் அவர்கட்கு அது ருசிக்கமாட்டாதாகையாலே அன்னவர்கட்கு உத்தேச்யமாகவுள்ள பரஹிம்ஸைக்கு உபாயமான அபிசார கருமத்தை

---

† 'பேகணித்தல்' என்றாலும் 'பேகணித்தல்' என்றாலும் ஒக்கும்; முகம் கன்றிப் போதல். முகவிகாரம்.

பாரதந்த்ர்யங்களையுண்டாக்கினவழி.

16. வேதவிஹிதமான தேஹவர்ணாஶ்ரமாதிகாரபலமோக்ஷஸாதநமதி

„அபிசரந்யஜேத" என்பது முதலானவற்றாலே விதித்தது: பரஹிம்ஸை பண்ணித் தீருவதற்கு என்னவுபாயமென்று பார்த்துக்கொண்டிருந்த அவர்கள் ஒருவழியாலும் அது நிறைவேறக் காணுமையாலே 'ஏதோ சிலர் சாஸ்திரமென்று சொல்லிக்கொண்டிருக்கிறார்களே, அந்த சாஸ்திரத்தில் என்ன உபாயம் சொல்லியிருக்கிறதோ அதையாவது அநுஷ்டித்துப் பார்ப்போம்' என்று நினைத்து அந்த அபிசாரகருமத்தை அநுஷ்டிக்க, அதன்படி பலன் கைபுகுகையாலே அவர்களுக்கு 'சாஸ்திரமுண்டு' என்கிற நம்பிக்கை பிறக்கிறது. அப்படி ஆஸ்திக்யமுண்டான பின்பு/சாஸ்திரங்கள் சொல்லுகிற விஷயம் உண்மையாகவேயிருக்கிறதே, நாம் இப்படி பரஹிம்ஸைபண்ணி இஹலோக இன்பங்களை நண்ணி ஜீவிப்பதிற்காட்டிலும் இனிதான மேலுலக இன்பங்களை யடைந்து வாழலாமே' என்று ஆசையை உண்டாக்கவல்ல „ஜ்யோதிஷ்டோமேந ஸ்வர்க்ககாமோயஜேத" இத்யாதிகளான சாஸ்திரங்களிற் கண்வைத்து ஸ்வர்க்கம் முதலிய புருஷார்த்தங்களையும் அவற்றின் உபாயங்களையும் ஆராயப்புக, அவ்வழியாலே 'தேஹத்திற்காட்டில் வேறுபட்டதான ஆத்மவஸ்து உண்டு' என்கிற விவேகம் பிறக்கிறது. இப்படி தேஹாத்ம விவேகம் பிறந்த பின்பு "ஸ்வர்க்கேபி பாதபீதஸ்ய க்ஷயிஷ்ணோர் நாஸ்தி நிர்வ்ருதி:" என்றும் „க்ஷீணே புண்யே மர்த்யலோகம் விஶந்தி" என்றும் சொல்லுகிறபடியே அநித்யமான ஸ்வர்க்க புருஷார்த்தத்தைப் பெற்றுத் துன்பங்கலந்த இன்பத்தை அநுபவித்து மீள்வதிற்காட்டிலும் இன்பமயமான சாச்வத புருஷார்த்தத்தைப்பெற்று நிலைநின்றுவாழலாமே! என்கிற ஆசையை உண்டாக்கவல்ல, [ஆத்மபோகமாகிற கைவல்ய மோக்ஷத்திற்கு வழிகாட்டியான] சாஸ்திரங்களிற் கண்வைத்து அவ்வழியாலே ஆத்மஸ்வரூப வைலக்ஷண்யத்தையுணர, அந்ய சேஷத்வ நிவ்ருத்தி பிறக்கிறது. அதற்குப்பிறகு, கேவலம் ஸ்வாத்மாநுபவமாகிற அதிற்காட்டிலும் பரமவிலக்ஷணமான பரமாத்மபோகத்தைக் காட்டுகிற சாஸ்திரங்களிற் கண்வைத்து அதன் சீர்மையையும் அதற்கு ஸாதநமான பக்தியையும் ஆராய்ச்சிசெய்ய, அவ்வழியாலே ஸ்வஸ்வாதந்திரிய நிவ்ருத்தி உண்டாகிறது. அதன் பிறகு * பத்தி முதலாமவற்றில் பதிகூடாமல் தளருமளவில் ஸ்வயத்ந நிவ்ருத்திரூபமான ப்ரபத்தியைக் காட்டுகிற சாஸ்திரங்களில் கண்வைக்க ஸ்வரூப யாதார்த்மிய வேஷமான பாரதந்திரியம் ஸித்தித்ததாகிறது. ஆக இப்படி க்ரமேண ஏடேறுகைக்கு இட்டவழியேயாம் சாஸ்த்ரங்கள்.

[பலபல அர்த்த விசேஷங்களை வெளியிடுகின்ற சாஸ்திரங்களைப் பயில்வது மிகவும் அரிதென்று எம்பெருமான் ஸகல சாஸ்த்ர தாத்பர்யமான திருமந்திரத்தை வெளியிட்டருளினன் என்பது.]

16. முதல் சூர்ணிகையில் 'கலைகளை நீர்மையினால் அருள்செய்தான்' என்று ப்ரஸ்தாவிக்கப்பட்ட சாஸ்திரங்களில பிரதிபாதிக்கப்படுகிற விஷயங்கள் எல்லை

ஸாமாந்ய வ்யூஹ ரூப க்ரியாதிகளை யறிவிக்கிற பாட்டுப்பரப்புக்குப்
பெரிய தீவினிலோன்பதாங்கூறும் மானிடப்பிறவியும் ஆக்கைநிலையும்

யில்லாதவை. அந்த விஷயங்களை நிரூபிக்கப்புகுவோமாயின் ஒவ்வொரு விஷயமும் நான்கு நான்கு வகையாயிருக்கும். எங்ஙனேயென்னில்; தேவ சரீரமென்றும் மநுஷ்ய சரீரமென்றும் (பசுபக்ஷ்யாதி) திர்யக் சரீரமென்றும் ஸ்தாவர சரீரமென்றும் தேஹம் நான்குவகைப்படும். ப்ராஹ்மண, க்ஷத்ரிய, வைச்ய, சூத்ர ரூபத்தாலே வர்ணம் நான்குவகைப்படும். ப்ரஹ்மசர்யம்; கார்ஹஸ்தியம், வாநப்ரஸ்தம், ஸம்ந்யாஸம் என ஆச்ரமம் நான்குவகைப்படும். “சதுர்விதா பஜந்தே மாம் ஜநாஸ்ஸுக்ருதிநோऽர்ஜுந। ஆர்த்தோ ஜிஜ்ஞாஸுரர்த்தார்த்தீ ஜ்ஞாநீ ச பரதர்ஷப!” என்று கீதையிற் சொன்னபடியே புதிதாகச் செல்வத்தை விரும்புதல், இழந்த செல்வத்தை விரும்புதல். கைவல்யத்தை விரும்புதல், பரமபதத்தை விரும்புதல் ஆகிற அதிகாரங்கள் நால்வகைப்படும். அறம் பொருள் இன்பம் வீடு என்று புருஷார்த்தங்கள் நால்வகைப்படும். ஸாலோக்யம் ஸாமீப்யம் ஸாரூப்யம் ஸாயுஜ்யம் என்று மோக்ஷம் நால்வகைப்படும். கர்மம் ஜ்ஞாநம் பக்தி ப்ரபத்தி என்று உபாயங்கள் நால்வகைப்படும். (பஞ்சாக்நிவித்யையிற் சொல்லுகிறபடியே) அர்ச்சிராதிகதி, யாம்யகதி, தூமாதிகதி, க்ஷுத்ராதிகதி என்று கதிகள் நால்வகைப்படும். க்ருதம், த்ரேதா, த்வாபரம், கலி என யுகங்கள் நால்வகைப்படும். “த்யாயந் க்ருதே யஜந் யஜ்ஞை: த்ரேதாயாம் த்வாபரேऽர்ச்சயந்। யதாப்நோதி ததாப்நோதி கலௌ ஸங்கீர்த்ய கேசவம்” என்கிறபடியே த்யாநம் யஜநம் அர்ச்சநம் ஸங்கீர்த்தநம் ஆக யுகதர்மங்கள் நால்வகைப்படும். வாஸுதேவ, ஸங்கர்ஷண, ப்ரத்யும்ந, அநிருத்தரூபேண வ்யூஹம் நால்வகைப்படும். நான்கு யுகங்களிலும் “பாலினீர்மை செம்பொனீர்மை பாசியின் பசும்புறம்போலுநீர்மை பொற்புடைத் தடத்துவண்டுவிண்டுலாம்நீலநீர்மை” என்று சொல்லுகிற பால் பொன் பசுப்புக் கார்வண்ணம் நான்கு. ஸ்ருஷ்டி, ஸ்திதி, ஸம்ஹாரம், மோக்ஷப்ரதத்வம் என்று க்ரியைகள் நான்குவகைப்படும். ஆகவிப்படி நான்கு நான்குவகைகளாக வகுக்கப்பட்ட அர்த்தவிசேஷங்களையெல்லாம் விரிவாகவிளக்குவதற்கே சாஸ்திரங்கள் ஏற்பட்டவை; அப்படிப்பட்ட அளவுகடந்த சாஸ்திரங்களை அதிகரிக்கவேண்டுமானால் அரிய பெரிய அநேக யோக்யதைகள் வேண்டும். எங்ஙனேயென்னில்;—

உப்புக்கடல், கருப்புக்கடல், கள்ளுக்கடல், நெய்க்கடல், தயிர்க்கடல், பாற்கடல், நீர்க்கடல் என்ற ஏழு கடல்களாலுஞ் சூழப்பட்ட ஏழு தீவுகளுக்கு, முறையே ஜம்பூத்வீபமென்றும் ப்லக்ஷத்வீபமென்றும் சால்மலத்வீபமென்றும் குசத்வீபமென்றும் க்ரௌஞ்சத்வீபமென்றும் சாகத்வீபமென்றும் புஷ்கரத்வீபமென்றும் பெயர். இவற்றுள் ஜம்பூத்வீபம் மற்ற எல்லாத் தீவுகளுக்கும் நடுவிலுள்ளது. அதன் நடுவில் மேரு என்னும் பொன்மலையுள்ளது; அதனைச் சுற்றியுள்ள இளாவ்ருத வருஷத்தில் ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்டுள்ள நான்கு மலைகளைச் சுற்றி நாற்றிசையிலும் நான்கு மரங்களுள்ளன. அவற்றிலொன்றாகிய நாவல்மரம் ஜம்பூத்வீபமென்றுஇத்தீவின் பெயர் வழங்குதற்குக் காரணமா

ஈரிரண்டி லொன்றும் இளமையு மிசைவு முண்டாய்ப் புகுவரேலுமென்
கிறதுக்குள்ளே விஹுமற நின்றவாகில்லா ஹ்ருஜாயியைக்கொண்டு அறக்
கற்கைஅரிதென்றிறே வேதஸாரோபநிஷத்ஸாரதராநுவாக ஸாரதமகாயத்
ரியில் முதலோதுகிற பொருள் முடிவான சுருக்கைத் தெய்வவண்டாய்

யிற்றென்று புராணங்கூறும். மற்றைத் தீவுகள் கருமபலன்களை அநுபவிப்பதற்கு மாத்திரமே உரியவையாகையாலும், இத்தீவு, பலன்களுக்குச் சாதனமானகருமங்களை அநுஷ்டிப்பதற்கும் உரிய இடமாகையாலும் இத்தீவு ஒன்றே சிறப்புறும். இது தன்னிலும் நவமகண்டமான பாரதவருஷத்துக்குத்தான் அந்தச் சிறப்பு உள்ளது. ஆகவிப்படிச் சிறந்ததான * நாவலம்பெரிய தீவினிலொன்பதாங்கூற்றில் ஜநிக்கப்பெறவேணும். இதில் பசுபக்ஷி முதலான யோநிகளிற் பிறவாமே மநுஷ்யயோநியிற் பிறக்கப்பெறவேணும். அதிற் பிறந்தாலும் அல்பாயுஸ்ஸாக ஒழியாமே சரீரம் நிலைபெற்றிருக்கப்பெறவேணும். அப்படி சரீரம் நிலைபெற்றிருக்கப்பெற்றாலும் இதரவருணத்திலன்றிக்கே ப்ராஹ்மண வர்ணத்தில் பிறவிபெறவேணும். அதிற் பிறந்துவைத்தும் வாணாள் வீணாளாகாதபடி, புத்தி கொழுந்துவிட்டு சாஸ்திரங்களை அப்யஸிப்பதற் குறுப்பான *கிளரொளி யிளமையும் ஆஸ்தையும்வேணும். இவ்வளவும் வாய்த்து வாழ்நாளுக்குள்ளே இடையூறுகளொன்றுமில்லாமே சஞ்சலமான நெஞ்சைக்கொண்டு ச்ருதி ஸ்ம்ருதி முதலிய ஸகலசாஸ்திரங்களையும் ஆழ்ந்து அதிகரிப்பது மிகவும் அருமைப்படும். இப்படிப்பட்ட அருமையை எம்பெருமான் திருவுள்ளம்பற்றியேதிருமந்திரத்தை வெளியிட்டருளினன். அந்தத்திருமந்திரம் எப்படிப்பட்டதென்னில்;—

கர்மகாண்டமும் ப்ரஹ்மகாண்டமுமாகக் கலசியுள்ள வேதத்தில் ஸாரமானது உபநிஷத்பாகம்; அதிலும் ஸாரதரமாகவுள்ளது நாராயணாநுவாகம். அதிலும் ஸாரதமமாகவுள்ளது வ்யாபகத்ரயத்தையும் பிரதிபாதிக்கிற விஷ்ணு காயத்ரி. அப்படிப்பட்ட காயத்ரியிலே "நாராயணாய வித்மஹே" என்று முதலிலே ஓதப்பட்டதாய் ஸகலவேத ஸங்க்ரஹமாயிருப்பது அத் திருமந்திரம். இப்படிப்பட்ட திருமந்திரம் "எனக்கென்றும் தேனும் பாலும் அமுதுமாய திருமால் திருநாமம்...நமோநாராயணமே" என்கிற திருமங்கையாழ்வாரருளிச்செயலின்படியே (1) தேனாகவும் (2) பாலாகவும் (3) அம்ருதமாகவும் ப்ரவஹித்தமாகையினாலே இப்படி தேனும் பாலு மமுதுமானவிதனை எம்பெருமான் வேதத்தில் நின்றும் க்ரஹிக்கிறபோது எவ்வண்ணம் க்ரஹித்தானென்னில்; (1) தேனை க்ரஹிப்பதில் ஸாராஸாரக்ராஹியான வண்டுதான் ஸமர்த்தமாகையாலே † தேனாகிய திருமந்திரத்தை எம்பெருமான் வண்டாகி சாகைகளிலிருந்து க்ரஹித்தான். [அதாவது, திருவாய்மொழியில் * தூவியம் புள்ளுடைத் தெய்வவண்டு—என்று எம்பெருமான் ஸாரக்ராஹியென்பதுபற்றி வண்டாகச் சொல்லப்பட்டான். வண்டு சாகைகளிலிருந்து [கிளைகளிலிருந்து] தேனை க்ரஹிப்பதுபோல் எம்பெருமானும் வேதசாகைகளிலிருந்து திருமந்திரத் தேனை க்ரஹித்தான் என்க.]

---

† திருமந்திரமானது ஸாரபூதமான ஸகலார்த்தங்களையும் தெரிவிப்பதனால் ஸர்வரஸமான தேன்போன்றதாகச் சொல்லப்பட்டது.

அன்னமாய் அமுதங்கொண்டவன் ஶாவைகளிலும் ஓதம்போல் கிளர் நால்வேதக்கடலிலும் தேனும்பாலுமமுதுமாகவெடுத்துப் பெருவிசும்பருளும் பேரருளாலே சிங்காமைவிரித்தது.

17. முனிவரையிடுக்கியும் முந்நீர்வண்ணனும் வெளியிட்ட ஶாஸ்த்ரதாத்பர்யங்களுக்கு விஶிஷ்டநிஷ்க்ருஷ்டவேஷங்கள் விஷயம்.

இனி, (2) பாலை க்ரஹிப்பதில் அன்னப்பறவையே ஸமர்த்தமாகையாலே "அன்னமாய் அன்றங்கருமறை பயந்தான்" என்கிறபடியே எம்பெருமானும் ஹம்ஸரூபியே. ஹம்ஸமானது நீரிலே கலந்து கிடக்கிற பாலை விவேகித்து எடுப்பதுபோல, எம்பெருமான்றானும் ‡ பால்போலேயிருக்கிற திருமந்திரத்தை ⁕ ஓதம்போல் கிளர்வேதநீரிலிருந்து க்ரஹித்தான்.

இனி, (3) அம்ருதத்தை க்ரஹிப்பதில் ⁕ அமுதங்கொண்ட பெருமானாகிய எம்பெருமானே ஸமர்த்தனாகையால், அசுரர்களிடத்தில் அஞ்சினவர்களாய் அமரத்வத்தை விரும்பினவர்களான தேவர்களினுடைய ரக்ஷணத்திற்காகத் திருப்பாற்கடலைக் கடைந்து அமுதங்கொண்டாப்போலே, ஸம்ஸாரத்தில் நின்று அஞ்சினவர்களாய் முமுக்ஷுக்களானவர்களுடைய ரக்ஷணத்திற்காக, விலக்ஷணபோக்யமாய் விநாசஹரமுமாகையாலே அம்ருதம்போலே யிருக்கிற இத்திருமந்திரத்தை ⁕ நால்வேதக் கடலிலிருந்து க்ரஹித்தான். ஆகவிப்படி வேதஸாரமான திருமந்திரத்தைத் தானேயெடுத்து ⁕ பிணியொழித்தமரர் பெருவிசும்பருளும் பேரருளாளனான பெருமான் அப்படிப்பட்ட நிர்ஹேதுக க்ருபையினாலே ஸ்ரீபதரிகாச்ரமத்திலே நரநாராயண ரூபேண அவதரித்துத் தானே சிஷ்யனுமாய் ஆசார்யனுமாய் நின்று ஸ்வரூப சாஸ்திரம் சுருங்கிப்போகாமல் உபதேசத்தாலும் அநுஷ்டாநத்தாலும் விஸ்தரிப்பித்தருளினன். [ஆக, எம்பெருமான் தன் க்ருபையாலே ஸம்ஸாரி சேதநரை உஜ்ஜீவிப்பிக்கைக்காக சாஸ்திரங்களையும் சாஸ்த்ர தாத்பர்யமான திருமந்திரத்தையும் வெளியிட்டானென்றதாயிற்று இதுவரையிலும்.]

[சாஸ்த்ரங்களுக்கும் சாஸ்ர தாத்பரியமான திருமந்திரத்திற்கும் விஷயம் இன்னதென்பது.]

17. வியாஸர் முதலிய மஹர்ஷிகளுக்கு அந்தர்யாமியாயிருந்து அவர்களைக்கொண்டு வெளியிட்ட சாஸ்த்ரத்துக்கு சேதநருடைய தேஹவிசிஷ்டவேஷத்திலே நோக்கு; ஸ்ரீபதரிகாச்ரமத்திலே தானான தன்மையிலே நின்று வெளியிட்ட திருமந்திரத்திற்கு சேதநருடைய நிஷ்க்ருஷ்டவேஷத்திலே நோக்கு. [சாஸ்த்ரங்களுக்கு தேஹத்திலே நோக்கு; திருமந்திரத்திற்கு ஆத்மஸ்வரூபத்திலே நோக்கு என்றபடி.]

---

‡ 'நானும் சொன்னேன் நமருமுரைமின்' என்னும்படி ஸர்வாதிகாரமாயிருக்கையாலே பால்போன்றதாகச் சொல்லப்பட்டது.

18. தோல்புரையே போமதுக்குப் பழுதிலாயோஶ்ரத்தைவேணும்; மனமுடையீரேன்கிற ஶ்ரத்தையே அமைந்த மர்மஸ்பர்ஶிக்கு நானும் நமருமேன்னும்படி ஸர்வருமயிகாரிகள்.

19. ஶாஸ்த்ரிகள் தெப்பக்கையரைப்போலே இரண்டையுமிடுக்கிப் பிறவிக் கடலை நீந்த, ஸாரஜ்ஞர் விட்டத்திலிருப்பாரைப்போலே இருகையும் விட்டுக் கரைகுறுகுங்கால மெண்ணுவர்கள்.

[அவை யிரண்டுக்கும் அதிகாரி நிஷ்கர்ஷம்.]

18. சாஸ்த்ரமும் சாஸ்த்ர தாத்பர்யமான திருமந்திரமும் ஸர்வாதிகாரமோ அதிக்ருதாதிகாரமோவென்னில்; ஸ்வரூபத்தில் ஊற்றமில்லாமல் மேலெழுந்தவாரியாய் தேஹத்திலே நோக்காய் நடக்கிற சாஸ்த்ரத்திற்கு ஸத்குல ப்ரஸூதியும் ஸதாசாரஸம்பத்தியுமாகிற யோக்யதை வேணுமாகையாலே சாஸ்த்ரம் அதிக்ருதாதிகாரம். "கண்ணன் கழலிணை நண்ணும் மனமுடையீர்!" என்றும் "ஶ்ரத்தைவ காரணம் ஸூக்ஷ்மாஜ்ஞாநாக்ஷரவரிஶ்ரஹே" என்றும் சொல்லுகிறபடியே ச்ரத்தைமாத்திரமே போதுமானதாய் ஸ்வரூபாவகாஹியான திருமந்திரத்திற்கு "நானுஞ் சொன்னேன் நமருமுரைமின் நமோ நாராயணமே" என்னும்படி அனைவரும் அதிகாரிகளாவர்.

[சாஸ்த்ர நிஷ்டருடையவும் திருமந்த்ர நிஷ்டருடையவும் படிகள் இன்னதென்பது.]

19. ஸம்ஸார நிவ்ருத்திபூர்வகமான பகவத் ப்ராப்திக்கு உபாயமாக அப்பெருமானுடைய உபாஸநத்தை விதித்தும், 'அதற்குப் பலன் கொடுப்பவன் பகவானே' என்று சொல்லியும் போருகிற சாஸ்த்ரத்திலே ஊன்றுமவர்கள், ஆறு நீஞ்சுமவர்கள் தெப்பத்தை ஒரு கையிலே யிடுக்கித் தாங்களும் ஒரு கை துழாவுமாபோலே ஸ்வப்ரயத்நமும் அதனாலாகும் பகவத் க்ருபையுமாகிற இரண்டையும் பற்றிக்கொண்டு ஸம்ஸாரமாகிற கடலைக் கடக்கப் பார்ப்பர்கள். "இவ்வாத்மவஸ்து ஸ்வப்ரயத்நத்தை உதறித்தள்ளிவிட்டு பகவானொருவனையே உபாயமாகப்பற்றி யிருக்கத்தக்கது" என்று தெரிவிக்கின்ற சாஸ்த்ரஸாரமான திருமந்திரத்தை உணர்ந்தவர்கள், — ஓடமேறினவர்கள் அக்கரை சேர்வதற்கான ஸ்வயத்நத்தையும் தெப்பத்தையும் கைவிட்டு 'கரைகுறுகுவது எப்போது' என்று பார்த்துக்கொண்டு அதன் விட்டத்திலே யிருக்குமாபோலே, பிறவிக் கடலைத் தாண்டுவிக்கும் * வைகுந்தனென்பதோர் தோணியைப்பற்றி அந்த வைகுந்தனுடைய ஞானம் சக்தி முதலிய குணங்களை அநுஸந்தித்தும் தங்கள் பாரதந்திரியம் முதலிய ஸ்வரூபத்தை அநுஸந்தித்தும் நிஹேதுகராகையாலே ஸ்வப்ரயத்நரூபமான உபாஸநாதிகளென்ன அவற்றாலாகும் பகவத் க்ருபையென்ன ஆகிய இரண்டு கையையும்விட்டு 'கேவல பகவத்க்ருபையே உத்தாரகம்' என்று அத்யவஸாயங்கொண்டு * கூவிக்கொள்ளுங்கால மின்னங் குறுகாதோ என்று பகவத்ப்ராப்தியாகிற கரையைக் கிட்டலாங் காலத்தைச் சிந்தித்துக்கொண்டிருப்பர்கள்.

20. இவை ஸ்வரூபத்தை உணர்ந்துணர்ந்துணரவும் உணர்வைப்பெறவூர மிகவுணரவுமுண்டாம்.

21. சேஷத்வ போக்த்ருத்வங்கள்போலன்றே பாரதந்த்ர்ய போக்யதைகள்.

[கீழ்ச்சொன்ன இருவதுப்பினர்க்கும் இப்படிப்பட்ட நிலைமை உண்டாகைக்கு அடி இன்னதென்பது.]

20. சாஸ்திரிகளுக்கு ஸ்வப்ரயத்நருசியும் திருமந்த்ரநிஷ்டர்களுக்கு மார்பிலே கைவைத்துறங்கும்படியான நிலைமையும் உண்டாவதற்கு ஹேது ஏதென்னில்; சாஸ்த்ரிகள் ஆத்மஸ்வரூபம் நித்யஜ்ஞாநகுணகமாயும் அந்த ஜ்ஞாநத்தாலே எங்கும் வியாபித்து தேஹத்திற்காட்டில் விலக்ஷணமாயும் கர்த்ருத்வபோக்த்ருத்வயுக்தமாயும் பகவத்சேஷமாயுமிருக்குமென்று ச்ரவண மநநங்களாலே ஸாக்ஷாத்கரிக்கிறார்களாகையாலே அவர்கள் ஸ்வப்ரயத்நத்தாலே பிறவிக்கடலைநீந்த நினைக்கிறார்கள். திருமந்திரநிஷ்டர்கள், ஆத்மஸ்வரூபம் தேஹாதிகளிற் காட்டில் விலக்ஷணமாயும் ஜ்ஞாத்ருத்வாதிகுணகமாயும் ததீய சேஷத்வபர்யந்த தச்சேஷத்வயுக்தமாயும் அதற்கு எல்லையான பாரதந்திரியத்தையும் போக்யதையையும் வடிவாகவுடைத்தாயுமிருக்குமென்று உணருகிறார்களாகையாலே தங்கள் பரத்தை அவன்மேலே போகட்டு ஸ்வப்ரயத்நமற்றவர்களாயிருக்கிறார்கள். [இத்தால் அவரவர்களுடைய ஸ்வரூபஜ்ஞாந தாரதம்யமே கீழ்ச்சொன்னபடிகள் உண்டாவதற்குக் காரணம் என்றதாயிற்று.]

[சேஷத்வத்திற்காட்டில் பாரதந்த்ரியமே சிறந்தது; போக்த்ருத்வத்திற்காட்டில் போக்யதையே சிறந்தது என்கிறது.]

21. ஆத்மஸ்வரூபத்தை சாஸ்த்ரமுகத்தாலே அறியுமளவில், 'இவ்வாத்மா பகவானுக்கு சேஷப்பட்டது; பகவதநுபவத்தை புஜிக்குமது' என்பதாகிற சேஷத்வமும் போக்த்ருத்வமுமே ஆத்மஸ்வரூபமாக ப்ரகாசிக்கும். சாஸ்த்ர ஸாரமான திருமந்திரத்தினுள்புக்கால் பாரதந்திரியமும் போக்யதையுமாகிற ஸ்வரூபயாதாத்மியம் பிரகாசிக்கும். இவற்றில், 'இஷ்டவிநியோகப்படுகைக்கு யோக்யமாயிருக்குந்தன்மை' என்னுமளவேயான சேஷத்வத்திற்காட்டில் சேஷிக்கு இஷ்டமானபடி விநியோகப்பட்டுத் திருகையாகிற பாரதந்திரியம் சிறந்தது, இதுபோலவே போக்த்ருத்வத்திற்காட்டில் போக்யதை சிறந்தது; ஏனெனில்; ஆத்மா 'ஜ்ஞாதா' என்று தேறினபோதே 'போக்தா' என்றும் தேறுகிறது. ஜ்ஞாத்ருத்வமுத்தாலே போகதசையிலே விளைகின்ற ரஸங்களைத் தான் புஜிப்பவனாகையே போக்த்ருத்வம்; போக்யதை யென்பது இப்படிப்பட்டதன்று;—ஒரு வஸ்துவிலுள்ள ரஸம் வர்ணம் முதலிய எல்லாம் போக்தாவுக்கே

22. ஜ்ஞாந சதுமிடுகளின் மேலேயிறே

போக்யமாயிருப்பதுபோல ஆத்மாவிலுள்ள ஜ்ஞானம் முதலியனவும் எம்பெருமானுக்கே போக்யமாம்படி யிருப்பதுதான் போக்யதையாவது. ஆகையால் போகத்தில் 'இந்த போகம் நம்முடைய போகம்' என்று அபிமாநமுண்டாவதற்கு ஹேதுவான ஹொக்த்ருத்வத்திற்காட்டிலும் அந்த அபிமானத்தை வேரறுப்பதாய் போக்த்ருத்வத்தை சேஷியினுடைய ஸ்ரீயொவயொமியாக ஆக்கிக்கொடுப்பதான போக்யதைதான் சிறந்தது என்னத் தட்டில்லை.

[இந்தச்சிறப்பு திருமந்திரத்தின் அமைப்பில் நன்கு விளங்குகின்றதென்றல்.]

22. [ஸர்வஜ்ஞரான மணவாளமாமுனிகளும் சிறிது பரிச்ரமப்பட்டு அர்த்த முணர்ந்த சூர்ணிகையென்று சொல்லப்படும் சூர்ணிகை இதுவே. மிகவும் ஆழ்ந்த இதன் பொருளை ஒருவாறு விளக்கிக் காட்டுவோம்.]

"ஜ்ஞாந சதுர்த்திகளின்மேலேயிறே ஆநந்தஷஷ்டிகளுக்கு உதயம்" என்பது மூலத்திலுள்ள திவ்யஸூக்தி. இதில் ஜ்ஞாநமென்று - பிரணவத்திலுள்ள மகாரத்தைக் காட்டினபடி. சதுர்த்தியென்று - அந்த ப்ரணவத்திலேயே அகாரத்தின்மேல் ஏறிக்கழிந்த சதுர்த்தியைக் காட்டினபடி. ஆநந்தமென்று - நாராயண பதத்தின்மேலுள்ள சதுர்த்தீவிபக்தியைக் காட்டினபடி. ஷஷ்டியென்று - (நமः என்றவிடத்துள்ள) மः என்பதைக் காட்டினபடி. இனி இதன் கருத்தை விவரித்துரைப்போம் காண்மின்.]

திருமந்திரத்திற்கு உள்ளீடான ப்ரணவத்தில் மறைந்துகிடக்கிற சதுர்த்தீவிபக்தியையும் முடிவில் கிடக்கிற மகாரத்தையும் எடுத்துக்கொள்வோம். இதில் சதுர்த்தீவிபக்தியானது சேஷத்வத்தை விளக்குகின்றது. மகாரமானது "மந—ஜ்ஞாநே" என்கிற தாதுவிலிருந்து தேறின பதமாதலால் ஆத்மாவை ஜ்ஞாதாவென்று வெளியிட்டு, ஜ்ஞாதாவானபோதே கர்த்தாவாக வேண்டுதலால், கர்த்தாவானபோதே போக்தாவாக வேண்டுதலால் ஆக இவ்வழியாலே 'ஆத்மா போக்தா' என்று வெளியிட்டதாகிறது. இவ்வளவால் ஏற்பட்ட சேஷத்வமும் போக்த்ருத்வமும் மேலே ஸ்வ விரோதிகளின் உத்பத்தியை ஸஹியாநிற்கும். எங்ஙனேயென்னில், பிரணவத்திற்கு அடுத்தபடியாக நமஸ்ஸு இருக்கிறது. அந்த நமஃபதமானது விரோதியைக்கழிக்கின்றதென்னுமிடம் ஸ்பஷ்டம். உலகத்தில் அப்ரஸக்தமானதற்கு ப்ரதிஷேதம் கிடையாது. இங்கு (நமஸ்ஸில்) ந என்று நிஷேதம் செய்திருப்பதால் ப்ரஸக்தமான விரோதியையே ப்ரதிஷேதிக்கின்றதென்று கொள்ளவேணும். ப்ரஸக்தமான விரோதி எதுவென்று ஆராய்ந்தால், ஸ்வரூப விரோதியும் உபாய விரோதியும் உபேய விரோதியும் என்று விளங்காநின்றது. நமஃ பதமானது காகாக்ஷிந்யாயத்தாலே முன்னும் பின்னும் அந்வயிக்கக்கடவது. (அஷ்ட ச்லோகியில் "உஹூஹூணி உயஹெந நஉஹா வமஃ ஷ்ர-லுவம மதிঃ மஹு பிக்ஷி தக்ஷித்தெந வமர தঃ வஸ்ரூஉவி ஷூமா ந தঃ" என்று பட்டருளிச்செய்த ச்லோ

ஆநந்த ஷஷ்டிகளுக்கு உதயம்.

கத்தில் இது விசதம்.) ஆகவே, நமஸ்ஸானது கீழுள்ள ப்ரணவத்தோடே அந்வயித்து ஸ்வரூப விரோதியைக்கழிக்கின்றதென்றும், மேல * நாராயணாயவோடே அந்வயித்து உபேயவிரோதியைக் கழிக்கின்றதென்றும் தன்னோடே மீண்டும் அந்வயித்து உபாய விரோதியைக் கழிக்கின்றதென்றும் சிக்ஷிக்கப் பட்டுள்ளது. விரோதிகள் உதிக்கையாலன்றோ அவற்றைக் கழிக்கவேண்டும் படியாய் நேர்ந்தது. போக்த்ருத்வவ்யவஸாயியான ஜ்ஞாநம் மகாரத்தில் தோன்றியுள்ளது. அந்த மகாரத்தை விவரிப்பதும் நாராயண பதத்தின்மே லுள்ளதுமான சதுர்த்தியில் சொல்லப்படுகிற போகத்தில் ஸ்வஸ்வரூபயோஜ நஸ்வரூபயாதாத்ம்யமான ஆனந்தம் உதிக்கிறது; அப்படி உதிக்கின்ற அந்த ஆனந் தத்தைத் தான் கீழுள்ள நம: பதம் கழிக்கின்றது. ஆகவே ஜ்ஞாத்ருத்வபூர் வகமான போக்த்ருத்வமானது அந்த போகத்திலே ஸ்வாதந்த்ர்யகல்மஷத் தின் உத்பத்தியை ஸஹித்துக்கொண்டிருந்து பிறகு அதைக் கழிக்கின்றதாக வுள்ளது.

இப்படியே லுப்த சதுர்த்தியில் சேஷத்வம் தோன்றியிருக்கச்செய்தேயும், தன்னைத் தானே காப்பாற்றிக்கொள்வதில் முயற்சி செய்தற்கு ஹேதுவான ஸ்வாதந்திரியத்தைக்காட்டுகிற ம: என்கிற ஷஷ்டி ஏற்பட்டு, அப்படிப்பட்ட ஸ்வாதந்திரியத்தை 'ந' என்று கழிக்கவேண்டியதாயிற்று. ஆகவே சேஷத்வமும் ஒரு விரோதியின் உத்பத்தியை ஸஹித்துக்கொண்டிருந்து பிறகு அதைக் கழிக்கின்றதாகவுள்ளது. அப்படியிருந்தாலென்ன? விரோதிகளைக் கழித்தா யிற்றே என்னக்கூடாது. அடியோடு விரோதியே ஏற்படாமலும் அதைக் கழிக்கவேண்டாமலும் இருக்கவேண்டுவதன்றோ முக்கியம். சேஷத்வ மாத்தி ரம் ஏற்பட்டால் ஒரு விரோதி யுண்டாகி அதனைப் பாரதந்திரிய வேஷத்தால் கழிக்கலாகிறது. போக்த்ருத்வம் மாத்திரம் ஏற்பட்டால் அதன்மேல் ஒரு விரோதியுண்டாகி அதனை போக்யதாவேஷத்தால் கழிக்கலாகிறது. பாரதந்த்ர்ய போக்யதைகள் ஏற்பட்டுவிட்டபின்பு இவற்றின்மேலும் ஏதாவது விரோதி ஏற்படுகிறதோவென்று பார்த்தால் ஒரு விரோதியும் உண்டாக வழி யில்லை. ஆகவே சேஷத்வ போக்த்ருத்வங்கள் வடிக்கட்டவேண்டிய நிலைமையி லுள்ளன; பாரதந்திரிய போக்யதைகள் வடிக்கட்டியான நிலைமையில் உள்ளன. இதுகொண்டே இன்னது சிறந்ததென்பதை நாம் எளிதாகத் தெரிந்துகொள் ளலாமன்றோ?

[இங்கு நாம் இவ்வளவு விரித்துரைத்த அர்த்தங்கள்யாவும் விசதவாக் சிகாமணியான ஸ்ரீமணவாளமாமுனிகளின் வியாக்கியானத்தில் அதி கம்பீர ஸம்க்ஷிப்த ஸ்ரீஸூக்தியில் அடங்கியுள்ளன. அந்த வியாக்கியான ஸ்ரீஸூக்தி ரத்நத்தையும் இங்கே பதியவைக்கிறோம் —; "த்ருதீயாக்ஷரத்தில் 'மந - ஜ்ஞாநே' என்கிற தாதுவிலே உதிதமாய் போக்த்ருத்வப்ரகாரகமான ஜ்ஞா நத்தின் மேலேயிறே மகாரவிவரணமான சதுர்த்தியில் சொல்லப்படுகிற போ

23. முளைத்தெழுந்த ஸூர்யதுல்ய யாதாத்ம்யம் விதியில்காணும் ஸ்வாதந்த்ர்யத்தைகளைப் பகல்விளக்கும் மின்மினியுமாக்கும்

மத்தில் காசாக்ஷி நயாபத்தாலே நமச் சப்தத்தால் கழிக்கப்படுகிற ஸ்வஸ்வாமி ஜநக ஸ்வாதந்த்ர்யமான ஆநந்தத்துக்கு உதயம். ப்ரதமாக்ஷரத்தில் சேஷத்வ வாசியான சதுர்த்தியின் மேலேயிறே நஞ்ஞாலே நிஷேதிக்கப்படுகிற ஸ்வரக்ஷணே ஸ்வஸ்வாம்ய ஸம்பந்த ஸ்வாதந்த்ர்ய ப்ரகாசிகையான ஷஷ்டிக்கு உதயமென்கை. இத்தால், சேஷத்வ ப்ரகாசகமான சதுர்த்தியின்மேலே ஸ்வரக்ஷண ஸம்பந்த ஸ்வாதந்த்ர்யவாசியான ஷஷ்டி உதிக்கையாலும், ஸாக்ஷாத்கார ப்ரகாசகமான ஜ்ஞானத்தின்மேலே ஸாமஸ்த்யபோகா ஸக்தி மூலமான ஆனந்தம் உதிக்கையாலும் சேஷத்வ போக்த்ருத்வங்கள் ஸ்வவிரோதிஸஹங்களாயிருக்கும்! நமஸ்ஸிலே பாரதந்திரியம் உதித்த பின்பு ஸ்வரக்ஷணே ஸ்வயத்நம் நிவ்ருத்தமாகையாலும் நாராயண பதத்திலே சதுர்த்தியிலே ஈச்வரனுக்கு போக்யமாயிருக்கையே ஆத்மாவுக்கு வேஷமென்று தோன்றின பின்பு ஸ்வப்ரயோஜநம் நிவ்ருத்தமாகையாலும், பாரதந்த்ர்ய போக்யதைகள் ஸ்வவிரோதிஸஹங்களன்று. ஆகையால் ஸ்வரக்ஷண விரோதிஸஹங்களான சேஷத்வ போக்த்ருத்வங்கள்போலன்றே அத்தை ஸஹியாதபடியிருக்கும் பாரதந்த்ரிய போக்யதைகள் என்றதாயிற்று.]

[இப்படி உத்க்ருஷ்டமான பாரதந்திரிய போக்யதைகளை ஆத்மாவுக்கு வடிவாக ஸாரஜ்ஞரான திருமந்திரநிஷ்டர் உணர்ந்தமையால் அவர்களுக்கு நைஸர்கிக ஸ்வாதந்த்ர்யநிவ்ருத்தி முண்டாயிற்று; இங்ஙனன்றியே கீழ்ப் படியான சேஷத்வ போக்த்ருத்வங்களை ஆத்மாவுக்கு வடிவாக சாஸ்த்ரிகள் உணர்ந்தமையாலே அவர்களுக்கு ஸ்வாதந்த்ர்யபாவ முண்டாயிற்று— என்று நிகமித்துக்கொள்க.]

[ஸ்வரூபத்தின் உண்மையுணர்ச்சிநிலைமையில் தோற்றுகிற பாரதந்திரிய போக்யதைகள் ஸ்வரூப ஸாமாந்ய ஜ்ஞாநதசையில் தோற்றுகிற சேஷத்வ போக்த்ருத்வங்களைக் கீழ்ப்படுத்தும் விதம்.]

23. திருநெடுந்தாண்டகத்தில் "முளைத்தெழுந்த திங்கள்தானாய்" என்று எம்பெருமானை முளைத்தெழுந்த சந்திரனாகச் சொல்லியுள்ளது. அதன் கருத்து யாதெனில்; சந்திரனானவன் அற்புதமான ஆனந்தத்தை யுண்டாக்குமாபோலே ஸ்வரூப ஸாக்ஷாத்காரஜ்ஞாநமும் விலக்ஷணமான ஆனந்தத்தை உண்டாக்கும தாதலால் அப்படிப்பட்ட ஞானத்தைத் திங்களாகக்கருதி, அந்த ஞானத்தை அளிக்குமவனை எம்பெருமானை ஸாமாநாதிகரண்ய ப்ரக்ரியையாலே சொல்லி யிருக்கிறது. ஆகவே முளைத்தெழுந்த திங்களென்பது ஸ்வரூபஸாக்ஷாத்கார ஜ்ஞாநம். ஸ்ரீவிஷ்ணு புராணத்தில் பாராசரபகவான் "யதா ஸூர்ய

24. நாலிலொன்று ப்ரவர்த்தகம், ஒன்று நிவர்த்தகம்.

யதா ஜ்ஞாநம்—யதா ஸூர்யஸ் ததா ஜ்ஞாநம்” என்று அந்த ஜ்ஞாநத்தை ஸூர்யதுல்யமாகப் பணித்தான்; அகவிருளை அடியோடே ஒழிப்பதானதுபற்றி ஸூர்யனோடொக்கப் பேசப்பட்டது. ஆக, முளைத்தெழுந்த திங்களோடும் ஸூர்யனோடும் துல்யமான யாதொரு ஜ்ஞானமுண்டு - ஸ்வரூப ஸாக்ஷாத்கார ஜ்ஞானம்; அதனுடைய யாதாத்மிய சரமம் எதுவென்றால், ஸ்வரூப யாதாத்மிய வேஷமாக நிஷ்கர்ஷிக்கப்பட்டுக் கடைசியாகத் தேறின பாரதந்திரிய போக்யதைகள். இவையானவை, சாஸ்திரவிதிப்படியே ச்ரவணம் மனனம் முதலியவற்றால் காணப்படுகிற முதல்நிலைமையான சேஷத்வத்தையும் நடுநிலைமையான போக்த்ருத்வத்தையும் பகல்விளக்குப்போலே பயனற்றதாகவும் மின்மினிபோலே அற்பமான வொளியையுடையதாகவும் பண்ணும்.

[இந்த சூர்ணிகையில் ப்ரதமம், மத்யமம், சரமம் என மூன்று பதங்கள் உள்ளன. திருமந்திரத்தில் முதல் அக்ஷரத்தில் லுப்தசதுர்த்தியிலே தோன்றின சேஷத்வம் ப்ரதமதசை என்பதனால் விவக்ஷிதம். பிறகு அந்த சேஷத்வத்திற்கு ஆச்ரயத்தைச் சொல்லுமதான மகாரத்தில் தோன்றின ஜ்ஞாத்ருத்வ ஸஹாயாதமான போக்த்ருத்வம் ‘மத்யமதசை’ என்பதனால் விவக்ஷிதம். அதற்குமேல் நமஃபத நாராயணாய பதங்களில் விளங்கின பாரதந்திரியமும் போக்யதையும் ‘சரமம்’ என்பதனால் விவக்ஷிதம்.]

[இந்த சூர்ணிகையினால் தேறினது ஏதென்னில்; - ஸ்வப்ரயத்ந லவலேசத்தையும் ஸ்வப்ரயோஜன லவலேசத்தையும் ஸஹியாதவையாய் எம்பெருமானுடைய போகத்திற்கு மிகவும் பாங்காயிருந்துகொண்டு ஸ்வரூபத்தை நிறம்பெறுவிக்கும் பாரதந்திரியமும் போக்யதையும் கீழ்ச்சொன்ன தன்மைகளில்லாத சேஷத்வத்தையும் போக்த்ருத்வத்தையும் கீழ்ப்படுத்தித் தாமே மேலாயிருக்குமென்றதாயிற்று.]

[கீழே ப்ரவ்ருத்திபரராகச் சொல்லப்பட்ட சாஸ்திரிகளுக்கும் நிவ்ருத்திபரராகச் சொல்லப்பட்ட ஸாரஜ்ஞர்களுக்கும் முறையே ப்ரவர்த்தக நிவர்த்தகங்கள் இன்னதென்கிறது.]

24. கீழே (19) “சாஸ்த்ரிகள் தெப்பக்கையரைப்போலே இரண்டையுமிடுக்கிப் பிறவிக்கடலைநீந்த, ஸாரஜ்ஞர் விட்டத்திலிருப்பாரைப்போலே இருகையும்விட்டு” என்று சாஸ்த்ரநிஷ்டர்களை ப்ரவ்ருத்திபரராகவும் திருமந்திரநிஷ்டர்களை நிவ்ருத்திபரராகவும் சொல்லியிருக்கிறதே, அதற்குக் காரணமேதென்னில்; சேஷத்வ போக்த்ருத்வங்கள் பாரதந்திரிய போக்யதைகள் என்கிற நான்கினுள் சேஷத்வ போக்த்ருத்வங்களே ஆத்மாவுக்கு ஸ்வரூபமென்று கண்ட சாஸ்த்ர நிஷ்டர்களை, போக்த்ருத்வமானது “போக்தாவானவன் போக்யவஸ்து கிடைப்பதற்கு முயற்சி செய்யவேண்டாவோ” என்னும் நினைவாலே போக்யபூதமான பகவத்விஷயத்தின் லாபத்திற்கு

25. முற்பாடர்க்கு க்ரியாங்கமானவை யிரண்டும் செயல்தீர்ந்தார் வ்ருத்தியில் ஸ்வநிர்ப்பந்தமறுக்கும்.

உறுப்பான உபாயப்ரவ்ருத்தியிலே கொண்டு மூட்டும். பாரதந்திரிய போக்யதைகளையே ஸ்வரூபவுண்மைவடிவென்று கண்ட ஸாரஜ்ஞர்களாகிய திருமந்திர நிஷ்டர்களை போக்யதையானது "போக்தாவான எம்பெருமானன்றோ தனக்கு போக்யமான இவ்வாத்மவஸ்துவைப் பெறுகைக்கு முயற்சிபண்ணுவான்; அப்பெருமானுக்கு போக்யமாயிருக்கு மிவ்வாத்மவஸ்துவுக்கு அவனைப் பெறுவதற்கான முயற்சிகளைச்செய்ய அதிகாரமில்லை" என்னும் நினைவாலே உபாய ப்ரவ்ருத்தியில் நின்றும் மீள்விக்கும்; (அதாவது) நிவ்ருத்தியிலே மூட்டும்.

[சேஷத்வ போக்த்ருத்வ பாரதந்திரிய போக்யதைகளாகிற நாலில் ஒன்றான போக்த்ருத்வமானது சாஸ்த்ரிகளை உபாயாநுஷ்டாநத்திலே ப்ரவர்த்திப்பிக்கும், போக்யதையாகிற மற்றொன்று ஸாரஜ்ஞரை உபாயாநுஷ்டாநத்தில் நின்றும் நிவர்த்திப்பிக்கும் என்றதாயிற்று.]

[திருமந்திர நிஷ்டர்களுக்கும் சேஷத்வ போக்த்ருத்வங்களுண் டாயினும் அவர்களுக்கு அவை செய்வது இன்னதென்பது.]

25. சாஸ்திரிகளென்று முற்படச் சொல்லப்பட்ட உபாஸகர்களுக்குக் கருமத்திற்கு அங்கமாக வுள்ள சேஷத்வ போக்த்ருத்வங்களிரண்டும், "செயல் தீரச்சிந்தித்து வாழ்வாரே வாழ்வார்" என்கிற திருமழிசைப்பிரானருளிச் செயலின்படியே "இவ்வாத்மா செய்யக்கடவதொன்று மில்லை, எம்பெருமானே நிர்வாஹகன்" என்று அநுஸந்தித்து உபாயாநுஷ்டானமாகிற ப்ரவ்ருத்தியில் நின்றும் நிவ்ருத்தரான ப்ரபந்நருடைய கைங்கர்யமாகிற வ்ருத்தியில் எம்பெருமானுகப்பைப் பின்செல்லுமது தவிர, தம்முடைய நிர்ப்பந்தத்தைக் காட்டிக்கொள்ள மாட்டா. ["பரகதாதிஶயாதாநேச்சயா உபாதேயத்வமேவ யஸ்ய ஸ்வரூபம் ஸ ஶேஷ:" என்கிறபடியே எதிர்த்தலைக்கு அதிசயத்தை விளைப்பதாகிற சேஷத்வம் தன்னுடைய அதிசயத்தில் விருப்பத்தாலே வரும் ஸ்வநிர்ப்பந்தத்தைத் தவிர்த்தே தீரும்.] இனி, போக்த்ருத்வம் ஸ்வநிர்ப்பந்தத்தைத் தவிர்ப்பது எங்ஙனேஎன்னில், திருமந்திரத்தின் ஸாரத்தை யுணர்ந்தவர்க்குப் பாரதந்திரிய போக்யதைகள் நன்கு கைவந்திருக்குமாகையாலே அப்படிப்பட்டவர்களுடைய போக்த்ருத்வம் தங்கள் ரஸத்திற்கு உறுப்பல்லாமல் எம்பெருமானுடைய ரஸத்திற்கே உறுப்பாயிருக்குமிறே. "ஆனந்தம் அவன்ப்ரீதியைத் துளிரெழுப்ப" என்று நம்பிள்ளை அருளிச்செய்வராம். அதாவது — சேதநனுடைய குணங்களிலே ஆனந்தமென்பதும் ஒரு குணமாகவுண்டே, அதை இல்லை செய்துவிட்டு போக்த்ருத்வ மன்றிக்கே போக்யதைமாத்திரமே வடிவு என்று சொல்லிவிடலாமோ வென்னில்; சேதநனுக்கு ஆனந்தகுணம் இல்லையென்று சொல்லிவிடுகிறோமல்லோம்; அது உண்டு; எவ்விதமாக வுண்டென்னில், இவ்வாத்மாவை அநுபவிப்பதனாலே எம்பெருமானுக்கு விளைகின்ற மகிழ்ச்சியை

26. கர்மகைங்கர்யங்கள் ஸத்யாஸத்யநித்யாநித்யவர்ணதாஸ்யாநுகுணங்கள்.

வளரச்செய்யுங் காரியத்திலே இந்த ஆனந்தம் உதவும். இவன் சிறிது ஆனந்தத்தைக் காட்டிக்கொள்ளாதபோது ஒரு மணிக்கட்டையை அநுபவிப்பதாக எம்பெருமானுக்கு இருக்குமேயொழிய ஒரு சேதநனோடு அநுபவித்ததாக இராதே. அதற்காக இவன் சிறிது ஆனந்தம் காட்டிக்கொள்ளவேணுமே; அவ்வளவுதான். ஆனதுபற்றியே "ஹாவுஹாவுஹாவு" என்று தனது போக்யதையை முன்னிட்டு எம்பெருமானை உகப்பிக்க இழிந்தவன் அதற்கடுத்தபடியாக "அஹமந்நமஹமந்நமஹமந்நம்" என்று தன்னுடைய போக்த்ருத்வத்தையும் முன்னிடுகிறது. இவற்றையெல்லாம் உட்கொண்டே "வ்ருத்தியில் ஸ்வநிர்ப்பந்தமறுக்கும்" என்று அருளிச்செய்யப்பட்டது.

மூலத்தில் "முற்பாடர்க்கு க்ரியாங்கமானவையிரண்டும்" என்பதால் சேஷத்வமும் போக்த்ருத்வமும் உபாஸகர்களுக்குக் கருமத்திற்கு அங்கமென்று பேசப்பட்டது. அது எங்ஙனேயெனின்; போக்த்ருத்வமானது போக்ய வஸ்து கிடைப்பதற்கான முயற்சியிலே மூட்டுதலாலும், அந்த முயற்சி ஆத்ம ஜ்ஞாநபூர்வகமாக ஆகவேண்டுகையாலே சேஷத்வமும் அதுக்கு உறுப்பாகையாலும் ஆக இவையிரண்டும் உபாஸநத்திற்கு முதலிலேயாவதான கருமத்திற்கு உத்பத்தியிலே உதவிசெய்யும் முகத்தால் அதற்கு அங்கங்களாயிருக்குமென்று உணர்க.]

[கர்ம கைங்கரியங்களின் அதிகாரப்பொருத்தம்.]

26. கீழ்ச் சூர்ணிகையில் க்ரியா என்னும் சப்தத்தால் சொன்ன கர்மமும், வ்ருத்தி என்னும் சப்தத்தால் சொன்ன கைங்கரியமும் முறையே சாஸ்த்ரஜ்ஞர்களுடையவும் ஸாரஜ்ஞர்களுடையவும் எந்த அம்சத்திற்கு ஏற்றிருக்குமென்னில்; கர்மாநுஷ்டாநமானது அஸத்யமுமாய் அநித்யமுமான வருணத்திற்கு [-ஜாதிக்கு] ஏற்றிருக்கும். கைங்கரியமானது ஸத்யமுமாய் நித்யமுமான அடிமைக்கு ஏற்றிருக்கும்.

[வருணத்தை அஸத்யமென்றும் அநித்யமென்றும் பேசுவது ஏனென்னில்; அது ஆத்மாவுக்கு ஏற்பட்ட வடிவன்றே. வந்தேறியான தேஹத்தளவிலே நின்று அந்த தேஹத்தோடு கூடவே கழிந்து போவதன்றோ வருணமென்பது. ஆகவே அதனை அஸத்யமென்றும் அநித்யமென்றும் சொல்லக்குறையில்லை. அடிமையென்பது அப்படிப்பட்டதன்று; "திருமாலே நானுமுனக்குப் பழவடியேன்" என்கிறபடியே அது ஆத்மாவுக்கே ஏற்பட்ட வடிவாகி ஆத்மாவுள்ளளவும் தொடருகையாலே அது ஸத்யமும் நித்யமுமாகப் பேசப்பட்டது.]

27. இவற்றுக்கு வியிராமங்கள் ப்ரேரகங்கள்.

28. மண்டினுரும் மற்றையாருமாஶ்ரயம்.

29. அருள்முடியநிறுத்தியடையநின்றதும் நல்லதோரருள்தன்னாலே நன்று மெளியனாகிறதும் விஷயம்.

[கருமத்திற்கும் கைங்கரியத்திற்கும் ப்ரேரகம் இன்னதென்பது.]

27. வேதங்களில் "யஜேத" என்றும் "ஜுஹுயாத்" என்றுமுள்ள விதிகள் கர்மத்தை ப்ரேரிக்கின்றன. கைங்கரியம் அப்படி விதியினால் விளைவதன்று. "ஸமவஹநாஹவஜனித ஶ்ருதிகாரித கைங்கர்ய:" மென்றும் "உகந்து பணிசெய்து" என்றும் பெரியார் அருளிச்செய்கையாலே அநுராகமே கைங்கரியத்தை ப்ரேரிக்கின்றது.

[கருமத்திற்கும் கைங்கரியத்திற்கும் ஆச்ரயபூதர் இன்னாரென்பது.]

28. 'கண்டியூர ரங்கம் மெய்யம் கச்சி பேர்மல்லையென்று மண்டினார்' என்று உகந்தருளின நிலங்களென்னும் திருப்பதிகளிலே மிகவும் ஊற்றமுடையரான ப்ரபந்நர் கைங்கரியத்திற்கு ஆச்ரயபூதர். அந்தப் பாசுரத்திலேயே "மற்றையார்க்கு உய்யலாமே" என்று மற்றையாராகச் சொல்லப்பட்ட உபாஸகர் கருமத்திற்கு ஆச்ரயபூதர்.

[கருமகைங்கர்யங்களுக்கு இலக்கு இன்னதென்றல்]

29. அவரவர்கள் ஏதேனும் தேவதைகளை ஆச்ரயித்துப் பெற நினைக்கும் பேறுகள் எம்பெருமான் தன்னுடைய அநுக்ரஹத்தாலே தேறுகின்றன என்னும்படி, தனக்குச் சரீரபூதர்களான தேவதைகளை நிறுத்தி அவர்களுக்கு அந்தர்யாமியாய் நின்றவிடம் கருமத்திற்கு இலக்கு. அங்ஙனன்றியே "நல்லதோரருள் தன்னாலே காட்டினான் திருவரங்கம் உய்பவர்க்குய்யும்வண்ணம்" என்றும், "கருத்துக்கு நன்று மெளியனாய்" என்றும் சொல்லுகிறபடியே கேவலம் தன் கருணையாலே மிகவு மெளியனாய்க்கொண்டு அர்ச்சாவதாரமாய் நிற்கிறவிடமே கைங்கரியத்திற்கு இலக்கு.

[கர்மாநுஷ்டாநங்களில் அக்நி, இந்திரன், ஸோமன், வருணன், ப்ரஜாபதி, பசுபதி, ப்ருஹஸ்பதி — என்கிற தேவதைகளின் பெயர் பலகாலும் வரும். அந்தத் தேவதைகளை நோக்கி வழிபாடுகள் செய்யப்படும். ஆனால் அந்த ஆராதனைகள் அந்தத் தேவதைகளுக்கு அந்தர்யாமியான எம்பெருமானிடமே போய்ச்சேருகின்றன வென்பது வேதாந்திகளின் ஸித்தாந்தம். ஆனதுபற்றியே, கருமங்களுக்கு தேவதாந்தர்யாமி பகவான் இலக்கானவன் என்றது.]

30. இவற்றாலே ஸாதாரண மஸாதாரண மென்னும்.

31 ஜாத்யாச்ரமதீக்ஷைகளில் பேதிக்கும் தர்மங்கள்போலே அத்தாணிச் சேவகத்தில் பொதுவானது நழுவும்.

[ஸாதாரண அஸாதாரண வகுப்பு]

30. கருமங்கள் தேவதைகளுக்கு அந்தர்யாமியான பெருமானை இலக்காக வுடையனவாய், கைங்கரியம் அர்ச்சாவதாரப்பெருமானை இலக்காகவுடையனவாய் இருத்தல்பற்றி, கருமத்தை ஸாதாரணமென்றும் கைங்கரியத்தை அஸாதாரணமென்றும் சொல்லுவர்கள். அதாவது — ஸாதாரணமான வடிவோடு கூடிய பகவானை விஷயமாகவுடைய கருமம் ஸாதாரணமெனப்பட்டது; அஸாதாரணமான திவ்யமங்கள விக்ரஹத்தோடு கூடிய எம்பெருமானை விஷயமாக வுடைய கைங்கரியம் அஸாதாரணமெனப்பட்டது.

[கைங்கரியபரர்க்குக் கருமாநுஷ்டாநம் கழியும் விதம்.]

31. ப்ராஹ்மண்யம் முதலிய ஜாதிகளிலும், ப்ரஹ்மசர்யம் முதலிய ஆச்ரமங்களிலும், ஜ்யோதிஷ்டோமம் முதலிய இதர தர்மங்களிற் கொள்ளும் தீக்ஷைகளிலும் தொழில்கள் எப்படி பேதப்பட்டிருக்கின்றனவோ, அப்படி, அத்தாணிச் சேவகமென்கிற அந்தரங்க ஸேவையாகிற கைங்கரியத்திலே அதிகரித்தவர்களுக்கு —தேவதாந்தர்யாமியை விஷயமாகவுடைத்தாயும், எம்பெருமானுக்கு சரீரபூதர்களான தேவதைகளின் வழியாக அப் பெருமானுக்கு ஆராதனயாகிறபடியாலே ஸாதாரணமாயும் இராநின்ற கருமம் உறங்குவான் கைப்பண்டம்போலே தன்னடையே நழுவும்.

['ஜாத்யாச்ரம தீக்ஷைகளில் பேதிக்கும் தர்மங்கள்போலே" என்கிற மூல வாக்கியம் நன்கு விவரிக்கப்படுகிறது காண்மின்;—தான் ஓதுதல், பிறரை ஓதுவித்தல், தான் வேள்விசெய்தல், பிறர்க்கு வேள்விசெய்வித்தல், தானங்கொடுத்தல் தானம் வாங்கிக்கொள்ளுதல் என்கிற ஆறு கருமங்கள் அந்தணனுக்கு உரியனவாகவும், இவற்றில், பிறரை ஓதுவித்தல் பிறர்க்கு வேள்வி செய்வித்தல் தானம்வாங்கிக்கொள்ளுதல் என்ற மூன்று கருமங்கள் நீங்கலாக மற்ற மூன்று கருமங்களே க்ஷத்ரியனுக்கும் வைச்யனுக்கும் உரியனவாகவும், தண்டமும் யுத்தமும் க்ஷத்ரியனுக்கே அஸாதாரணமாகவும், க்ருஷி, கோரக்ஷணம், வாணிஜ்யம் [வர்த்தகம்] இவை வைச்யனுக்கே அஸாதாரணமாகவும், இந்த மூன்று வருணத்தவர்க்கும் குற்றேவல் செய்வதே சதுர்த்த வர்ணஸ்தனுக்கு உரித்தாகவும்—ஆகவிப்படி ஜாதி தர்மங்கள் அவரவர் நின்ற நின்ற நிலைகளிலே பேதித்திருப்பது போலவும்;

ப்ரஹ்மசாரியாயிருக்கும் நிலைமையிலே உபாதேயமான பிக்ஷாசரணம் ஸமிதாதானம் முதலியவை கிருஹஸ்தாச்ரமத்தில் விடவேண்டியவைகளாய், அக்

32. ஸாயுஜ்யஸாயுஜ்யங்களில் முதலும்முடிவும் வர்ணதர்மிகள் தாஸவ்ருத்திக ளென்று துறைவேறிடுவித்தது.

நிஹோத்ரம் அதிதிஸத்காரம் முதலானவையே அப்போது உபாதேயங்களாய், இந்த க்ருஹஸ்தாச்ரமத்தில் கொள்ளப்பட்டவை வாநப்ரஸ்தாச்ரமத்தில் த்யா ஜ்யங்களாய் வநவாஸ வல்கலதாரண ஜடாதாரண ப்ரஹ்மசர்ய வ்ருக்ஷமூலவாஸ வந்யாஹாரங்கள் உபாதேயங்களாய், இனி ஸந்நியாஸியான நிலைமையில் கீழ் ஆச்ரமங்களுக்குச் சொன்னவை த்யாஜ்யங்களாய், அக்நி ஸம்பந்தமில்லாமை வீடுவாசலில்லாமை துணையில்லாமை முதலியவை உபாதேயங்களாய் — ஆக விப்படி ஆச்ரமதர்மங்கள் அவரவர் நின்றநின்றநிலைகளிலே பேதித்திருப்பது போலவும்; மூன்றுவருணத்தவர்க்கும் நான்கு ஆச்ரமத்தவர்க்கும்பொதுவாயும், அநுஷ்டியாவிடில் பாதகம் வருமென்பதுபற்றி அவசியம் அநுஷ்டிக்கத்தக்கதாயு மிருக்கின்ற நித்ய கருமங்கள் ஜ்யோதிஷ்டோமம் முதலிய யஜ்ஞ விசேஷங்களி லே தீக்ஷை பண்ணிக்கொண்டிருப்பவனுக்கு அநுஷ்டிக்க வேண்டாதவையாய் ஜ்யோதிஷ்டோமாதி தர்மமே அநுஷ்டிக்கவேண்டியதாய் — இப்படி தீக்ஷை யிலே தர்மம் பேதித்திருப்பதுபோலவும் * அத்தாணிச்சேவகமென்று அந்த ரங்க ஸேவையாயிருக்கிற கைங்கரியத்திலே அதிகரித்தவர்களுக்கு ஸாதாரண கர்மாநுஷ்டானம் தன்னடையே நழுவுமென்றபடி. [இத்தால்—வர்ணாச்ரமாதி வ்யவஸ்தைகளிலே ஊன்றியிருப்பவர்களுக்கு தத்தமது அதிகாரத்திற்கு ஏற்ற தருமந் தவிர ஏலாத மற்றவை த்யாஜ்யமென்று கழிக்கப்படுமாபோலே, ஸ்வ ரூபவுண்மைநிலையைக் கண்டறிந்த விலக்ஷணர்கட்கு அதற்கேற்ற காரியந்தவிர, ஏலாதவை த்யாஜ்யமாய்த் தன்னடையே விட்டு நீங்குமென்றதாயிற்று. இப் படியிருக்கச்செய்தே, ஸாரஜ்ஞர்களான சிஷ்டர்களும் கர்மாநுஷ்டாநம் செய்து போருவது லோகஸங்க்ரஹார்த்தம் என்னுமிடம் இங்கு விரிப்பிற் பெருகும்.]

[கைங்கர்ய நிஷ்டர்களுக்குக் கர்மநிஷ்டர்களோடு சேர்த்தியில்லாமை.]

32. ஸாதநம் ஸாத்யம் [அதாவது, உபாயம் உபேயம்] என்ற இரண்டு வகுப்பினுள்ளே உபாய வகுப்பில் முதலடியான கருமமும் உபேய வகுப்பில் முடிந்த நிலமான கைங்கரியமும் இந்த நெடுவாசி யறிந்தவர்களை "நீங்கள் வர்ண தர்மிகள், நாங்கள் தாஸவ்ருத்திகள்" என்று உறவறுத்துத் துறை வேறிட்டுப் போகப்பண்ணிற்று. [அதாவது — திருவயிந்திரபுரத்திலே வில்லிபுத்தூர்ப் பகவரென்பா ரொருவர் எல்லாருமொரு துறையிலே அநுஷ்டானம்பண்ண, தாம் தனியே ஒரு துறையிலே அநுஷ்டானம் பண்ணுவாராய் ஒருநாள் அநுஷ்டானம் பண்ணிவிட்டுத் தடாகத்தில் நின்றும் திருமாளிகைக்குத் திரும்பி யெழுந்தருளும்போது அங்கிருந்த அந்தணர்கள் "ஸ்வாமிந்! எங்கள் துறையிலே அநுஷ்டாநம் பண்ண வாராதொழிவதேன்?" என்று கேட்க, அதற்கு அந்த வில்லிபுத்தூர்ப்பகவர் "விஷ்ணுதாஸா வயம் யூயம் ப்ராஹ்மணா வர்ணதர்மிண: || அஸ்மாகம் தாஸவ்ருத்தீநாம்

33. வேதவித்துக்களும் மிக்க வேதியரும் ஹ்ருதஸாஜாதாவாலும் அதுக்குந் தாயாய்த் தாயினுமாயின செய்யுமத்தாலும் பிறப்பிக்குமது இருவர்க்கும் ஶ்ரேஷ்டஜந்மம்.

34. அந்தணர் மறையோரென்றும் அடியார் தொண்டரென்றும் இவர்களுக்கு நிரூபகம்.

யாஷ்டாக்ஷம் நாஹ்ஸ்தி ஸம்ஶதி:—நாங்கள் எம்பெருமா னடியார்களான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள்; நீங்கள் வர்ணதர்மத்திலே ஊன்றின அந்தணர்கள்; ஆகவே உமக்கும் எமக்கும் சேர்த்தி பொருந்தாது காண்மின்'' என்று சொல்லிவிட்டு எழுந்தருளினார் என்று ப்ரஸித்தம்.]

[கர்மநிஷ்டர்களுடையவும் கைங்கர்ய நிஷ்டர்களுடையவும் ஜந்மவிசேஷம்.]

33. [கீழே "ஜாத்யாச்ரமதீக்ஷைகளில் பேதிக்கும் தர்மங்கள்போலே'' இத்யாதியால் ஸூசிப்பிக்கப்பட்ட அதிகாரவாசிக்கும் துறை வேறிட்டுப் போம்படியான நெடுவாசிக்கும் விளக்கம் பிறக்குமாறு கர்மநிஷ்டர்களுக்கும் கைங்கர்யநிஷ்டர்களுக்கு முண்டான பலவகை விசேஷங்களை நிரூபிக்கவேண்டி முதலில் ஜந்ம விசேஷம் நிரூபிக்கப்படுகிறது.] வேதவித்துக்களென்று வழங்கப்படுபவர்களான வேதத்திற் பூர்வபாகத்திலூன்றினவர்கள் சந்தஸ்ஸுக்களுக்கு மாதாவாயிருக்கிற காயத்ரியின் உபதேசத்தாலே பிறப்பிக்கும் பிறப்பு கருமநிஷ்டர்கட்குச் சிறந்த பிறப்பாகும். * மிக்கவேதியரென்று வழங்கப்படுகிற வேத தாத்பர்ய வித்துக்கள், ஸகல வேதஸங்க்ரஹமாய் ஆனதுபற்றியே அந்த காயத்ரிக்கும் தாய்போன்றதான திருவஷ்டாக்ஷர மஹா மந்திரத்தின் உபதேசத்தாலே உண்டாக்கும் பிறப்பு கைங்கரிய நிஷ்டர்க்குச் சிறந்த பிறப்பாம். [முற்சொன்ன பிறப்பு - ஜாதிக்கு ஏற்ற விதி நிஷேதங்களுக்கும் அதற்கிணங்கிய அநுஷ்டானத்திற்கும் அதற்கீடான பேறு பெறுதற்கும் உறுப்பாகையாலே அது அவர்களுக்குச் சிறந்த பிறப்பு; பிற்சொன்ன பிறப்பு - ஸ்வரூபத்திற்கு ஏற்ற விதி நிஷேதங்கட்கும் அதற்கிணங்கின அநுஷ்டானத்திற்கும் அதற்கீடான பேறு பெறுதற்கும் உறுப்பாகையாலே இது இவர்களுக்குச் சிறந்த பிறப்பு என்று தெளியக்கடவது.]

[இங்ஙனே சிறந்தபிறப்பினரான இருவகுப்பினர்க்கும் நிரூபகங்கள் இன்னவையென்பது.]

34. * சாதியந்தணர் * ஆணைநூல்மார்விலந்தணர் * தீயோம்பு கைமறையோர் * நந்தாவண்கைமறையோர் * என்றிப்படி விசேஷணமாகிய சரீரத்தின் வழியாக வந்த ஜாதியும், தத்ப்ரயுக்தமான வைதிகத்வமும் முற்சொன்னவர்களுக்கு நிரூபகம். * திருமாலடியார் * அணியரங்கன் திருமுற்றத்தடியார் * திருமாலுக்குரிய தொண்டர் * திருநாரணன் தொண்டர் * என்று - ஆத்மவஸ்துவுக்கு ஜ்ஞாநாநந்தங்களிற் காட்டிலும் அந்தரங்க நிரூபகமான சேஷத்வமும் தத்ப்ரயுக்தமான கிங்கர வ்ருத்தியும் பிற்சொன்னவர்களுக்கு நிரூபகம்.

35. ஒருதலையில் க்ராமகுலாதிவ்யபதேசம் குலந்தருமென்னும் மாசிற்குடிப் பழியென்று பதியாகக் கோயிலில்வாழுமென்பர்கள்.

36. விப்ரர்க்கு கோத்ரசரணஸூத்ரகூடஸ்தர் பராசரபாராசர்யபோதாயநாதிகள்; ப்ரபந்நஜநகூடஸ்தர் பராங்குச பரகால யதிவராதிகள்.

37. அத்யயநஜ்ஞாநாநுஷ்டாநங்களாலே ப்ராஹ்மண்யமாகிறப்போலே சந்தங்களாயிரமுமறியக்கற்றுவல்லாரானல் வைஷ்ணவத்வஸித்தி.

[இருவதுப்பின்றுடையவும் வ்யபதேசபரிஷ்காரம்.]

35. கருமநிஷ்டர்களுக்கு 'அந்தணர், மறையோர்' என்கிற வ்யவஹாரமும், கைங்கரியநிஷ்டர்களுக்கு 'அடியார், தொண்டர்' என்கிற வ்யவஹாரமுந்தானேயோ நிரூபகம்? க்ராமம் குலம் முதலியவற்றாலும் வ்யபதேசங்கள் இல்லையோவென்னில்; கருமநிஷ்டரென்று சொல்லப்பட்ட ஒருதலையில் சரீரத்தைப்பற்றிவருகிற க்ராமம் குலம் முதலியவற்றையிட்டுச் செய்கிற வ்யவஹாரத்தை, கைங்கரியநிஷ்டர்களான மற்றைத் தலையிலுள்ளவர்கள் *குலந்தருமென்கிற பாசுரத்திற்படியே திருமந்த்ரஸித்த பகவத்ஸம்பந்த ஜ்ஞாநமடியாக வந்ததும், சேஷத்வ விரோதியான அஹங்காராதிகளில்லாமையாலே குற்றமற்றதுமாயிருக்கிற இக் குலத்திற்கு இழுக்காகக் கருதி * வேங்கடத்தைப் பதியாக வாழ்வீர்காளென்றும் * கோயிலில் வாழும் வைட்டணவனென்றும் எம்பெருமானோடு அந்வயமுள்ள தேசஸம்பந்தத்தையிட்டு வ்யவஹரிப்பர்கள். ["ஏகாந்தீ வ்யபதேஷ்டவ்யோ நைவ க்ராமகுலாதிபி: | விஷ்ணுநா வ்யபதேஷ்டவ்ய: தஸ்ய ஸர்வம் ஸ ஏவ ஹி = ஏகாந்தீ வ்யபதேஷ்டவ்யோ நைவ க்ராமகுலாதிபி: - விஷ்ணுநா வ்யபதேஷ்டவ்ய: தஸ்ய ஸர்வம் ஸ ஏவ ஹி" என்ற பிரமாணம் இங்கு நோக்கத்தக்கது.]

[இருவதுப்பின்றுடையவும் கூடஸ்தர் இன்னரென்பது.]

36. பிராமணர்க்கு கோத்ரகூடஸ்தர் பராசரமஹர்ஷி முதலானோர்; சரணகூடஸ்தர் பாராசர்யர் முதலானோர்; ஸூத்ர கூடஸ்தர் போதாயநர் முதலானோர். ப்ரபந்நஜநங்களுக்குக் கூடஸ்தர் - நம்மாழ்வார் திருமங்கையாழ்வார் தொடக்கமான ஆழ்வார்களும் எம்பெருமானார் முதலான ஆசார்யர்களுமாவர்.

[இரண்டுதலைக்கும் ப்ராஹ்மண்யமும் வைஷ்ணவத்வமும் ஸித்திக்கும் விரகு.]

37. முதலிலே வேதத்தை ஆசார்ய உச்சாரண அநூச்சாரண முகத்தாலே அக்ஷரராசி க்ரஹணம் பண்ணுகையாகிற அத்யயநத்தைப் பண்ணி மீமாம்ஸா ச்ரவணம் முதலியவற்றாலே வேதப்பொருளுணர்ந்து அதற்கீடான அநுஷ்டானமுண்டானால் ப்ராஹ்மண்யம் ஸித்திக்கும்; அதுபோல, திருவாய்மொழியை ஆசார்யமுகத்தாலே ஓதி உபதேசமுகத்தாலே அதன் பொருளுணர்ந்து அதற்கீடாக அநுஷ்டிக்கவும் வல்லவரானாலாயிற்று வைஷ்ணவத்வம் ஸித்திப்பது.

38. இந்தவுட்பொருள்கற்றுணர்ந்து மேலைத்தலைமறையோரர்காதாரை அயற் சதுப்பேதிமாரேன்று உத்பத்திநிரூபிக்கும்.

39. எவ்வுலகத் தேவ்வேவையுமேன்கையாலே வேதம் பஹுவிதம்.

40. அதில் ஸம்ஸ்க்ருதம் த்ராவிடமென்கிறபிரிவு ஜாதிபேதம்போலே.

[திருவாய்மொழிப் பொருளுணர்ச்சியின் ஆவச்யகத்வம்.]

38. வேதமோதுதற்குப் பயன் எம்பெருமானை யுள்ளபடி யறிந்து "ஸ்வரூபத்திற்கு ஏற்ற புருஷார்த்தம் கைங்கரியமே" என்று அத்யவஸிப்பதேயாதலால் இப்படிப்பட்ட ஞானமில்லாமல் நான்கு வேதங்களையும் ஓதினவர்களாயினும் அந்த வேதங்களோடு தங்களுக்கு ஸம்பந்தமின்றி அவற்றுக்கு அசலானவர்களென்று அறுதியிடலாகி "விஷ்ணுபக்திவிஹீநோ ய ஸ்ஸர்வ சாஸ்த்ரார்த்த வேத்யபி। ப்ராஹ்மணம் தஸ்ய ந பவேத் தஸ்யோத்பத்திர் நிரூப்யதாம் = விஷ்ணுபக்திவிஹீநோ யஸ் ஸர்வசாஸ்த்ரார்த்த வேத்யபி - ப்ராஹ்மண்யம் தஸ்ய ந பவேத் தஸ்யோத்பத்திர் நிரூப்யதாம் = (பகவத் பக்தியில்லாதவன் ஸகல சாஸ்த்ரார்த்தங்களையும் அறிந்தவனாயினும் பிராமணனாகமாட்டான்; அவனது பிறப்பிலே குற்றமிருந்து தீரும்) என்கிறபடியே இவர்கள் பிராமணரல்லரென்று ஒதுக்கலாகும். [* மிக்க வேதியர் வேதத்தினுட்பொருளென்று உபநிஷத்குஹ்யமான தமிழ் வேதத்தின் அர்த்தத்தைக்கற்றறிந்தவர்களே சிறந்த வேதாந்திகளாவர் என்றதாயிற்று.]

"உத்பத்திநிரூபிக்கும்" என்ற மூலத்தின் கருத்தை "யঃ புத்ரঃ பிதரம் த்வேஷ்டி தம் வித்யாத் அந்யரேதஸம் । யஸ்து நாராயணம் த்வேஷ்டி தம் வித்யாத் அந்த்யரேதஸம் = யঃ புத்ரঃ பிதரம் த்வேஷ்டி தம் வித்யாத் அந்ய ரேதஸம் — யஸ்து நாராயணம் த்வேஷ்டி தம் வித்யாத் அந்த்யரேதஸம்." என்ற பிரமாணத்தினால் அறிவது.

[வேதங்கள் பலவகையேன்பது.]

39. (இனிமேல் * சந்தங்களாயிரமென்று திருவாய்மொழிக்குச் சொன்ன வேதத்வத்தை ஸாதிப்பதற்காக, முந்துறமுன்னம் இப்படிப்பட்டதொரு வேதமுண்டோவென்கிற சங்கைக்குப் பரிஹாரம் செய்யப்படுகிறது.)

"ஓதுவாரோத் தெல்லா மெவ்வுலகத் தெவ்வெவையும்" என்று ஆழ்வாரருளிச்செய்கையாலே வேதமானது ஓதுமவர்களின் பேதத்தாலும் லோகபேதத்தாலும் பலவகைப்பட்டிருக்கும். [ஆகையால் அதிலே இத் தமிழ்மறையும் ஒருவிதமென்று கருத்து.]

[பாஷையினாலும் வேதங்களின் வேற்றுமை உண்டேன்பது.]

40. ஆனால் ஒரே பாஷையாயிருக்கவேண்டாவோ? வடமொழியும் தென்மொழியுமாய் ஒன்றுக்கொன்று வேற்றுமைப்பட்டிராநின்றதே யென்னில்; பலவகைப்பட்டவேதத்தில் ஸம்ஸ்க்ருதவேதம் த்ராவிடவேதம் என்கிற பிரிவு உண்டா

41. செந்திறத்ததமிழென்கையாலே ஆகஸ்த்யமுமநாதி.

42. வடமொழிமறையென்றது தென்மொழிமறையை நினைத்திறே.

43. வேத ஸம்ஸ்க்ருதமாகிய அங்கோபாங்கங்கள் பதினாலும்போலே இந்நாலுக்கும் இருந்தமிழ்நூற்புலவர்பனுவலாறும் மற்றையெண்மர்நன்மாலைகளும்.

னது எதுபோல வென்னில்; ஸம்ஸ்க்ருத வேதத்தினுள்ளேயே ருக்வேதம் யஜுர்வேதம் ஸாமவேதம் அதர்வணவேதம் என்று பிரிவுண்டானாப்போலே. [வேதராசி ஒன்றாயிருக்கச்செய்தே ஸம்ஸ்க்ருதபாஷா ரூபமான அதுதன்னிலே சில பிரிவுகள் ஏற்பட்டாப்போலே பாஷாபேதத்தாலும் இப்படி பிரிந்திருக்கக் குறையில்லை யென்றதாம்.]

[த்ராவிடமும் அநாதிபாஷையென்பது.]

41. அப்படி சொல்லலாமோ? ஸம்ஸ்க்ருதபாஷைபோலே த்ராவிட பாஷை அநாதியன்றே; அகஸ்தியரால் ஆக்கப்பட்டதன்றோ வென்னில்; "செந்திறத்த தமிழோசை வடசொல்லாகி" என்று திருமங்கையாழ்வார் ஸம்ஸ்க்ருதத்தோடே தமிழையும் ஒருங்கே எடுக்கிறவளவில் சிறந்த விசேஷணத்தோடும் முன்னே எடுக்கையாலே, அகஸ்தியராலே பிரகாசிப்பிக்கப்பட்ட மாத்திரமேகொண்டு ஆகஸ்த்யமென்று சொல்லப்படுகிற த்ராவிடமும் அநாதியாயுள்ளதே.

[திருவாய்மொழி வேதமேயென்பது.]

42. தமிழ்ப்பாஷை அநாதியானால் ஆகுக; திருவாய்மொழி வேதமாகுமோ வென்னில்; ஆழ்வார்கள் வேதத்தைப்பற்றிச் சொல்லும்போது மறை என்றே சொல்லலாமாயிருக்கவும் வடமொழி மறை என்று விசேஷணமிட்டுச் சொல்லுகிறபடியைக் காணாநின்றோம்; இதனால், தென்மொழி மறையுண்டென்று நினைத்தன்றோ அது சொல்லிற்றென்று கொள்ளவேணும். பிரதிகோடியில்லாதபோது இப்படி விசேஷிக்க வேண்டுவதில்லையே.

[தமிழ்வேதத்திற்கும் அங்கோபாங்கங்கள் உண்டென்பது.]

43. ஸம்ஸ்க்ருத வேதத்திற்கு அங்கங்களும் உபாங்கங்களும் இருப்பதுபோலே இதற்கும் அவை யுண்டோ வென்னில்; உண்டு. ருக்கு முதலான நான்கு வேதங்களுக்கும் சிக்ஷா வியாகரணம் நிருக்தம் சந்தஸ் கல்பம் ஜ்யோதிஷம் என்கிற ஆறு அங்கங்களும், மீமாம்ஸா ந்யாய புராண தர்மசாஸ்த்ரங்கள் முதலிய உபாங்கங்கள் எட்டுமா யிருந்துள்ள பதினாலும்போலே, திருவிருத்தம் திருவாசிரியம் பெரிய திருவந்தாதி திருவாய்மொழியாகிற இந்தத் தமிழ் மறை நான்கிற்கும் திருமங்கையாழ்வாருடைய திவ்ய ப்ரபந்தங்களாறும் மற்றை யாழ்வார்கள் எண்மருடைய விலக்ஷண ப்ரபந்தங்களும் அங்கோபாங்கங்களாம்.

44. ஸகலவிஜ்ஞாயிகவேதம்போலே இதுவும் திவ்யப்ரபந்தப்ரதாநம்.

45. வேதநூல்இருந்தமிழ்நூல் ஆஜ்ஞையாணை வசையிலேதமில் சுருதி செவிக்கினிய ஓதுகின்றதுண்மைபொய்யில்பாடல் பண்டைநிற்கும் முந்தையழிவில்லாவென்னும் லக்ஷணங்களோக்கும்.

46. சொல்லப்பட்டவென்றவிதில் கர்த்ருத்வம் ஸ்ம்ருதிஅத்தை ஸ்வயம் படைத்தானென்றதுபோலே.

[நம்மாழ்வாரருளிச்செயல்களின் ஏற்றம்.]

44. வேதமானது தனக்கு அங்கங்களும் உபாங்கங்களுமான ஸகல வித்யைகளிற் காட்டிலும் ஸ்வவைபவத்தாலே மேலாயிருக்குமாபோலே நம்மாழ்வாருடைய நான்கு பிரபந்தங்களும் தமது அங்க உபாங்கங்களான ஸகல திவ்ய ப்ரபந்தங்களிற் காட்டிலும் ஸ்வவைபவத்தாலே மேம்பட்டிருக்கும்.

[உபயவேதங்களுக்கும் பலவகைகளால் ஸாம்யம்.]

45. ஸம்ஸ்க்ருத வேத வைபவத்திற்கு உடலாக அதை சாஸ்த்ரமென்றும் பகவதாஜ்ஞாரூபமென்றும் நிர்த்தோஷமென்றும் ச்ருதியென்றும் ஸத்யமென்றும் அநாதிநிதநமென்றும் சொல்லியிருப்பதுபோல இதற்கும் சொல்லியிருக்கிறதோ வென்னில்; ஆம். "வேதநூல்" என்று அதனை வேதசாஸ்த்ரமென்றாப்போலே இதனையும் "இருந்தமிழ்நூல்" என்று பெரிய த்ராவிட சாஸ்த்ரமென்றது; அதனை "ச்ருதிஸ்ஸ்ம்ருதிர்மமைவாஜ்ஞா = ச்ருதிஸ் ஸ்ம்ருதிர் மமைவாஜ்ஞா" என்று பகவதாஜ்ஞாரூபமாகச் சொன்னதுபோலே இதனையும் "ஆணையாயிரம்" என்று அந்த எம்பெருமானுடைய ஆஜ்ஞாரூபமாகவே சொல்லிற்று. அதனை "வசையில் நான்மறை" என்று பௌருஷேயத்வ நிபந்தந தோஷங்களொன்றுமில்லாதது என்று சொன்னதுபோல இதனையும் "ஏதமிலாயிரம்" என்று நிர்த்தோஷமாகச் சொல்லிற்று. அதனை "சுடர்மிகு சுருதி" என்றதுபோலே இதனையும் "செவிக்கினிய செஞ்சொல்" என்றது. "வேதநூல் ஓதுகின்றதுண்மையல்லதில்லை" என்று அதனை ஸத்யவாதியென்றதுபோலே இதனையும் "பொய்யில் பாடலாயிரம்" என்று சொல்லிற்று. "பண்டை நான்மறை" "நிற்கும் நான்மறை" என்று அதனை அநாதியாகவும் மேல் அழிவில்லாததாகவும் சொன்னதுபோலே இதனையும் "முந்தையாயிரம்" "அழிவில்லாவாயிரம்" என்றது. ஆக இவ்வகைகளாலே உபய வேதங்களுக்கும் ஒற்றுமை நயம் காண்க.

[திருவாய்மொழியை ஆழ்வார் வெளியிட்டவரென்றல்.]

46. ஆனால், * சொல்லப்பட்ட வாயிரத்துள் என்று இதற்கு ஆழ்வார் கர்த்தாவாகச் சொல்லப்படுகிறதே; இதனால் நித்யத்வமும் அபௌருஷேயத்வமும் கூடாதே யென்னில்; "அநாதிநிதநாஹ்யேஷா வாகுத்ஸ்ருஷ்டா ஸ்வயம்புவா = அநாதிநிதநா ஹ்யேஷா வாகுத்ஸ்ருஷ்டா ஸ்வயம்புவா" என்று

47. நால்வேதங்கண்டபுராணருஷி மந்த்ரத்ருஷ்டிகளைப்போலே இவரையும்ருஷி முநிகவியென்னும்.

48. படைத்தான்கவியென்றபோதே இதுவும் யதாபூர்வகல்பநமாமே.

ஸ்மிருதியானது அந்த வேதத்தை நான்முகன் ஸ்ருஷ்டித்தானென்று சொன்னதுபோலேயாம் * சடகோபன் சொல்லப்பட்ட வாயிரமென்றதும். [அநாதிநிதநமான ஸந்தர்ப்பம் ப்ரஹ்மாவின்வாக்கில் நின்றும் ஆவிர்ப்பவித்த மாத்திரங் கொண்டு பிரமனுக்கு அதிற் சொன்ன கர்த்ருத்வம் போலே இதிலும் ஆழ்வார்க்குச் சொன்ன கர்த்ருத்வம் ப்ரகாசகத்வ ப்ரயுக்த மாகையாலே இதனால் இதினுடைய நித்யத்வத்திற்கும் அபௌருஷேயத்வத்திற்கும் ஹாநி வாராதென்றதாயிற்று.]

[மஹர்ஷிகளைப்போலவே ஆழ்வாருமென்றல்.]

47. நாலு வேதங்களையும் ஸாக்ஷாத்கரித்த புராண கர்த்தாவான ஸ்ரீவேத வ்யாஸ பகவான் வேதாதிகளின் பூர்வஸித்தமான ஆநுபூர்வியைக் கண்டு சொன்னபடியாலே "த்ருஷ்டாரஸ்ருஷி:, மநநசீலோமுநி:, கவி: க்ராந்த தர்சீ" என்கிற அர்த்தங்களை நினைத்துக்கொண்டு *ருஷேஸ்தஸ்ய மஹாத்மந: என்றும் * வ்யாஸாய ஸ்ருவே மஹாமுநி: என்றும் * கவிமுக்யஸ் வ்யாஸ: என்றும் அவரை ரிஷி முநி கவி யென்றுப்போலவும், மந்த்ரத்ருஷ்டிகளானவர்களை பூர்வஸித்த ஸந்தர்ப்பத்தை ஸாக்ஷாத்கரித்துச் சொன்னவர்களென்னுமிடம் தோற்ற "நமருஷிப்யோ மந்த்ரக்ருத்ப்ய:" என்றும் "ஸமவாது ஸௌந கமுநி:" என்றும் இத்யாதிகளாலே ரிஷி முநியென்றுப்போலவும், தமிழ்வேதமானவிதின் பூர்வஸித்த ஆநுபூர்வியை ஸாக்ஷாத்கரித்துப்பேசின இவ்வாழ்வாரையும் * ருஷிம்ஜுஷாமஹே என்றும் * ஸம்கோபமுநிம் வந்தே என்றும் * உலகம் படைத்தான் கவியாயினேற்கு என்றும் - முன்புண்டான ஸந்தர்ப்பத்தை ஸாக்ஷாத்கரித்துப் பேசினவரென்னுமிடம் தோற்ற ரிஷியென்றும் முநியென்றும் கவியென்றும் சொல்லாநிற்கும்.

[திருவாய்மொழியின் அநாதித்வ ஸூசநம்.]

48. 'பிரளயங்கொண்ட வுலகத்தை முன்புபோல ஸ்ருஷ்டித்த எம்பெருமானுடைய கவி நான்' என்னும் பொருள்விளங்குமாறு "ஒன்றியொன்றி யுலகம் படைத்தான் கவியாயினேற்கு" என்று ஆழ்வார்தாம் அருளிச்செய்தபாசுரத்தை நோக்குமிடத்து - ஸ்ருஷ்டிதோறும் சந்திரன் ஸூரியன்முதலிய ஸகல பதார்த்தங்களும் யதாபூர்வகல்பநமாய் வருமாபோலே இந்தத்தமிழ்வேதமும் ஸ்ருஷ்டிதோறும் யதாபூர்வகல்பநமாய் வருமென்பது தோன்றும்.

49. உறக்கந்தலைக்கொண்டபின்னை மறைநான்குமுணர்ந்த தங்களப்பனோடேயோதின சந்தச்சதுமுகன் சலங்கலந்தவெண்புரிநூல் மானுரிதிரிதந்துண்ணும் காமனுடலிருக்கிலங்கு ஜ்யேஷ்டபுத்ராதிகளுக்கு மறைபயந்தாப்போலே ஆதுமில்காலத்தெந்தையானவாய்முதலப்பன் பிரமகுருவாய் இராப்பகல்முன்சொல்லக் கற்றனமேயென்றவிவரும் நாவினால் நன்மையாலென்றுழுதவல்லபிராக்களைக்கன்மின்களென்று சொல்பயிற்ற, வேதம்ஓதுவாரோத்தாகையாலே ஆதர்வணாதிகள்போலே இதுவும் பேர்பெற்றது.

[திருவாய்மொழி எம்பெருமானருளாலே ஆழ்வாருக்கு ஸித்தித்து ஆழ்வாரருளாலே பின்புள்ளார்க்கெல்லாம் உபஜீவ்யமாய் இவரையிட்டு நிருபிக்கும்படியானமையை த்ருஷ்டாந்தத்தோடு கூறுதல்.]

49. ஸம்ஹாரஸமயத்தில் நாமரூபவிபாகத்திற்கு உரியதல்லாமல் ஸத்தென்னுமளவாய்க் கிடந்தவிதனை ஸ்ருஷ்டிகாலம் வந்தவாறே விபக்தமாக்கி மஹான் முதலான ஸகலதத்துவங்களையும் அண்டத்தையும் ஸ்ருஷ்டித்து, சதுர்முகஸ்ருஷ்டிக்கு முன்னாக ஏகார்ணவத்திலே 'இவை நல்வழியாய்க் கரை சேருமிரகு ஏதோ!' என்று அநுஸந்திக்கையாகிற யோகநித்திரையைச் செய்த பின்பு, உறங்கியெழுந்தவன்நியாயமாக ஸம்ஸ்காரகதமாய்க்கிடந்த நான்கு வேதங்களையும் ஆநுபூர்விதப்பாமல் ஸ்மரித்த தன்தகப்பனான ஸர்வேச்வரன் பக்கலில் அவ்வேதங்களை யோதின நான்முகன் நித்தியம் நீராடுதல், பூணூலையும் மானுரியையும் தரித்தல், பிக்ஷாந்நத்தைப் புஜித்தல், இந்திரியங்களை வெல்லுதல், எப்போதும் வேதமோதித்திரிதலாகிற ப்ரஹ்மசர்யலக்ஷணங்களோடே கூடினவனாய்த் தனக்கு மூத்தபுதல்வனான ருத்ரன்முதலானார்க்கு அந்த வேதத்தை ஓதுவித்தாப்போலே, ஸம்ஹாரகாலத்தில் நாமரூபங்களை இழந்தாப்போலே ஸத்தையையு மிழந்துபோகாமல் தந்தையானமுறையாலே தன்மேலே ஏறிட்டுக்கொண்டு நோக்கி மீண்டும் கரணகளேபரங்களைத்தந்து ஜ்ஞாநவிகாஸத்தைப்பண்ணின ஆதிபகவான் தானே ஆழ்வார்க்கு ப்ரஹ்மகுருவாய் இரவும் பகலும் முன்னுருச்சொல்ல, ஆழ்வாரும் பின்னுருச்சொல்ல, இப்படி அவன் பக்கல் ஓதின இவ்வாழ்வாரும் தம்மிடத்தில் க்ருதஜ்ஞரான மதுரகவிகள் போல்வாரைப் பயிற்றுவிக்க, வேதமானது ஓதுவாரையிட்டு நிரூபிக்கப்படுமதாகையாலே * ஆதர்வணம் * காண்வம் * தைத்திரீயம் * என்று பேர்பெற்றாப்போலே ஆழ்வார் இந்தத்தமிழ்வேதத்திற்கு முதன்முதலாக ஓதுவாரானதுபற்றி இதுவும் * சடகோபன் சொல் * என்று பேர் பெற்றது. [ஆக, முப்பத்தேழாவது சூர்ணிகையில் ப்ரஸ்துதமான திருவாய்மொழியின் வேதத்வம் இவ்வளவாக ஸாதிக்கப் பட்டது.]

50. இயற்பாமூன்றும் வேதத்ரயம்போலே; பண்ணார்பாடல் பண்புரை யிசைகோள்வேதம்போலே.

51. ருக்கு ஸாமத்தாலேஸரஸமாய் ஸ்தோபத்தாலேபரம்புமாபோலே சொல் லார்தொடையல்இசைகூட்ட அமர்சுவையாயிரமாயிற்று.

52. சந்தோகனென்று ஸாமாந்யமாகாமல் முதலிலேபிரித்து யாழ்பயில்ஜ்ஞாந ஸ்வரூபியைப் பாலையாகியென்றுவிசேஷிக்கையாலே வேதகீதச்சாமி நா னென்றஸாமந்தோன்ற உத்கீதப்ரணவத்தை ப்ரயோகத்திலே மாறாடி ஸமாப்திமுடிவாகத் தொண்டர்க்கமுதென்ன ஸேவாங்கமாக்கி மஹா

[நம்மாழ்வாருடைய நான்கு பிரபந்தங்களும் இன்னின்ன வேதங்களின் ஸ்தாநீயமென்றல்.]

50. நம்மாழ்வாருடைய பிரபந்தங்கள் நான்கினுள்ளும் இயற்பாவென்னு மாயிரத்திற் சேர்ந்த மூன்றில் முதலதான திருவிருத்தம் ரிக்வேத ஸ்தாநீயம்; இரண்டாவதான திருவாசிரியம் யஜுர்வேத ஸ்தாநீயம், மூன்றாவதான பெரிய திருவந்தாதி அதர்வணவேத ஸ்தாநீயம். சரம ப்ரபந்தமான திருவாய்மொழி காநப்ரதாநமான ஸாமவேத ஸ்தாநீயம்.

[ருக்கு ஸாமரூபமாகப் பரம்புந்தன்மை இங்குமொக்குமென்றல்.]

51. ஸாம ஸங்க்ரஹமான ருக்கானது தனக்கு விவரணமுமாய் ரஸமுமா யிருந்துள்ள காநரூபமான ஸாமத்தாலே ரஸஸஹிதமாய் "ஹாவு ஹாவு ஹாவு" இத்யாதியான ஸ்தோபத்தாலே விஸ்த்ருதமானாப்போலே ருக்வேத ஸ்தாநீய மான திருவிருத்தம் நூறுபாட்டும் இசையிலே கூட்டினவாறே ஸாமவேத ஸ்தா நீயமாய் ஸரஸமா யிருந்துள்ள திருவாய்மொழி யாயிரம் பாட்டாகப் பரம்பிற்று.

[திருவாய்மொழி சாந்தோக்யஸமமென்பது.]

52. ஸாமம் அநேகவிதமாகையாலே திருவாய்மொழி எந்த ஸாமத்தோ டொக்குமென்னில்; சாந்தோக்ய ஸாமத்தோடொக்கும். * சாமவேதகீதனை * என்று திருமழிசைப்பிரானும் * சாமியப்பன் * என்று திருமங்கையாழ்வாரும் * வேதாநாம் = ஸாமவேதோஸ்மி * என்று கீதாசார்யனுஞ் சொன்ன ஸாமம் ஸாமாந்யமாகாமல், * சந்தோகன் பௌழியனைந்தழலோம்பு தைத்திரி யன் சாமவேதி * என்ற திருமங்கையாழ்வாரருளிச்செயலில் "சாமவேதி" என்று மேலே சொல்லாநிற்க முதலிலே 'சந்தோகன்' என்று சிறப்புறப் பிரித் துரைத்து "யாழ்பயில்நூல் நரம்பின்முதிர்சுவை" (திருவாய்மொழி) என்று யாழ்விஷயமாக அப்யஸிக்கப்படுவதான சாஸ்திரத்திற் சொன்ன லக்ஷணத்தை யுடைய நரம்பிலே பிறந்த பண்பட்ட ரஸமென்னும்படி காநஸ்வரூபம்போலே பரமபோக்யனானவன் என்று - காநஸாமாந்யமாகாமல் "பண்ணினின்மொழி யாழ்நரம்பில்பெற்ற பாலையாகி" (பெரிய திருமொழி) என்று அந்த சந்தோக

வேதா க்ஷரங்கள்வேதவோலிபோலே மஹாபாக்யகமென்னப் பாடுகையாலே இத்தை ஸாமஜோபநிஷத்ஸமமென்பர்கள். --

ஸாமத்தின் நிறமான பாலையாகிற பண்ணையிட்டு விசேஷிக்கையாலே ‡ பஶ்வதிகரணந்யாயத்தாலே "சாமவேதகீதன்" "சாமி" "ஸாமவேதோஸ்மி" என்ற விடங்களில் பொதுப்படையாகச் சொல்லப்பட்ட ஸாம சப்தமும் கீத சப்தமும் கீழ்ச்சொன்ன சந்தோகஸாமமும் அதன் கீதமுமாகிற விசேஷத்திலே பர்யவஸிக்குமான பின்பு சந்தோக ஸாமமே இத்தால் சொல்லப்பட்டதாகையாலே இப்படி ஆழ்வார்களும் தானும் தன்னோடு அபேதமாகச் சொல்லும்படி மிகச் சிறந்ததாய் அவனுக்கு ஆதரணீயமான சந்தோக ஸாமமே இத் திருவாய்மொழி என்பது தோன்றும்படியாக ஆழ்வார் என்ன செய்திருக்கிறாரென்றால், உத்கீத ப்ரணவத்தை முதலிலே மாறாடினார்;— ஒரு ஸாமத்திற்கே ப்ரஸ்தாவம், உத்கீதம், ப்ரதிஹாரம், உபத்ரவம், நிதநம் என்று ஐந்து பாகங்களுண்டாகையாலே அவற்றுக்குள்ளே (உத்கீதமும்) ஒன்றாயிருக்கச்செய்தே "ஸாம்ந உத்கீதோ ரஸ: — ஸாம்நஃ உத்கீதோ ரஸஃ" என்று ஸாமத்திற்கு ரஸமாகச் சொல்லப் படுமதாய் ப்ரணவத்தை முன்னிட்டு காநம் பண்ணப்படுமதாயிருப்பது உத்கீதமாகையால் அந்த உத்கீதத்தின் அவயவமான ப்ரணவத்தை "ஓமித்யேதத் அக்ஷரம் உத்கீதம் உபாஸீத" என்று சாந்தோக்யத்தில் முதலிலே யெடுத்தாப் போலே திருவாய்மொழியிலும் முதலிலே யெடுக்கிறவளவில் 'ஓம்' என்று சேர்த்தேயெடுத்தால் திருவாய்மொழியின் ஸர்வாதிகாரத்வம் குன்றுமென்று அந்த ப்ரணவத்தை மூன்றக்ஷரமாகப் பிரித்து அம் மூன்றையும் [உயர்வறவுயர்நல மென்கிற பாசுரத்தில்] முதல் மூன்றடிகளில் எடாநிற்கச்செய்தே முதலெழுத்தான அகாரம் முதலாக எடாதே உகாரம் முதலாக எடுக்கையாலே அக்ஷர க்ரமத்தை மாறாடினார். இங்ஙனம் மாறாடி உகாரம் முதலாக எடுத்தது ஏனென்னில்; அந்த சாந்தோக்யரஸமான உத்கீதத்திற்கு நோக்கான 'உத்' என்கிற திருநாமம் இதற்கு உள்ளுறையாயிருக்கின்றமைதோன்ற உகாரம் முதலாகவெடுத்து முடிவில் 'உயர்ந்தே' என்று தகார மிறுதியாக முடிக்கையிலே திருவுள்ளம். ஆகவிப்படி மூன்றக்ஷரமாக ப்ரணவத்தை முதலிலே மொழியா நிற்கச்செய்தே கீழ்விவரித்த கருத்தினால் எழுத்து முறைமையை மாறாடி. சாந்தோக்யத்தின் நடுவிற் சொல்லப்பட்ட அர்ச்சிராதியாகிற சரமகதியைத் திருவாய்மொழியில் * சூழ்விசும்பணிமுகிற் பதிகத்திற் பேசுகையாலே சரம

‡ பஶ்வதிகரணந்யாயமாவது — வேதத்தில் பலவிடங்களில் "பசுநா யஜேத" [பசுவைக்கொண்டு யாகம் பண்ணவேண்டும்] என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. நாற்கால் விலங்குகளெல்லாம் பசுவென்று சொல்லுதற்குரியவையாதலால் எந்த விலங்கு விவக்ஷிதம்? என்று ஸந்தேஹம்வரின் இதர வாக்யங்களைக்கொண்டு சாகஸ்ய வபாயா வே (ஆடாகிற விலங்கே) விவக்ஷிதமென்று மீமாம்ஸையில் நிர்ணயம் செய்யப்பட்டது. இதனால் பொதுவான ஒரு சப்தத்திற்குச் சிறப்பிலே பர்யவஸாநம் தெரிவிக்கப்பட்டது. இந்த ரீதியே இங்குங் கொள்ளப்படுவதாம்.

53. புரவியேழொருகாலுடைய தேரிலே திருச்சக்கரமோத்துக் காலசக்கரச் செங்கோல்நடாவி ஜ்யோதிஸ்சக்ரவொளிசுருக்கி அக்நீஷோமீயதேஜோம்ருதத்துக்கூற்றும் மஹேஹர்க்குச் செந்தீயும் முக்திமார்க்கத்தலைவாசலும் கண்ணுவான் கண்ணில்பிறந்த கண்மணியும் த்ரயீமயமுமான மண்டலத்திலே தண்டாமரைசுமக்கத் தோள்வளையும் குழையும் திருச்செய்ய முடியுமாரமும் படையும் திகழும் பொன்மேனியும் செஞ்சுடர்த்

கதிரை முடிவாகக்கொண்டு, அந்த ஸாமம் "ஹாதஹாஜமாயஹாவெு" என்கிறபடியே பகவதநுபவத்தினுலுண்டான மகிழ்ச்சிக்குப் போக்குவீடாக "ஹாவு ஹாவு ஹாவு" இத்யாதிப்படியே ஸாமகாநம் பண்ணி "அஹஜஹாடீ:" என்று களிக்கும் நித்ய முக்தரான தேவர்களுக்கு போக்யமாயிருப்பதுபோல இத் திருவாய்மொழியையும் "தொண்டர்க்கு அமுதுண்ணச் சொன்மாலைகள் சொன்னேன்" என்கிறபடியே பகவதநுபவ ரஸிகர்களுக்கு போக்யமாம்படியாக்கி, "ஸவெ்ஹெ்ாவி ஹி வெஷெஹ்ு ஸாஜவொஷொ ஜஹாநஹஞுஃ | அநுவொஷயதூ்யஷும் தெந ஷ்ஹாணு ஜணவஃ || = ஸர்வேப்யோபி ஹி வேதேப்யஃ ஸாமகோஷோ மஹாநபூத், அந்வகோஷயதத்யர்த்தம் தேந ப்ரஹ்மாண்ட மண்டபஃ." [எல்லா வேதங்களின் ஒலியிற்காட்டிலும் ஸாமவேத வொலியே ப்ரஹ்மாண்ட மண்டலம் வரையில் எட்டும்படி மிகப்பெரிதாயிருந்தது] என்றும், "பாடு § நல்வேதவொலி பரவைத் திரைபோல் முழங்க" என்றும் "எங்குமெழுந்த § நல்வேதத்தொலிநின்றோங்கு" என்றும் சொல்லுகிறபடியே பெரிய கோஷத்தையுடைத்தான ஸாமவேதம் போலே திருவாய்மொழியும் ¶ பெரிய திருவத்யயநமென்னப் பாடப்படுகையாலே ஆகஷிப்படிப்பட்ட ஆகாரங்களைக்கொண்டு திருவாய்மொழியை சந்தோக ஸாமத்தில் உபநிஷத்பாகமான சாந்தோக்யத்தோடு ஒத்ததென்று மஹான்கள் நிர்வஹிப்பர்கள்.

[உத்கீதப்ரணவத்தை முதலிலே மாறடினதாகக் கீழ்ச் சொன்னதன் கருத்தை ஆப்தோபதேசமுகத்தால் அறிவித்தல்.]

53. ஏழு குதிரைகளையும் ஒரு சக்ரத்தையுமுடைத்தாகையாலே விலக்ஷணமான பெருமைவாய்ந்த தேரிலே, தேஜோ விசேஷத்தாலே திருவாழியோடொத்து, காலசக்ர நிர்வாஹகனான எம்பெருமானுடைய காலசக்ர விஷயமான ஆஜ்ஞையை நடத்தி, நக்ஷத்ரம் முதலிய சோதிமண்டலங்களின் தேஜஸ்ஸைக் குறைத்து, அக்நியினுடைய தேஜஸ்ஸுக்கும் சந்திரனுடைய அம்ருதத்துக்கும்

§ நல்வேத மென்கையாலே ஸாமவேதம் விவக்ஷிதமென்று திருவுள்ளம்.

¶ நம்பெருமாள் ஸந்நிதியில் முதலாயிரமும் பெரிய திருமொழியும் ஸேவிக்கப்பெறுகிற பகற்பத்துத் திருநாள் சிறிய திருவத்யயனமென்றும், திருவாய்மொழி ஸேவிக்கப்பெறுகிற இராப்பத்துத் திருநாள் பெரிய திருவத்யயநமென்றும் வழங்கப்படுதலால் ஸாமகோஷத்திற்கும் திருவாய்மொழி கோஷத்திற்கும் பெருமை ஒக்குமென்க.

தாமரைக் கண்ணனுமாய் அணிநிறமூர்த்தியீதேன்னும்படி இரண்டையும் தன்னிறமாக்குகிற செய்யாளான விஷ்ணுயோடே அருக்கன்மேவின ஸஹாயெஸ்யதேஜஸ்ஸின் ஸாமரஸோஜ்ஞாநநாமமுள்ளுறையான ஆத்யந்தங்களாலே ஓராயிரமாமவற்றிலே ஒன்றை ஆயிரமுகத்தினாலருளின தீர்த்தம்போலே தீர்த்தங்களாயிரமுமாக விஸ்தரிக்கிறாரென்று வேதமூர்த்தி ரூபதேசம்.

54. அன்றிக்கே ஸ்வரூபகுணவிக்ரஹாதிசேஷ்டிதங்களை விசதமாக்குகிற பஞ்ச

பிறப்பிடமாயும் மந்தேஹரென்னும் ராக்ஷஸர்க்குச் சிவந்த நெருப்பாயும் அர்ச்சிராதியான மோக்ஷவழிக்கு முதல்வாசலாயும், அனைவர்க்கும் கண்போன்றவனான ஸர்வேச்வரனுடைய கண்ணிலே பிறந்த கண்மணியாயும் வேதமயமாயுமிருக்கின்ற ஸூர்யமண்டலத்தில் * சீர்பூத்த செழுங்கமலத்திருத்தவிசில் வீற்றிருப்பவனாய், தோள்வளையும் மகரகுண்டலமும் கிரீடமும் ஹாரமும் திருவாழி திருச்சங்கும் பொன்னிறமான திருமேனியும் செந்தாமரைக்கண்களுமுடையனாய், பகவத் விக்ரஹத்தையும் ஆதித்ய மண்டலத்தையும் தன்னிறமாக்குகின்ற சிவந்த நிறத்தையுடையளான பிராட்டியோடுகூட ஆதித்தியனுள்ளே யிருப்பவனாய், எப்போதும் சிந்திக்கவுரிய தேஜோரூபியா யிருக்கிற விலக்ஷண பரமபுருஷனை ப்ரதிபாதிக்கின்ற சந்தோக ஸாமத்துக்கு ரஸமாயிருந்துள்ள உத்கீதத்தில் 'உத்' என்று சொல்லப்பட்ட திருநாமம் இத் திருவாய்மொழிக்கு உள்ளுறையானமை தோற்றும்படியாக உயர்வு என்றெடுத்து உயர்ந்தே என்று தலைக்கட்டுகையால் உகாரம் ஆதியாயும் தகாரம் அந்தமாயுமிருக்கிற ஆத்யந்தங்களாலே, ஒரு திருநாமமே ஆயிரம் முகமாக நின்று உலகேழளிக்கவல்ல திருநாமங்களிலே ஒரு திருநாமத்தை, ஒன்றான கங்கைதானே உலகத்தைப் புனிதமாக்குவதற்காகத் தன்னை ஆயிர முகமாய்ப் பெருக்கினாப்போலே லோகபாவனமான ஆயிரம் பாட்டாக விஸ்தரிக்கிறாரென்று வேதாசார்யபட்டர் உபதேசிப்பாராம்.

[ஆக இவ்வளவால் ஆழ்வாருடைய நான்கு திவ்ய ப்ரபந்தங்களும் வேதரூப மென்பதும், அங்க உபாங்கஸஹித மென்பதும், வேதத்திற்குள்ள லக்ஷணங்களும் அமையப்பெற்றன வென்பதும், நித்யங்களும் அபௌருஷேயங்களுமாயிருக்கு மென்பதும், இவற்றில் இன்ன ப்ரபந்தம் இன்ன வேதஸ்தாநீய மென்பதும், அதில் ஸாமவேத ஸ்தாநீயமான திருவாய்மொழி ஸாமச்ரேஷ்டமான சந்தோக ஸாமோபநிஷத்துக்கு ஸமமென்பதும் நிரூபிக்கப்பட்டன.]

[ஆழ்வாருடைய நான்கு ப்ரபந்தங்கட்கும் வேதஸாம்யம் தவிர, வேத உபப்ரும்ஹண ஸாம்யமும் உண்டேன்பது.]

54. ஆழ்வாரருளிச்செய்த திருவிருத்தம் முதல் திருவாய்மொழியீறான நான்கு திவ்வியப் பிரபந்தங்கட்கும் இப்படி வேதஸாம்யம் சொல்லுகைமாத்திரமன்றியே வேதோபப்ரும்ஹண ஸாம்யமுஞ் சொல்வதுண்டு: எங்ஙனே

ரத்ரபுராணேதிஹாஸங்கள்போலே நீலஹாருபோக்தி தெரியச்சொன்ன வேதோபப்ரும்ஹண மென்பர்கள்.

55. கல்பாதியில் தோற்றிற்று வர்ணிக்கும் வ துர்மு வன் ஹஜஸ்ஸம்

யென்னில்; எம்பெருமானுடைய ஸ்வரூப குண விபூதி சேஷ்டிதங்களை ப்ரதிபாதியாநின்றுள்ள ச்ருதியிற் சொல்லப்பட்ட ஸ்வரூபத்தையும் குணங்களையும் விசதமாக்குவதற்குப் பஞ்சராத்ர சாஸ்த்ரம் அவதரித்தாப்போலவும், விபூதியை விசதமாக்குவதற்குப் புராணங்கள் அவதரித்தாப்போலவும், சேஷ்டிதங்களை விசதமாக்குவதற்கு இதிஹாஸங்கள் அவதரித்தாப்போலவும், எல்லையற்ற தேஜோராசிமயமான ஸ்ரீமந்நாராயண திவ்யமங்கள விக்ரஹத்தை ப்ரதிபாதியாநின்றுள்ள வேதபாகங்களை விசதப்படுத்துவதற்கு இந்நான்கு திவ்ய ப்ரபந்தங்களும் அவதரித்தனவென்பர். [பஞ்சராத்ர புராண இதிஹாஸங்களிலும் இந்நான்கு பிரபந்தங்களிலும் ஸ்வரூபம் குணம் விபூதி சேஷ்டிதம் ஆகிய எல்லாமுமே சொல்லப்பட்டிருந்தனவாகிலும், பஞ்சராத்ரங்களுக்கு ஸ்வரூப, குணங்களிலே நோக்கு என்றும், புராணங்களுக்கு ("ஸர்கஶ்ச ப்ரதிஸர்கஶ்ச வம்ஶோ மந்வந்தராணி ச வம்ஶாநுசரிதம் சைவ புராணம் பஞ்சலக்ஷணம்" = ஸர்க்கச் ச ப்ரதிஸர்க்கச் ச வம்ஶோ மந்வந்தராணி ச - வம்ஶாநுசரிதஞ் சைவ புராணம் பஞ்சலக்ஷணம்" என்கிறபடியே) விபூதிவிஸ்தாரப்ரதிபாதனத்திலே நோக்கு என்றும், இதிஹாஸங்களுக்குச் சேஷ்டிதங்களிலே நோக்கு என்றும் நம்மாழ்வாரருளிச்செயல்களுக்கு திவ்யமங்களவிக்ரஹத்திலே நோக்கு என்றும் பெரியோர்கள் நிஷ்கர்ஷித்திருக்கையாலே இப்படி வகையிட்டுச் சொல்லக் குறையில்லை. திருவிருத்தத்தில் தொடக்கத்தில் "பொழுநீர்முகில் வண்ணன்" என்று திருமேனியை ப்ரஸ்தாவித்து, முடிவிலும் "மைப்படிமேனியும் செந்தாமரைக்கண்ணும்" என்று அதனையே ப்ரஸ்தாவிக்கையாலும், திருவாசிரியத்திலும் "மீதிட்டுப் பச்சைமேனி மிகப்பகைப்ப" என்று தொடக்கத்திலே திருமேனியை ப்ரஸ்தாவித்து, மேலேயும் "தாமரைக்காடு மலர்க்கண்ணொடு கனிவாயுடையதுமாய்" என்று அதனையே ப்ரஸ்தாவிக்கையாலும், பெரிய திருவந்தாதியிலும் "நற்பூவைப்பூவின்றவண்ணன்" என்று திருமேனியைத் தொடங்கி முடிவிலும் "கார்கலந்தமேனியான்" என்று அதனையே பேசுகையாலும், திருவாய்மொழியிலும் "துயரறுசுடரடி" என்று திருமேனியிலே தொடங்கி "புனக்காயாநிறத்த" என்று அதுதன்னிலே தலைக்கட்டுகையாலும் நம்மாழ்வாருடைய நான்கு பிரபந்தங்களுக்கும் திவ்யமங்கள விக்ரஹத்திலே பெரும்பான்மையான நோக்கு என்பது மிக்க பொருத்தமுடைத்து.]

[மஹர்ஷிகளின் க்ரந்தங்களுக்கு மூலம் இன்னதென்பது.]

55. ஆழ்வாரருளிச்செயல்களும் மஹர்ஷிகளின் க்ரந்தங்களும் வேதங்களுக்கு உபப்ரும்ஹணம் என்னுமாகாரத்தாலே ஒருவாறு ஸாம்யம் பெற்றிருந்தாலும் நம்மாழ்வாரருளிச்செயல்களுக்குள்ள ஏற்றம் ரிஷிகளியற்றிய புராணாதிகளுக்கு இல்லையென்பதை அறிவிப்பதற்காக ரிஷி க்ரந்தங்களினுடையவும் ஆழ்

மோஹஶாஸ்த்ரப்ரவர்த்தகன் பிணச்சுடலை வேந்தாரக்குமாறுமணிந்து ஏறேறிச் சுழன்றுமோலமமர்பிச்சுத் தேளிந்து தான் வணங்குமாறுரைக்கக் கேட்ட ஸஜாதீயர் ப்ரஸாதமும் ஆர்ஷமூலம்.

56. பரமஸத்வத்தோடே உள்ளியுரைக்கும் நிறைஞானத்தயனுஞ் சிவனுந் திருமாலருள்கோண்டு இவர் பாடினர்.

வாரருளிச்செயல்களினுடையவும் உத்பத்தி மூலங்களை வெளியிட விரும்பி, முதலில் ரிஷி க்ரந்தங்களின் உற்பத்திக்கு மூலம் இன்னதென்கிறது. — ஸங்கீர்ணங்களென்றும் ஸாத்விகங்களென்றும் ராஜஸங்களென்றும் தாமஸங்களென்றும் சொல்லப்படுகிற அஹஸ்ஸுக்களாகிற கல்பங்களினுடைய ஆதிகளிலே கிளர்கின்ற குணங்களுக்கு ஏற்ப * அக்நேஶ்ஶிவஸ்ய மாஹாத்ம்யம் தாமஸேஷு ப்ரகீர்த்திதம் | ராஜஸேஷு ச மாஹாத்ம்யமதிகம் ப்ரஹ்மணோ விது: | ஸாத்த்விகேஷ்வத கல்பேஷு மாஹாத்ம்யமதிகம் ஹரே: || தேஷ்வேவ யோகஸம்ஸித்தா கமிஷ்யந்தி பராம் கதிம் || ஸங்கீர்ணேஷு ஸரஸ்வத்யா: பித்ரூணாம் ச நிகத்யதே = அக்நேஃ சிவஸ்ய மாஹாத்ம்யம் தாமஸேஷு ப்ரகீர்த்திதம், ராஜஸேஷு ச மாஹாத்ம்யம் அதிகம் ப்ரஹ்மணோ விதுஃ, ஸாத்விகேஷ்வத கல்பேஷு மாஹாத்ம்யமதிகம் ஹரேஃ, தேஷ்வேவ யோகஸம்ஸித்தாஃ கமிஷ்யந்தி பராம் கதிம், ஸங்கீர்ணேஷு ஸரஸ்வத்யாஃ பித்ரூணும் ச நிகத்யதே.'' என்கிறபடியே, தாமஸ கல்பங்களில் அக்நியினுடையவும் சிவனுடையவும் மாஹாத்மியத்தையும் ராஜஸ கல்பங்களில் தன்னுடைய [நான்முகனுடைய] மாஹாத்மியத்தையும், ஸாத்விக கல்பங்களில் ஸர்வேச்வரனுடைய மாஹாத்மியத்தையும், (முக்குணங்களுங் கலசின) ஸங்கீர்ண கல்பங்களில் பித்ருக்களினுடையவும் ஸரஸ்வதியினுடையவும் மாஹாத்மியத்தையும் பேசுகின்ற நான்முகக்கடவுளின் அநுக்ரஹமும், —ஆகமம் முதலிய மோஹசாஸ்திரங்களைப் பிரவர்த்திப்பித்தவனான ருத்ரன் சுடுகாடுகளிலே திரிந்து பிணங்களின் நீற்றை உடம்பெங்கும் பூசி எலும்புமாலையைப் பூண்டு புலித்தோலுடுத்து, கங்கை சந்திரன்ஸர்ப்பம் முதலானவற்றைச் சடைமீதணிந்து ரிஷபவாஹனனாய்க் கூத்தாடியாய் விஷத்தைக் கழுத்திலுடையனாய் 'நம்மிற்காட்டில் மேம்பட்டாரில்லை' என்று தன்னை ஈச்வரனாக நினைத்திருக்கும் மயக்கம்நீங்கி ஸத்துவகுணம் தலையெடுத்து ஸர்வேச்வரனைத் தான் உபாஸிக்கும் வகையை உபதேசிக்கக் கேட்ட ஸஜாதீயர்களான அகஸ்த்ய புலஸ்த்ய தக்ஷ மார்க்கண்டேயர் நால்வரிலே ஒருவனான புலஸ்தியன் பண்ணின வரப்ரதானமும் ஆர்ஷ க்ரந்தங்களின் உத்பத்திக்கு மூலம். [வால்மீகிபகவானுக்கு நான்முகனுடைய அநுக்ரஹமும், பராசரபகவானுக்கு புலஸ்த்ய ப்ரஸாதமும் மற்றும் இப்புடையிலே அறியக்கடவது.]

[ஆழ்வாரருளிச்செயல்களுக்கு மூலம் இன்னதென்கிறது.]

56. ரஜோகுண தமோகுணங்கள் கலசாமல் சுத்த ஸத்வகுணத்தோடு கூடி வேதமார்க்கங்களை நன்று விசாரித்து அருள்செய்யுமவனாய்ப் பரிபூர்ண ஜ்ஞானத்தை நிரூபகமாகவுடையனாய்ப் பிரம ருத்திரர்களுக்கு அந்தர்யாமி

57. கருவுள்வேறலாமை அரனயனெனச் செய்யுமவைபோலே மூவுருவா முதல்வன் துப்பரவாலே பரமகவிகளால் பாடுவியாது நேர்படச்சொல்லும் நீர்மையிலாவென்னைத் தன்னாக்கி யென்னாமுதல்வந்துபுகுந்து தப்புதலறத் தன்னை வைகுந்தனாகத் தன்சொல்லால் தானே துதித்து மலக்கு நாவியல் மொய்யசொல்லால் சொல்லவல்லேனென்று நானுஞ்சொல்லி நாடுங் கையெடுக்கும்படி என்சொல்லால் யான்சொன்ன வின்கவி யென்பித்தானென்றாரிறே.

யாய் நின்று அந்தந்தக் காரியங்களை நிர்வஹிக்கையாலே அவரவர்களைச் சொல்லும் சப்தத்தாலுஞ் சொல்லப்படுபவனாய் ஸர்வஸ்மாத்பரனான திருமகள் கொழுநனாலே மயர்வற மதிநலமருளப்பெற்றவராய் அந்த அத்வாரக [ஸாக்ஷாத்] பகவத்ப்ரஸாதத்தை மூலமாகக்கொண்டு ஆழ்வார் திவ்யப்ரபந்தங்கள் பாடினார்.

[ஆழ்வார் எம்பெருமானருளடியாகவே பாடினாரென்பதற்கு ப்ரமாணம் மூதலித்தல்.]

57, ப்ரஹ்மாவினுடையவும் ஸஜாதீயரான சில மஹர்ஷிகளினுடையவும் அநுக்ரஹமே ரிஷிகளின் க்ரந்தங்களுக்கு மூலமென்பது "𑌮𑌚𑍍𑌛𑌨𑍍𑌦𑌾𑌦𑍇𑌵 𑌤𑍇 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌨𑍍! 𑌪𑍍𑌰𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑍇𑌯𑌂 𑌸𑌰𑌸𑍍𑌵𑌤𑍀= மச்சந்தாதேவ தே ப்ரஹ்மந்! ப்ரவ்ருத்தேயம் ஸரஸ்வதீ" "𑌪𑍁𑌰𑌾𑌣𑌸𑌂𑌹𑌿𑌤𑌾𑌕𑌰𑍍𑌤𑌾 𑌭𑌵𑌾𑌨𑍍 𑌵𑌤𑍍𑌸! 𑌭𑌵𑌿𑌷𑍍𑌯𑌤𑌿 | 𑌦𑍇𑌵𑌤𑌾𑌪𑌾𑌰𑌮𑌾𑌰𑍍𑌥𑍍𑌯𑌂 𑌚 𑌯𑌥𑌾𑌵𑌦𑍍𑌵𑍇𑌤𑍍𑌸𑍍𑌯𑌤𑍇 𑌭𑌵𑌾𑌨𑍍 = புராணஸம்ஹிதாகர்த்தா பவாந் வத்ஸ! பவிஷ்யதி, தேவதாபாரமார்த்த்யம் ச யதாவத் வேத்ஸ்யதே பவாந்." இத்யாதிகளான ப்ரமாணங்களாலே [வால்மீகி பராசர மஹர்ஷிகளின் வசனங்களினாலேயே] ஸித்தித்திருப்பதுபோல, ஆழ்வாரருளிச்செயல்களுக்கு மூலம் எம்பெருமானருளே என்பது அருளிச்செயல்களினால் ஸித்தமோ வென்னில்; ஸித்தமே: பிரமனுக்கும் ருத்ரனுக்கும் அந்தர்யாமியாய்க் கொண்டு ஸ்ருஷ்டி ஸம்ஹாரம் முதலியவற்றைப் பண்ணாநிற்கச்செய்தே, ஜகத்ஸ்ருஷ்டி, வேதோபதேசம், ஜகத்ஸம்ஹாரம் த்ரிபுரதஹனம் ஆகிறவற்றை ப்ரஹ்ம ருத்ரர்கள் தாங்களே செய்தார்களாக லோகத்தார் சொல்லும்படி செய்தாப்போலே, த்ரிமூர்த்தி ஸ்வரூபியான ஆதிகாரணபூதன் எந்த காரியத்தில் வந்தாலும் ஒரு த்ருணத்தைக்கொண்டும் காரியம் தலைக்கட்டிக்கொள்ளவல்ல ஸாமர்த்தியத்தையுடையனாகையாலே, தன்னைக் கவிபாடுவிக்க வேண்டினால் அதற்கீடான ஜ்ஞானசக்திகளால் குறைவற்றவர்களாய் இனிய கவிகளான வ்யாஸர் பராசரர் வால்மீகி முதலானாரும் முதலாழ்வார்களு முண்டாயிருக்க, அவர்களைக்கொண்டு பாடுவித்துக்கொள்ளாதே, தனக்குத் தகுதியாம்படி கவி பாடுகைக்கு அடியான ஞானம் முதலிய குணங்களில்லாதவனான என்னைத் தன்னோடொத்த ஞான சக்திகளையுடையனாம்படிபண்ணி என்னுடைய வாக்கின் ப்ரவ்ருத்திக்கு முதலாய்வந்து புகுந்து என்னை ஒரு கருவியாகக்கொண்டு தான் பாடாநிற்கச்செய்தே என்னுடைய ஸம்பந்தத்தாலாகும் தோஷம் தட்டாதபடியாகக்கொண்டு, நான் புகழ்ந்தமையாலே தான் ஸ்ரீவைகுண்டநாதனாய் அங்

58. ப்ர்மவீர்யஜ்ஞாநத்தாலே தேளிந்து ஹ்ருஷ்டராய் மேலேமேலே தோடேப் பாரைப்போலன்றே அருளின ஹக்தியாலே உள்கலங்கிச் சோகித்து மூவாறுமாஸம் மோஹித்து வருந்தியேங்கித் தாழ்ந்த சொற்களாலே நூற்கிறவிவர்.

குற்ற ஐச்வரியம் பெற்றுனுக நினைத்து எனக்கு அந்தராத்மாவாய்நின்று தன்னைத் தானே துதித்து, இப்படி இவ்வளவும் எம்பெருமான்றன்னுடைய காரியமாயிருக்க இனிய பாசுரங்களை நான் பாடினேனுக நினைத்து நானுஞ் சொல்லி 'குருகூர்ச் சடகோபன் சொல்'' என்றவாறே நான் இத்தைப்பாடினேனுக நினைத்து நாடெல்லாம் அஞ்ஜலிபண்ணும்படி என்னுடைய வசந வ்யக்தியாலே நான் கர்த்தாவாகச் சொன்ன இனிய கவியென்று நாட்டிலே ப்ரஸித்தமாக்கினுனென்று ஆழ்வார்தாமே அருளிச்செய்தமை காண்க. [திருவாய்மொழி ஏழாம் பத்தில் * என்றைக்குமென்னை யென்கிற பதிகத்திலும், மற்றும் * பண்ணார் பாடலின் கவிகள் யானுய்த் தன்னைத்தான்பாடி * என்பது முதலான பாசுரங்களிலும் இது ஸ்பஷ்டம்.]

[ரிஷிகளிற்காட்டில் ஆழ்வார்க்குண்டான வைலக்ஷண்யம்.]

58. எம்பெருமானருள் மூலமாக அவதரித்தவை அருளிச்செயல்கள் என்பதனுலுண்டான ஏற்றந்தவிர வக்த்ரு வைலக்ஷண்யத்தாலுண்டான ஏற்றமுமுண்டென்று அறிவிப்பதற்காக ரிஷிகளிற்காட்டில் ஆழ்வார்க்குண்டான வாசி சொல்லப்படுகிறது.— ரிஷிகளோவென்னில் தாம் தாம் அனுஷ்டித்த தபோரூபமான தர்மத்தினுடைய சக்தியினுல் ஜனித்த ஞானத்தாலே அறியவேண்டுமவற்றைத் தெளியவறிந்து மகிழ்ச்சிகொண்டவர்களாய் அந்தத் தெளிவும் மகிழ்ச்சியுமடியாக மேன்மேலும் ச்லோகங்களைத் தொடுத்துக்கொண்டே சென்றுர்கள்; ஆழ்வாரோவென்னில் அதற்கு எதிர்த்தட்டாக * அயர்வறுமமரர்களதிபதியால் மயர்வறமதிநலமருளப்பெற்று ஞானம் பரிபக்குவமான நிலைமையாகிய பக்தியாலே பிரிவாற்றுமையில் ஞானமெல்லாம் அடிமண்டியோடே கலங்கி, நினைத்தபடி எம்பெருமானை அனுபவிக்கப்பெறுமையாலே சோகித்து "எத்திறமுரலினேடிணைந்திருந்தேங்கிய வெளியே!'' என்று சொல்லி ஆறுமாதமும், "பிறந்தவாறும் வளர்ந்தவாறும்'' என்று சொல்லி ஆறுமாதமும் "கண்கள் சிவந்து பெரியவாய்'' என்று சொல்லி ஆறுமாதமுமாக மூவாறுமாதம் மோஹித்துக் கிடந்து, ஒரு சொல் எடுக்கும்போது ஒருமலையெடுக்குமாபோலே வருத்தப்பட்டு, அனுபவம் கிடையாத வருத்தத்தினுல் அப்பெருமான்படிகளைப் பலகாலுஞ் சொல்லிப் பொருமிப் பொருமி யழுது தழதழத்த ஈரச் சொற்களாலே பிரபந்தங்களை யருளிச்செய்தார். (ஆதலால் ரிஷிகளைப்போலல்லர் ஆழ்வார்.)

59. ஸ்வாத்யாயயோகங்களைக் கற்றுந்தெளிந்தும் கண்ட மைமைப்பாலே ஓதி யுணர்ந்தவர் இன்று மாஸாபாஸவஷர். அவன்வழங்கும் திவ்யசக்ஷு ஸ்ஸாலே நேரே கார்சேறிந்தநீருடி கட்கரிய அரும்பொருளைக்கண்டபோதே யாமுறுமையென்னும்படி இவர்க்கு வன்பாசங்கள் நீங்கிற்று.

60. அவர்களுக்குக் காயோடென்னுமவையே தாரகாதிகள்; இவர்க்கெல் லாம் கண்ணனிறே.

61. அழுநீர்துளும்பக் கடலும் மலையும் விசும்புந்துழாய் திருமாலேன்றும்

[விஷயாந்தர விரக்தியாலும் ரிஷிகளிற்காட்டில் ஆழ்வார் வீறுடையரென்பது.]

59. வேதத்தையும் அஷ்டாங்கயோகத்தையும் அப்யஸித்து அவ்வழி யாலே பரமாத்மாவை இப்படிப்பட்டவனென்று தெளிந்து, இப்படித் தம் முயற்சி யாலே கண்ட காட்சியில் விளக்கமின்மையாலே இன்றளவும் ஸம்ஸாரபோக விஷயங்களான ஆசையென்கிற பலபல பாசங்களாலே கட்டுப்பட்டிருப்பர் ஓதி யுணர்ந்த ரிஷிகள்; ஆழ்வாரோவென்னில், தன்னைக் காண்கைக்கு உறுப்பாக அப்பெருமான் கொடுத்தருளின திவ்ய ஜ்ஞாநரூபமான கண்ணாலே பிரமன் சிவன் முதலானார்க்கும் அரியனான ஸர்வேச்வரனை மிகவும் விளக்கமாக ஸாக்ஷாத் கரித்தபோதே "இந்நின்றநீர்மை இனி யாமுறாமை" என்று அவனைக் கால் கட்டும்படி தம்முயற்சியாலே கழிக்கவொண்ணாமே பிரபலங்களான புறம்புண் டான பற்றுக்கள் அவனருளாலே அடியோடு விட்டுநீங்கப்பெற்றார்.

[உணவின்வாசியாலும் ரிஷிகளிற்காட்டில் ஆழ்வார் விலக்ஷணரென்பது.]

60. ரிஷிகளுக்குக் கனிகாய் கிழங்கு சருகு காற்று தண்ணீர் ஆகியவிவையே தாரக போஷக போக்யங்களாயிருக்கும்; "ஜீஷிம் ஜுஷாமஹே க்ருஷ்ண த்ருஷ்ண தத்வமிவோதிதம் = ரிஷிம் ஜுஷாமஹே க்ருஷ்ண த்ருஷ்ண தத்வமிவோ திதம்" என்னும்படி எம்பெருமான் பக்கலுள்ள காதலே வடிவெடுத்தவரான ஆழ்வார்க்கோ வென்னில் * உண்ணுஞ்சோறு பருகுநீர் தின்னும் வெற்றிலையு மெல்லாங் கண்ணன்.

[ரிஷிகளின் தன்மையும் ஆழ்வார்களின் தன்மையும்.]

61. எம்பெருமானைப் பிரிந்த வருத்தத்தினால் கண்ணுங் கண்ணீருமாய்க் கடலோடு மலையோடு ஆகாசத்தோடு வாசியற எங்கும் தேடி நெஞ்சு கலங்கி "திருமாலே!" என்று கூப்பிட்டு 'எங்கே காணக்கடவேன்!' என்று இவ்வித மாக எம்பெருமான் விஷயத்தில் ஆழ்வார்படும் ஆற்றாமையெல்லாம் ரிஷிகளுக்குப் புத்ரவிரஹத்திலேயாயிருக்கும். வஸிஷ்டபகவான் புத்திரனிறந்த வருத்தத்தி னால் மரணத்தை விரும்பி மலையிலேறி விழுவது நெருப்பிலே குதிப்பது கழுத் தில் கல்லைக்கட்டிக்கொண்டு கடலிலேவிழுவது ஆகவிப்படியெல்லாம் தடுமாறினா ரென்பதும, வேதவ்யாஸபகவான் புத்திரவியோகம் பொறுக்கமாட்டாமல் 'புத்தி

எங்கேகாண்கேனென்றுமிவரலமாப்பு அவர்களுக்குப் வ்யாஜ்ரவியோ ஶத்திலே.

62. ஃலஸாதநதேவதாந்தரங்களில் இவர்கள்நினைவு பேச்சிலேதோன்றும்.

63. ராமாயணம் நாராயணகதையென்று தோடங்கி ஶம்பாஶாம்பெயவஸம் ஹவாஶுஷஸக்ஷீர்தநம் பண்ணின எச்சில்வாய் ஶுத்தி பண்ணுமல் திரு மாலவன்கவியென்ற வாயோலைப்படியே மாற்றங்களாய்ந்துகோண்டு உரியசோல்வாய்த்தவிது வேதாதிகளில் பௌருஷமாநவஶீதா வைஷ்ண வங்கள்போலே அருளிச்செயலில்ஸாரம்.

ரனே !' என்று வாய்விட்டுக் கூப்பிட்டு அழுதுகொண்டு காணப்பெறுமையால் அலமந்து திரிந்தாரென்பதும் புராணப்ரஸித்தம்,

[ஜ்ஞான விசேஷத்தாலும் ரிஷிகளிற்காட்டில் ஆழ்வார் விலக்ஷணரென்பது.]

62. கீழ்ச்சொன்னவை மாத்திரமன்றியே, பலன், ஸாதநம், தேவதாந் தரம் ஆகிய இவ்விஷயங்களில் ரிஷிகளினுடைய ப்ரதிபத்தியிற் காட்டில் ஆழ்வா ருடைய ப்ரதிபத்திக்கு நெடுவாசியுண்டு. — எம்பெருமானை யடைவதே பலனாக வும் கர்ம ஜ்ஞாநாதிகளே உபாயமாகவும் இந்திரன் முதலிய தேவதைகளுக்கு அந்தர்யாமியான ஈச்வரனே உத்தேச்யனாகையாலே அந்தத் தேவதைகள் அநு வர்த்திக்கவுரியராகவுமாயிற்று ரிஷிகள் பேசுவது; ஆழ்வார் அருளிச்செய்வதோ வென்னில், கைங்கரியமே புருஷார்த்தமாகவும், அதனைப் பெறுவிப்பது ப்ரபத்தி யேயாகவும் இதர தேவதைகள் அநுவர்த்திக்கவுரியரல்லராகவும்.

[அருளிச்செயல் வைலக்ஷண்யம்.]

63. ராமகதையைச் சொல்லுவதாக ராமாயணமென்று தொடங்கி, கங்கையின் உற்பத்தி, ஸுப்ரஹ்மண்யனுடைய உற்பத்தி, புஷ்பக வர்ணநம் முதலான கதைகளைப் பரக்கப் பேசுவதால் அஸத்கீர்த்தநம் பண்ணி வாக்கில் அசுத்திபடைத்தான் வால்மீகி. 'நாராயண கதை' என்பதாகத் தொடங்கி ஸம்பவ பர்வத்திலே பீஷ்மர் முதலான பற்பலருடைய உத்பத்தி ப்ரகாரங்களை விரிவாகப் பேசுகையாலும் 'பூசல் பட்டோலை' [யுத்த புஸ்தகம்] என்னும்படி பாரதப்போர்வகைகளையே பரக்கநின்று வர்ணித்தபடியாலும் அஸத்கீர்த்தநத் திலே மிகவும் பரந்து அசுத்தமான வாக்கை பகவத்கதை மொழியாகிற கங்கை யாலே சுத்தமாக்குகிறேனென்று சுத்திபண்ணினன் வேதவ்யாஸ பகவான். ஆகவிப்படி, தொடங்கினபடிக்குச் சேராமே அஸத்கீர்த்தநத்தைப்பண்ணி வாக்கை அசுத்தமாக்கிப் பின்பு அதற்கு சுத்திபண்ணவேண்டாதபடி "திருமா லவன் கவியாதுகற்றேன்" என்று திருமால் விஷயமான கவியென்று அடியில் வாயோலையிட்டபடியே, இதர விஷய ஸம்பந்தமுள்ள ஒரு சொல்லும் ஊடு கல சாதபடி சொற்களைத் தெரிந்தெடுத்து விஷயத்திற்குத் தகுதியான சொற்களாலே சொல்லப்பட்டதாய் ஸர்வேச்வரனுக்கு வாய்த்ததான நம்மாழ்வாரருளிச்செயல்

64. ருஷ்யாசார்யஶிஷ்ய ஸூக்திவிரோதங்களைப் பரமதாதிகளாலே பரிஹரியாமல் செஞ்சொல் செந்தமிழின்கவிபரவியழைக்குமென்று அங்யோங்யம் கொண்டாடிப் பேசிற்றே பேசுமேககண்டரில் என்னில்மிகுவென்னுமிவருரைகொளின்மொழிகொண்டு ஶாஸ்த்ரார்த்தங்கள் நிர்ணயிக்கவேண்டுகையாலே வலங்கொண்ட விதுக்குச்சேராதவை மநுவிபரீதங்கள்போலே.

65. பாஷ்யகாரர் இதுகொண்டு ஸூத்ரவாக்யங்களொருங்கவிடுவர்.

வேதங்களில் புருஷஸூக்தமும் தர்மசாஸ்த்ரங்களில் மநுஸ்ம்ருதியும் மஹாபாரதத்தில் கீதையும் புராணங்களில் ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணமும் ஸாரமாயிருக்குமா போலே, வேறு பேச்சின் வாஸனையுமற்ற திவ்ய ப்ரபந்தங்களுக்குள் ஸாரமாயிருக்கும்.

[ஆழ்வாரருளிச்செயலோடு இணங்காதவை தள்ளுபடி யென்றல்.]

64. திவ்ய ப்ரபந்தங்களுள் ஸாரமான நம்மாழ்வார் ஸ்ரீஸூக்திகளின் ப்ராமாண்யாதிசயத்தை விளக்குதற்காக ஆழ்வார்களின் ஐககண்டியத்தையும் அவர்களில் தலைவரான நம்மாழ்வாரருளிச்செய்த பிரபந்தங்களின் மேம்பாட்டையும் தெரிவித்துக்கொண்டு, இப்படிப்பட்ட விவற்றுக்குச் சேராத சாஸ்த்ரங்கள் உபேக்ஷிக்கவேண்டியவை யெனப்படுகிறது, ரிஷிகளில் ஆசார்ய சிஷ்யர்களான வ்யாஸ ஜைமினிகளில் ஆசார்யரான வியாஸருடைய க்ரந்தமான ப்ரஹ்மஸூத்ரத்தோடு சிஷ்யனான ஜைமினியினுடைய க்ரந்தமான பூர்வ மீமாம்ஸைக்கு நிரீச்வரவாதம் முதலியவற்றால் வந்த விரோதத்தைப் பரமதவாத-அந்ய பரத்வ வாதங்களாலே பரிஹரிக்க வேண்டினாற்போலே, ஆழ்வார்களிலும் பரஸ்பரம் வசன விரோதமுண்டாய் அதற்கொரு பரிஹாரம் பண்ணவேண்டாதபடி * செஞ்சொற் கவிகாள்! * என்றும் * செந்தமிழ் பாடுவார் * என்றும் * இன்கவி பாடும் பரமகவிகள் * என்றும் * பதியேபரவித் தொழுந் தொண்டர் * என்றும் * ஆடிப்பாடி அரங்கவோவென்றழைக்குந் தொண்டர் * என்றும் இப்படி ஒருவர்க்கொருவர் சிலாகித்துக்கொண்டு ஒருவர் பேசினதே எல்லாரும் பேசும்படி ஏககண்டரான ஆழ்வார்களுள் மிகச் சிறந்தவரான நம்மாழ்வாருடைய அதி விலக்ஷண திவ்ய ஸூக்திகளைக்கொண்டு வேதத்திலும் அதன் உபப்ரும்ஹணங்களிலும் ஸந்தேஹாஸ்பதமான அர்த்தங்களை நிர்ணயிக்கவேண்டும்படி யிருக்கையாலே, ப்ரதிபாத்ய வஸ்துவை உள்ளபடி ப்ரதிபாதிக்கும் ஸாமர்த்தியமுடைய இவ்வருளிச்செயலுக்குச் சேராத சாஸ்திரங்கள் மநுதர்ம சாஸ்த்ர விபரீதமான ஸ்ம்ருதிகள்போலே கழிக்கப்படுவனவாம்.

[ஸ்ரீபாஷ்யகாரர்க்கும் அருளிச்செயலே கைவிளக்காயிருந்ததென்றல்.]

65. அருளிச்செயல்கொண்டு சாஸ்த்ரார்த்தங்கள் நிர்ணயித்தவர்கள் உண்டோவென்னில், உண்டு; பாஷ்யகாரர் ஸ்ரீபாஷ்யம் செய்தருளும்போது ஸூத்ர வாக்யங்களில் ஸந்தேஹ கோசரமான அர்த்தங்களையெல்லாம் ஆழ்வார் ஸ்ரீ ஸூக்திகளைக்கொண்டு நிர்ணயித்து ஒருங்கவிட்டருள்வர்.

66. அதுக்கு மூலம் 'வியயஸ்து' என்கிற பரமாசார்யவசநம்.

67. ஆப்திக்கு இவர் சுருதிமார்க்கண்டேயன் பார்த்தனென்கிறவிவை வ்யாஸ மநுப்ரஹ்மவாதிகளை வேதம் சொல்லுமாபோலே.

68. பாரதகீதைகளின் வேதோபநிஷத்த்வம்போலே இதுவும் ஸாவைஸா ஜிலும் வேதரஹஸ்யமாம்.

[பாஷ்யகாரர்கொண்ட அவ்வழிக்கு மூலமின்னதென்றல்.]

66. *அந்த ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் தாமும் அருளிச்செயலைக்கொண்டு ஸூத்ர வாக்யங்களொருங்கவிடுவதற்கு மூலமேதென்னில்:* * வியயஸ்து வெவிகாஃ சுவதீயமஂஹீரஉமெநாநுஸாரிணஃ = விதயச் ச வைதிகாஃ த்வதீயகம்பீர மநோநுஸாரிணஃ * என்று ஸ்தோத்ர ரத்நத்தில் ஆளவந்தாரருளிச்செய்த ஸ்ரீ ஸூக்தியே மூலமாகும். [இவ்வாழ்வார்கள் போல்வார்நினைவை சாஸ்திரங்கள் தாம் பின்செல்லுமதாகவன்றோ ஆளவந்தாரருளிச்செய்தது.]

[அருளிச்செயலில் சில ஸாக்ஷியங்கள் காட்டியுள்ளதற்கு அமைதிகூறல்.]

67. இப்படி மஹாவித்வான்கள் இதுகொண்டு சாஸ்த்ரார்த்தங்கள் நிர்ணயிக்கவேண்டும்படி வேதோபப்ரும்ஹணங்களெல்லாவற்றிலும் மிகப் பிரபலமாயும் திராவிட வேதமாய்க்கொண்டு வேதஸமமாயும் ஆப்ததமமாயுமிருக்கிற இத் திவ்யப் பிரபந்தத்திலே ஆப்திக்கு உறுப்பாக இவர் வேறே சில ஸாக்ஷியங்களை யெடுப்பானேன்? * உளன் சுடர்மிகு சுருதியுள் * என்றும், * மார்க்கண்டேயனும் ‡ கரியே * என்றும் * பார்த்தன் தெளிந்தொழிந்த பைந்துழாயான் பெருமை * என்றும் வேதத்தையும் மார்க்கண்டேயனையும் அர்ஜுநனையும் ஸாக்ஷிகளாக இட்டிருக்கிறதே, இது என்? என்னில்; பரம ஆப்தமாக இசையப்பட்ட வேதமும் * ஸஹொவாச வ்யாஸஃ வாராஶர்யஃ * என்றும் * யஜெ கிஞ்ச மநுரவதத்தஜ்ஜ஼ஷஜ஼ம் * என்றும், * ப்ரஹ்மவாதிநோ வதந்தி * என்றும் ஆப்திக்கு உறுப்பாக வ்யாஸரையும் மநுவையும் ப்ரஹ்மவாதிகளையும் சொன்னாப்போலே யென்று கொள்க.

[அருளிச்செயல் வேதோபப்ரும்ஹணமாயும் வேதமாயுமிருக்கத் தட்டில்லையென்றல்.]

68. ஆழ்வாரருளிச்செயலை உபப்ரும்ஹணமாகச் சொன்னபக்ஷத்தில் வேதத்திற்கு இதுவொரு வியாக்கியானமென்றதாகுமே யொழிய * வேதரூபமிதம் க்ருதம் * என்றும் * த்ராவிடம் ப்ரஹ்மஸம்ஹிதாம் * என்றும் மஹான்கள் இதனை வேதமாகச் சொல்வது கூடுமோவென்னில்; வேதத்திற்கு உபப்ரும்ஹணமான மஹாபாரதமும் அதில் ஸாரமான கீதையும் * வெஷாநயஸாவயா

---

‡ கரி — ஸாக்ஷி.

69. உதாத்தாநுதாத்த க்ரமஜடாவாக்ய பஞ்சாதி பாதவ்ருத்த ப்ரச்நகாண்டாஷ்டகாத்யாயாம்ச பர்வாத்யலங்காரங்கள்போலே எழுத்தசை சீர்ப்பந்தமடி தொடை நிரைநிரையோசை தளையினம்யாப்புப்பாத்துறை பண்ணிசை தாளம் பத்துநூறுயிரம்முதலான செய்கோலம் இதுக்குமுண்டு.

70. ஸ்வதோ, வேதவேத்யாவதாரத்தாலே பரத்வபரமுதுவேதம் வ்யூஹவ் யாவதாரணங்களில் ஓதினநீதி கேட்டமனு படுகதைகளாய் ஆகமூர்

ஜாவ உஹாஜாரதவஞ்ஜாரு = வேதாந் அத்யாபயாமாஸ மஹாபாரதபஞ்சமாந் * என்றும் * ஹமவகீதாஸுவநிஷத்ஸு = பகவத்கீதாஸு உபநிஷத்ஸு * என்றும் சொல்லுகிறபடியே வேதமும் உபநிஷத்துமாகிருப்போலே இதுவும் வேத வியாக்கியானமான உபப்ரும்ஹணமானும் வேத ரஹஸ்யமுமாகக் குறைபில்லை. [வேதரஹஸ்யமாவது - வேதத்தில் ரஹஸ்யபாகமான உபநிஷத்து. கீழே சாந்தோக்ய ஸமமாகவன்றோ இதனைச் சொல்லிற்று.]

[வேதத்திற்கும் உபப்ரும்ஹணங்களுக்குமுள்ள அலங்காரங்கள் அருளிச்செயலுக்கும் ஒக்குமென்றல்.]

69. வேதத்திற்கும் அதன் உபப்ரும்ஹணங்களுக்கும் உதாத்த அநுதாத்த ஸ்வரித ப்ரசயங்களென்கிற ஸ்வர விசேஷங்களும் க்ரம ஜடா பஞ்சாதிகளும் ப்ரச்ந அஷ்டகங்களும், அத்யாயம் அம்சம் பர்வம் ஸ்கந்தம் முதலானவைகளும், பத வாக்ய பாத வ்ருத்த காண்ட அத்யாயங்களுமாகிற பல அலங்காரங்கள் உண்டானாப்போலே அருளிச்செயலுக்கும், குற்றெழுத்து முதலான பதின்மூன்றெழுத்தும் நேரசை நிரையசை யென்கிற இரண்டசையும் ஆசிரிய வுரிச்சீர் முதலான முப்பது சீரும் குறளடி முதலான ஐந்து அடியும் மோனை முதலான நாற்பத்து மூன்று தொடையும் நேர்நிரை நிரைநிரை முதலானவையும் செப்பலோசை முதலான ஓசையும் நேரொன்றாசிரியத்தளை முதலான ஏழு தளையும் தாழிசை துறை விருத்தமென்கிற பாக்களினம் மூன்றும் ப்ரபந்த ரூபத்வமாகிற யாப்பும் வெண்பா முதலான பாக்களும் முதிர்ந்த குறிஞ்சி முதலான பண்ணும் நிஷாதம் முதலிய இசைகளேழும் கஜகர்ணாதி தாளமும் பத்து என்கிற அவாந்தர பரிச்சேதமும் நூறு என்கிற ப்ரதாந பரிச்சேதமும் ஆயிரமென்கிற மஹா பரிச்சேதமுமாகிற கவிக்குச் சொல்லுகிற ஸகல அலங்காரங்களுமுண்டு.

[அருளிச்செயல் அபூர்வமான வொரு வேதாவிர்ப்பாவ மென்றல்.]

70. கீழ்ச்சொல்லியபடி அருளிச்செயலுக்கு வேதஸாம்யமும் உபப்ரும்ஹண ஸாம்யமும் உண்டென்று உபபாதித்த வழியன்றியே, வேதத்தின் ஆவிர்ப்பாவ விசேஷமாய் இவ்வாழ்வாராலே நிர்மிதமாக ப்ரஸித்தமாயிருப்பதொன்றென்று மற்றொரு யோஜனையுஞ் சொல்லப்படுகிறது.—'வேதவேத்யே பரே பும்ஸி ஜாதே தஶரதாத்மஜே | வேத: ப்ராசேதஸாதாஸீத்

த்தியில் டண்ணிய தமிழானவாறே வேதத்தை த்ராவிடமாகச் செய்தா ரேன்னும்.

71. மண்ணுடின ஸஹ்யஜலம் தோதவத்திச்சங்கணிதுறையிலே துகில்வண் ணத் தேண்ணீராய் சுஜுஷ்யத்தைக்காட்டுமோபோலே அல்பஸ்ருதர்கலக் கினஸ்ருதி நன்ஞானத்துறைசேர்ந்து தேளிவுற்றுஆழ்போருளையறிவித்தது.

ஸாக்ஷாத்ராமாயணாத்மநா = வேதவேத்யே பரே பும்ஸி ஜாதே தசரதாத்மஜே, வேதஃ ப்ராசேதஸாதாஸீத் ஸாக்ஷாத் ராமாயணாத்மநா," என்று வேத ப்ரதிபாத்யனான பரமபுருஷன் சக்ரவர்த்தித் திருமகனாய் அவதரித்தவளவில் அபௌருஷேயமான வேதமும் ஸ்ரீவால்மீகிபகவான் பக்கல் நின்றும் ஸ்ரீராமா யணமாகத் திருவவதரித்ததென்கிற நியாயத்தினால், பலவிடங்களிலும் எம்பெரு மானுடைய பரத்துவ நிலைமையைப் பேசுகையாலே பரத்வத்தில் நோக்கான வேதமானது அப்பெருமானுடைய வியூஹாவஸ்தையிலே அதன் குணம் ரூபம் க்ருத்யம் முதலியவற்றைப் பேசுதற்காக அதுவே பாஞ்சராத்ரமாக அவதரித் தது. அப்பெருமானுடைய அந்தர்யாமித்வ நிலைமையில் வியாப்தியைப் பேசு தற்காக அந்த வேதமே மநுஸ்மிருதி முதலிய ஸ்மிருதிகளாக அவதரித்தது; அப்பெருமானுடைய ராமக்ருஷ்ணாதி விபவாவதார நிலைமையில் அவ்வவதார சேஷ்டிதம் முதலியவற்றைப் பேசுதற்காக அந்த வேதமே ஸ்ரீராமாயணம் மஹாபாரதம் முதலிய இதிஹாஸங்களாக ஆவிர்ப்பவித்தது. அப்படி விபவா வதாரங்களால் ரக்ஷித்தருளு மெம்பெருமான் அவதாரத்திற்குப் பிற்பட்டவர் களும் இழவாதபடி மிகவும் ஸுலபனாக அர்ச்சாவதாரமானவளவில் அர்ச்சை யின் பெருமையைப் பேசுதற்காக அந்த வேதந்தானே தானும் ஸர்வஸுலப மாய் ஸர்வாதிகாரமாகைக்குறுப்பாகத் தமிழ்வடிவாய்க்கொண்டு ஆழ்வார் பக்க லிலே ஆவிர்ப்பவித்ததாகையாலே ஸம்ஸ்க்ருத வேதத்தை த்ராவிட வேதமாகச் செய்தாரென்று சொல்லுவதொரு ப்ரகாரமுமுண்டு. [அந்த வேதம் முதலான வை யெல்லாவற்றிலும் எல்லாம் சொல்லிற்றேயாகிலும் ஒவ்வொன்றுக்கு ஒவ் வொன்றிலே நோக்காகக் கடவது.]

[வேதமே அருளிச்செயலாக உருமாறியும் கலக்கமின்றியே
தேளிந்து ஆழ்போருளை அறிவித்ததேன்றல்.]

71. அபௌருஷேயமான வேதமே இப்படி அருளிச்செயலான வொரு நிலைமையையடைந்ததாகில் கலங்கினதாய் உட்பொருளை ஸ்பஷ்டமாக வெளிக் காட்டுந்தன்மை குன்றப்பெறுதோவென்னில்; ஆழ்வார் வக்தாவாக அமைந்த விசேஷத்தாலே அது வேறுபடியாக ஆயிற்றென்பது த்ருஷ்டாந்தத்தோடு மூத லிக்கப்படுகிறது.—உயர்ந்த நிலத்தில் நின்றும் வேகத்தோடேவந்து பூமியிலே விழுகையாலே மண்ணோடுகூடியதாய்க் கலங்கி ஸஹ்யபர்வதத்தில் நின்றும்

72. மேகம்பருகின ஸமுத்ராம்பு போலே ஞானக்கடற்சோல் இவர்வாயன வாய்த் திருந்தினவாறே ஸர்வதா ஸர்வோபஜீவ்யமாமே.

73. ஊருடம்போலன்றே பொற்குடம்.

வருகிற ஜலமானது $ தோதவத்தித் தூய்மறையோர் துறையிலும் ¶ பொருநற் சங்கணி துறையிலும் வந்தவாறே துறைவாசியாலே தெளிந்த நீராய்த் தனக்குள்ளே கிடக்கிற பொருள்களை நன்கு பிரகாசிப்பிக்குமாபோலே * விபேத்யல்ப ச்ருதாத் வேதோ மாமயம் ப்ரதரிஷ்யதி = பிபேத்யல்பச்ருதாத் வேதோ மாமயம் ப்ரதரிஷ்யதி * என்று வேதம் தான் நடுங்கும்படி, அதன்கருத்தறியாமல் தம் நெஞ்சில் தோற்றினதே சொல்லுகிற சிற்றறிவாளர் கலக்கக் கலங்கின வேதமானது யதார்த்தஞானத்துறையான இவ்வாழ்வார் பக்கலிலேவந்து சேர்ந்து முன்புள்ள கலக்கம் தீர்ந்து தெளிவையடைந்து அகாதமாய்ப் பரம ரஹஸ்யமான அர்த்த விசேஷங்களையெல்லாம் அறிவிக்கவல்லதாயிற்று. [இதனால், தெள்ளிதான பொருளை வெளியிடுந்தன்மை வேதத்திற்கு அரிதென்றும், அருளிச்செயலே கலக்கமறத் தெளிந்தபொருளைக் காட்டவல்லது என்றும் கூறியபடி. "செய்யதமிழ்மாலைகள் நாம் தெளியவோதித் தெளியாத மறை நிலங்கள் தெளிகின்றோமே" என்ற தூப்புல் பிள்ளையின் பாசுரமும் இக்கருத்திலேயமைந்ததாம்.]

[வேதத்திற்குப்போல் அருளிச்செயலுக்குச் சில நியமங்களில்லாமைக்குக் காரணங்கூறுதல்.]

72. வாயில் வைக்க வழங்காதபடி விரஸமாயும் ஸ்பர்சகாலாதி நியமங்களோடு கூடினதாயுமிருக்கின்ற கடல்நீரானது மேகத்தாலே உட்கொள்ளப்பட்டு வர்ஷிக்கப்படுமளவில் அந்த மேக ஸ்பர்சத்தாலே வைரஸ்யம்நீங்கி எல்லாக்காலத்திலும் எல்லார்க்கும் போக்யமாவதுபோல, அத்யயனகால நியமத்தையும் அதிகாரி நியமத்தையுமுடைய வேதவித்யா ஸமுத்ரவசனமானது ஆழ்வாருடைய திருவாக்கில் புகுந்து கால நியம அதிகாரி நியமங்களில்லாத தன்மையை அடைந்து திருத்தம் பெற்றவாறே எப்போதும் எல்லாரும் அதிகரிக்கலாம்படி யாயிற்று.

[அருளிச்செயல் ஸர்வாதிகாரமாயிருக்குந்தன்மைக்கு ஒருபொருத்தமான த்ருஷ்டாந்தம்.]

73. வடமொழி வேதம்போலன்றியே அருளிச்செயல் ஸர்வாதிகாரமாயிருப்பதனால் இதற்கு யாதொரு குறையும் வாராது;— மண்குடம் நியதாதிகாரிகளே தொடவுரியதாய் எல்லார்க்கும் தொட வொண்ணாததாயிருக்க, பார்த்திவமாயிரா நிற்கச்செய்தே பொற்குடம் எல்லார்க்கும் தொடவுரியதாயிராநின்றதன்றோ.

$ தோதவத்தித் துறையென்பது ஸ்ரீரங்கத்தில் திருக்காவேரியிலும் ¶ சங்கணி துறையென்பது ஆழ்வார்திருநகரியில் தாமிரபாணியிலும் ப்ரஸித்தம்.

74. பெரும்புறக்கடலும் ஶ்ருதிஸாகரமும் அலைத்தாழ்ந்தோடுமிடங்களில் அயோக்யர்க்குச் சமைத்தமடுவும் சாய்கரகமும் மாநமேயவரமம்.

இத்தால், காரணமான வேதம் அதிக்ருதாதிகாரமானுலும் அதன் கார்யமான திவ்யப்ரபந்தம் ஸம்ஸ்கார விசேஷத்தாலே ஸர்வாதிகாரமாயிருக்கக் குறையில்லையென்பதும், இந்த ஸர்வாதிகாரத்வம் சிறப்புக்கே உறுப்பென்பதும் தேறிற்ருகும்.

[வ்யூஹ, அந்தர்யாமி, விபவநிலைமைகளில் அவகாஹிக்கப்பெறுதார்க்கு ஸுலபமாக அர்ச்சாவதாரம் அமைந்ததுபோல் பாஞ்சராத்ர ஸ்மிருதி இதிஹாஸங்களில் அதிகாரமற்றவர்களுக்கு எளிதாக அருளிச்செயல் அமைந்ததென்றல்.]

74. ப்ரமாணமான வேதமும் ப்ரமேயமான எம்பெருமானும் பலபல அவதாரங்களைச் செய்கின்ற விஷயம் முன்னமே சொல்லப்பட்டது; அதாவது - வேதம் பாஞ்சராத்ரமாகவும் ஸ்மிருதியாகவும் இதிஹாஸ புராணமாகவும் அருளிச்செயலாகவும் வடிவெடுத்ததென்றும், வேதவேத்யனுன பரமபுருஷனும் வ்யூஹமாயும் விபவமாயும் அந்தர்யாமியாயும் அர்ச்சையாயும் வடிவெடுத்தனனென்றும் சொல்லிற்று. அளவிடமுடியாமையிலே வேதமும் ஒரு கடல், எம்பெருமானும் ஒரு கடல். ‘‘உதிஜ்ஜா நமாவித்ய யெநாஸௌ ஶ்ருதிஸாகராத் = மதிமந்தாநமாவித்ய யேநாஸௌ ச்ருதி ஸாகராத்.’’ என்ற பிரமாணத்தினுல் வேதம் கடலென்பது பெறப்பட்டது; ‘‘பெரும்புறக்கடலை’’ என்ற அருளிச்செயலினுல் எம்பெருமான் கடலென்பது பெறப்பட்டது. அவகாஹிக்கமுடியாத சில பாகங்களும் அவகாஹிக்கக்கூடிய ஒரு பாகமும் கடலுக்கு உண்டு. அலையெறிந்து கிடக்குமிடமும், நிலைகாணவொண்ணுதபடி ஆழ்ந்திருக்குமிடமும் அவகாஹிக்கமுடியாத பாகமாகும்; கழிகளாய்க்கொண்டு ஓடுமிடம் அவகாஹிக்கக்கூடிய இடமாகும். அளவிடமுடியாமைபற்றிப் * பெரும்புறக்கடலென்று சொல்லப்பட்ட எம்பெருமானுகிற ப்ரமேயமானது (க) கடல் அலை செறிந்து நிற்குமிடம்போலே ஞானம் முதலிய ஆறு குணங்கள் நிறைந்த தான் அவற்றிலே இரண்டிரண்டு குணங்களைப் பிரகாசிப்பித்துக்கொண்டு ஸங்கர்ஷணுதி ரூபத்தாலே வ்யூஹித்திருக்குமிடத்திலும் (உ) கடலில் நிலைகாணவொண்ணுதபடி ஆழ்ந்திருக்குமிடம்போலே கண்ணுற் காணவொண்ணுமே அந்தர்யாமியாய் நிற்குமிடத்திலும், (ங) கடலானது கழிகளாய்க்கொண்டு ஓடுமிடம்போலே கண்காணவந்து தோன்றி ஞாலத்தூடே நடந்து திரிந்த அவதாரமானவிடத்திலும் (க) தேசதூரத்தாலும் (உ) இந்த்ரியதூரத்தாலும் (ங) காலவிபர்யயத்தாலும் கிட்டியநுபவிக்க முடியாதவர்களுக்கு ‘‘அதிலே தேங்கினமடுக்கள் போலே அர்ச்சாவதாரம்’’ என்கிறபடியே தேச காலாதி விப்ரகர்ஷ லவலேசமுமில்லாதபடி கல்பிக்கப்பட்ட மிகவும் ஸுலபமான விஷயம் ப்ரமேயத்தின் ஆவிர்ப்பாவ பரம்பரையில் கடைசி அவஸ்தையான அர்ச்சாவதாரம். இப்படியே, அளவிடமுடியாததாய்ப் பரத்வபரமான வேத ஸமுத்ரமானது (க) கடலின் அலை செறிந்தவிடம்போலே வ்யூஹப்ரதிபாதகமாய்க்கொண்டு வே

75. வீட்டின்பவின்பப்பாக்களில் த்ரவ்யபாஷா நிரூபண ஸமம் இன்பமாரியிலாராய்ச்சி.

76. பேச்சுப்பார்க்கில் கள்ளப்பொய்ந்நூல்களும் க்ராஹ்யங்கள்; பிறவி பார்க்கில் அஞ்சாமோத்தும் அறுமூன்றும் கழிப்பனாம்.

றொரு நிலைமையெய்திப் பாஞ்சராத்ரமானவிடத்திலும் (௨) கடலில் ஆழ்ந்தவிடம்போலே அந்தர்யாமித்வ ப்ரதிபாதகமாகி, அவகாஹித்து அர்த்தங்காணவொண்ணாதபடி மந்வாதி ஸ்ம்ருதிரூபமான விடத்திலும் (௩) ஸமுத்ரம் கழிகளாயோடுமாபோலே அவதார ப்ரதிபாதகமாகி இதிஹாஸரூபமாய்ப் பரம்பின விடத்திலும் ஜ்ஞான சக்தி முதலியவற்றின் ஸங்கோசத்தினால் அவகாஹித்து விடாய் தீரமாட்டாதவர்களுக்குச் சாய் கரகம்போலே சிரமமில்லாமல் உபஜீவிக்கலாம்படி மிகவும் எளிதான சாஸ்திரம் - ப்ரமாணபூதமான வேதத்தினுடைய ஆவிர்ப்பாவ பரம்பரையின் கடைசி அவஸ்தையான திருவாய்மொழி.

[ஆழ்வாருடைய ஜாதிநிரூபணம் பண்ணலாகாதென்றல்.]

75. ப்ரமாணத்தினுடையவும் ப்ரமேயத்தினுடையவும் வைபவம் விரித்துரைக்கப்பட்டது கீழ்; இனி ப்ரமாதாவான ஆழ்வாருடைய வைபவம் விரித்துரைக்கப்படுகிறது. ப்ரமாணமும் ப்ரமேயமும் இப்படி விலக்ஷணமாயிருந்ததாகிலும் இந்தப்ரமாணமாகிய திருவாய்மொழியை அருளிச்செய்த ஆழ்வார் நான்காம் வருணத்தவரன்றோவென்னில்; இப்படி சங்கித்தாலும் மஹாபாபமுண்டென்னப்படுகிறது.—பகவத் விஷயமென்றால் உள் கனிந்திருக்குமவர்களுடைய திருமாளிகைகளிலே அவர்களுகந்தவொரு த்ரவ்யத்தைத் திருமேனியாகக்கொண்டிருந்து இன்பத்தை விளைக்கிற அர்ச்சாவதாரத்தைப் பார்த்து ‘இது இன்ன லோஹமன்றோ’ என்றால் எப்படிப்பட்ட பாபமுண்டோ; விசேஷஜ்ஞர்களுக்குப் பரமானந்தத்தை விளைப்பதான திருவாய்மொழியை நோக்கி ‘இது தமிழ்ப்பாஷையன்றோ’ என்றிகழ்ந்தால் எப்படிப்பட்ட பாபமுண்டோ, அப்படிப்பட்ட பாபம் ஆழ்வார்பக்கல் ஜாதியைப்பற்றின இகழ்ச்சி செய்தலாலுமுண்டாகும்.

[அருளிச்செயலின் பாஷையையும் ஆழ்வாருடைய ஜாதியையும் கணிசிக்கலாகாதென்பதைத் திடப்படுத்தல்.]

76. விஷய வைலக்ஷண்யத்தை நோக்காமல் ‘ஸம்ஸ்க்ருத பாஷையிலுள்ளதும் ஜன்ம கௌரவமுடையார் சொல்லுவதுந்தான் ஆதரிக்கத்தக்கது’ என்று கொள்ளுகிற பக்ஷத்தில், * கள்ளநூல் * பொய்ந்நூல் * என்று கழிக்கப்பட்ட ஸம்ஸ்க்ருத பாஷாமயமான பாஹ்ய சாஸ்திரம் முதலானவையும் பரிக்ரஹிக்க வேண்டியவைகளாக ப்ரஸங்கிக்கும்; அப்படியே, மத்ஸ்யகந்தையின் மகனாக வியாஸன்சொன்ன ஐந்தாம் வேதமான மஹாபாரதமும், * கற்றினம் மேய்க்கலும் மேய்க்கப்பெற்றுக் காடுவாழ் சாதியுமாகப்பெற்ற க்ருஷ்ணன் சொன்ன கீதோபநிஷத்தும் த்யாஜ்யமாகவும் ப்ரஸங்கிக்கும்.

77. க்ருஷ்ண க்ருஷ்ணத்வைபாயநோத்பத்திகள்போலன்றே க்ருஷ்ண த்ருஷ்ணு தத்வஜந்மம்.

78. பெற்றும் பேறிழந்தும் கன்னிகையானவளும் எல்லாம்பெற்றாளாயும் தத்துக்கொண்டாள் என்பர்நின்றாரென்னுமவளும் நெடுங்காலமும் நங்கைமீரென்னுமிவளுக்கு நேரன்றே

[வியாஸனுடையவும் கண்ணனுடையவும் உத்பத்தியிற்காட்டிலும் ஆழ்வாரவதாரத் திற்குண்டான சிறப்பு.]

77. *கண்ணபிரான்* * *ஒருத்தி மகனாய்ப்பிறந்து ஓரிரவிலொருத்திமகனானவன்; வியாஸனோ கன்னிகையின் மகனாய்ப் பிறந்தவன். இவர்களுடைய உத்பத்திபோலன்று ஆழ்வாருடைய திருவவதாரம்; ஏனெனில்; "நெடுங்காலமும் கண்ணன் நீண்மலர்ப்பாதம் பரவிப் பெற்ற" என்று (திருவிருத்தத்தில்) தாமே பேசலாம்படியாய், "ஜஷிம் ஜுஷாமஹெ க்ருஷ்ண த்ருஷ்ணா தத்வமிவொதிதம் - ரிஷிம் ஜுஷாமஹே க்ருஷ்ண த்ருஷ்ணாதத்வமிவோதிதம்" என்று (ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவத்தில்) பட்டர் அருளிச்செய்தபடியே பகவத்விஷயமான ஆசைதான் ஒருவடிவுகொண்டாப்போலிருக்கிறவராயிற்று ஆழ்வார். ஆதலால், இடைச்சி வயிற்றிற் பிறந்த க்ருஷ்ணனுடையவும் வலைச்சி வயிற்றிற் பிறந்த க்ருஷ்ணத்வைபாயநனுடையவும் உத்பத்தியிற் காட்டில் ஆழ்வாரவதாரம் மிகச் சிறந்ததே.*

[ஆழ்வாரவதாரச் சிறப்பை நன்கு நிலைநாட்டுதற்காக ஸ்ரீக்ருஷ்ண, வ்யாஸ மாதாக்களினுடையவும் ஆழ்வாரது திருத்தாயாருடையவும் நன்மைகளைத் தெரிவித்தல்.]

78. *"திருவின்வடிவொக்குந் தேவகிபெற்ற" என்கிறபடியே க்ருஷ்ணனைப் பிள்ளையாகப் பெற்றிருக்கச்செய்தேயும் அவனுடைய பால்யரஸம் ஒன்றும் அநுபவிக்கப்பெறாமையாலே "திருவிலேனொன்றும் பெற்றிலேன்" என்று பேறிழந்தவளான தேவகியும்,*

"த்வீபெ பதரிகாமிஸ்ரெ பாதராயணமச்யுதம் | பராஸராத் ஸத்யவதீ புத்ரம் லெபெ பரந்தபம் = த்வீபே பதரிகா மிச்ரே பாதராயணமச்யுதம், பராசராத் ஸத்யவதீ புத்ரம் லேபே பரந்தபம்" என்கிறபடியே வியாஸனைப் பிள்ளையாகப் பெற்றிருக்கச்செய்தேயும் அவனுடைய ரஸமொன்றும் அநுபவிக்கப்பெறாதபடி "புநः கந்யா பவிஷ்யதி = புநः கந்யா பவிஷ்யதி" என்ற பராசர வசனத்தாலே மீண்டும் கந்யகையான மத்ஸ்ய கந்தையும்,

"எல்லாந் தெய்வநங்கை யசோதை பெற்றாளே" என்னும்படி க்ருஷ்ணனுடைய பால சேஷ்டிதம் முதலியனவெல்லாம் அநுபவிக்கப்பெற்றிருக்கச் செய்தேயும் "தத்துக்கொண்டாள்கொலோ தானே பெற்றாள் கொலோ" என்றும் "இம்மாயம்வல்லபிள்ளை நம்பீ! உன்னை யென்மகனே யென்பர் நின்றார்"

79. மீந நவநீதங்கள் மாஸிக்குமிடமும் வெறிகோள்துழாய்கமழுமிடமும் தன்னிலோக்குமோ ?

80. ஆற்றில் துறையில் ஊரிலுள்ள வைஷம்யம் வாசாமகோசரம்.

என்றும் அவனுடைய அதிமாநுஷ சேஷ்டிதங்களடியாகத் தானும் பிறரும் சங்கிக்கும்படியான மாத்ருத்வத்தையுடைய யசோதையும் — ஆகிய மூன்று தாய்மார்களும் "நெடுங்காலமுங் கண்ணன் நீண்மலர்ப்பாதம் பரவிப்பெற்ற" என்றும் "நங்கைமீர் ! நீரும் ஓர் பெண்பெற்று நல்கினீர், எங்ஙனே சொல்லுகேன் யான் பெற்ற வேழையை" என்றுஞ் சொன்ன ஆழ்வார் திருத்தாயார்க்கு ஒப்பாகமாட்டார்களே.

[வ்யாஸ, க்ருஷ்ண, சடகோபர் மூவருடையவும் உத்பத்தி ஸ்தல வாஸநா விசேஷங்களைக்கொண்டு மற்றையவை யிரண்டினும் ஆழ்வாரது உத்பத்திஸ்தலத்திற்குண்டான வைபவம் விலக்ஷண மென்றல்.]

79. மீன் வெறி நாறுகிற வியாஸர் பிறப்பிடமும் வெண்ணெய்முடை நாறுகிற கண்ணன் பிறப்பிடமும் "வெறிகொள்துழாய் மலர்நாறும் வினையுடையாட்டியேன்பெற்ற" என்றும், "அன்றிமற்றோருபாயமென் இவளந்தண்டுழாய் கமழ்தல் குன்றமாமணிமாடமாளிகைக் கோலக் குழாங்கள்மல்கித், தென்திசைத் திலதம்புரை குட்டநாட்டுத் திருப்புலியூர், நின்றமாயப்பிரான் திருவருளாம் இவள் நேர்பட்டதே" என்றும் தாமே அருளிச்செய்யுமாறு பகவத்ஸம்பந்த ப்ரகாசகமான திருத்துழாய்ப் பரிமளம் கமழப்பெற்ற ஆழ்வாரவதார ஸ்தலத்திற்கு ஈடாகுமோ ? ஆகாது.

[கீழ்ச்சொன்ன மூவருடையவும் உத்பத்தி ஸ்தலங்களுக்குள்ள வைஷம்யாதிசயத்தை இன்னமும் மூதலித்தல்.]

80. வியாஸர் பிறப்பிடம் — ஆறுதான் அசிஷ்ட பரிக்ரஹமுடைய கங்கையாய், துறை ஓடத்துறையாய், ஊர் வலைச்சேரியா யிருக்கும். கண்ணன் பிறப்பிடம் — ஆறுனது க்ருஷ்ண ஜலப்ரவாஹமுடைத் தாகையாலே தமோமயமான யமுனையாய், துறையும் அதில் காளியவிஷதூஷிதமான துறையாய், ஊர்தானே அறிவொன்று மில்லாத ஆய்க்குலமாயிருக்கும். இனி இவ் வாழ்வாருடைய உத்பத்தி ஸ்தலத்தை ஆராய்ந்தாலோ, ஆறு "பவளநன்படர்க்கீழ்ச் சங்குறை பொருநல்" என்று விலக்ஷண பதார்த்தங்களுக்கு ஜன்மபூமியாகி மிகச்சிறந்ததான தாம்ரபர்ணியாய், துறை சுத்தஸ்வபாவமாயிருக்கிற சங்குகள் வந்து சேர்கிற திருச்சங்கணி துறையாய், ஊர் * நல்லார்நவில் குருகூராயிருக்கும். ஆகையாலே வ்யாஸ க்ருஷ்ணர்களினுடைய ஆறுகளையும் துறைகளையும் ஊர்களையுங் காட்டில் ஆழ்வாருடைய ஆற்றுக்கும் துறைக்கும் ஊருக்குமுள்ள வைஷம்யம் வாய்க்கு நிலமல்ல.

81. தேவத்வமும் நிந்தையானவனுக்கு ஒளிவரும் ஜநிகள்போலே ப்ராஹ்ம ஜந்மமும் இழுக்கென்பார்க்குப் பண்டைநாளிற்பிறவி உண்ணாட்டுத் தேசிறே.

[ஆழ்வாருக்குண்டான சதுர்த்தவருணப் பிறப்பு அடிமைச்சுவடறிந்தவர்கட்குத் தேஜஸ்கரமென்பதை த்ருஷ்டாந்தத்தோடு முதலித்தல்.]

81. ராவண ஸம்ஹாரம் தலைக்கட்டின பின்பு பிரமன் முதலான தேவர்கள் வந்து "𑌭𑌵𑌾𑌨𑍍 𑌨𑌾𑌰𑌾𑌯𑌣𑍋 𑌦𑍇𑌵𑌃 = பவாந் நாராயணோ தேவ:" என்று மேம்படச்சொல்லிப் போற்றினது அஸஹ்யமாய் "𑌆𑌤𑍍𑌮𑌾𑌨𑌂 𑌮𑌾𑌨𑍁𑌷𑌂 𑌮𑌨𑍍𑌯𑍇 𑌰𑌾𑌮𑌂 𑌦𑌶𑌰𑌥𑌾𑌤𑍍𑌮𑌜𑌮𑍍 = ஆத்மாநம் மாநுஷம் மந்யே ராமம் தசரதாத்மஜம்" என்று தன்னைத் தயரதன் மகனாகவே சொல்லிக்கொள்ளுகையாலும், * கோவர்த்தன மென்னுங் கொற்றக்குடை யெடுத்துக் கோநிரைகாத்த பின் அந்த அதிமாநுஷ சேஷ்டிதங்கண்டு ஆச்சரியப்பட்ட இடையர் * 𑌬𑌾𑌲𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌚𑌾𑌤𑌿𑌵𑍀𑌰𑍍𑌯𑌂 𑌚 𑌜𑌨𑍍𑌮 𑌚𑌾𑌸𑍍𑌮𑌾𑌸𑍍𑌵𑌶𑍋𑌭𑌨𑌮𑍍 । 𑌚𑌿𑌨𑍍𑌤𑍍𑌯𑌮𑌾𑌨𑌮𑌮𑍇𑌯𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑍍 𑌶𑌙𑍍𑌕𑌾𑌂 𑌕𑍃𑌷𑍍𑌣! 𑌪𑍍𑌰𑌯𑌚𑍍𑌛𑌤𑌿 ॥ 𑌦𑍇𑌵𑍋 𑌵𑌾 𑌦𑌾𑌨𑌵𑍋 𑌵𑌾 𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌯𑌕𑍍𑌷𑍋 𑌗𑌨𑍍𑌧𑌰𑍍𑌵 𑌏𑌵 𑌵𑌾 = பாலத்வஞ்ச அதிவீர்யஞ்ச ஜந்ம சாஸ்மாஸு அசோபநம் - சிந்த்யமாநமமேயாத்மந் சங்காம் க்ருஷ்ண! ப்ரயச்சதி - தேவோ வா தாநவோ வா த்வம் யக்ஷோ கந்தர்வ ஏவ வா?" — கண்ணா! நீ தேவனா? அஸுரனா? யக்ஷனா? கந்தர்வனா? சொல்லவேணும்; எங்கள் இழிகுலத்தையும் உன்றன் செயல் வன்மையையும் நோக்குமிடத்து எங்களுக்கு மிக்க அதிசங்கையாயிருக்கின்றதே யென்று சங்கித்துச் சொல்ல, அது அஸஹ்யமென்பது தோன்றச் சிறிதுபோது வாய் திறவாமலிருந்து, பின்பு "𑌨𑌾𑌹𑌂 𑌦𑍇𑌵𑍋 𑌨 𑌗𑌨𑍍𑌧𑌰𑍍𑌵𑍋 𑌨 𑌯𑌕𑍍𑌷𑍋 𑌨 𑌚 𑌦𑌾𑌨𑌵𑌃 । 𑌅𑌹𑌂 𑌵𑍋 𑌬𑌾𑌨𑍍𑌧𑌵𑍋 𑌜𑌾𑌤𑌃 𑌨𑍈𑌵 𑌚𑌿𑌨𑍍𑌤𑍍𑌯𑌮𑌤𑍋𑌽𑌨𑍍𑌯𑌥𑌾 = நாஹம் தேவோ ந கந்தர்வ: ந யக்ஷோ ந ச தாநவ:, அஹம் வோ பாந்தவோ ஜாத: நைவ சிந்த்யமதோந்யதா" [நான் தேவனுமல்லேன், கந்தர்வனுமல்லேன், யக்ஷனுமல்லேன், அஸுரனுமல்லேன்; உங்களிலே ஒருவனேயாவேன்; வேறுவிதமாக வொன்றும் எண்ணவேண்டா] என்கையாலும் தேவர்க்குந் தேவனான தான் லோகஸம்ரக்ஷணார்த்தமாக மநுஷ்ய ஸஜாதீயனாய் அவதரித்தவளவில் தேவனாகச் சொல்லுகையும் தனக்கு நிந்தையாம்படி புரையறப்பிறக்கும் சீலவானான ஈச்வரனுக்கு * 𑌸 𑌉 𑌶𑍍𑌰𑍇𑌯𑌾𑌨𑍍 𑌭𑌵𑌤𑌿 𑌜𑌾𑌯𑌮𑌾𑌨𑌃 * என்கிறபடியே கல்யாண குணங்கள் ஒளிபெற்றுவரும் தாழ்ந்த ஜன்மங்கள்போலே, — ப்ராஹ்மண்யத்துக்கு எல்லைநிலமான ப்ராஹ்மாவாய்ப் பிறக்கையும் சேஷத்வ விரோதியான அஹங்காரத்திற்கு ஹேதுவாகையாலே ஆத்மாவுக்கு அவத்யமென்று இகழும்படி அடிமைச் சுவடு அறிந்தவர்களுக்கு * பண்டைநாளாலே * என்கிற திருவாய்மொழியில் "பல்படிகால் குடிகுடி வழிவந்தாட்செய்யும்" என்றிது முதலாகச் சொன்னபடியே தாஸ்யத்திற்கு விரோதியான ஜந்மாதி அபிமானமின்றிக்கே கைங்கர்யாநுரூபமான

82. ஜநக தஶரத வஸுதேவ குலங்களுக்கு மூத்தபெண்ணும் நடுவிற் பிள்ளையும் கடைக்குட்டியும்போலே இவரும் பிறந்து புகழுமாக்கமுமாக்கி அஞ்சிறையுமறுத்தார்.

83. ரூபிநாமாவதாரவிகாரங்களுக்குப் போகாதவுள்ளி

குடிப்பிறப்பானது பரமபதத்தில் பகவத் கைங்கரியத்திற்குத் தகுதியாகப் பரிக்ரஹிக்கும் தேஹம்போலே சேஷவஸ்துவான ஆத்மாவுக்குத் தேஜஸ்கரமாம்.

[ஆழ்வாரவதாரம் பரோபகாரகமென்றல்.]

82. ஜநக குலத்திற்கு மூத்தபெண்ணான (1) பிராட்டி பிறந்து, "ஜநகாநாம் குலே கீர்த்திம் ஆஹரிஷ்யதி மே ஸுதா = ஜநகாநாம் குலே கீர்த்திம் ஆஹரிஷ்யதி மே ஸுதா" என்கிறபடியே தான் பிறந்தகுலத்துக்குக் (1) கீர்த்தியுண்டாக்கினாப்போலேயும், தசரத குலத்திற்கு நடுவிற் பிள்ளையான (2) பரதாழ்வான் பிறந்து 'மூத்தாரிருக்க இளையார் முடிசூடக் கடவதன்று' என்கிற குலமர்யாதையை நடத்தினவளவுமல்லாமல் மூத்தவரான பெருமாளுடைய பிரிவில் சடைபுனைந்து மரவுரியுடுத்துக் கண்ணநீராலே யுண்டான சேற்றிலே தரைக்கிடை கிடந்து குலத்துக்கு முன்பில்லாத ஏற்றங்களை யுண்டாக்கினாப் போலேயும், வஸுதேவகுலத்துக்குக் கடைக்குட்டியான (3) க்ருஷ்ணன் பிறந்து தாய் தந்தையரின் (3) கால் விலங்கை அறுத்தாப்போலேயும் இவ்வாழ்வாரும் திருவவதரித்து "மலிபுகழ்வண்குருகூர்" என்னும்படி தாம் பிறந்த வூருக்குப் (1) புகழுண்டாக்கி, "குடிக்கிடந்து ஆக்கஞ்செய்து" என்று (2) சேஷத்வ குல மரியாதை தப்பாதபடி நின்றவளவே யல்லாமல் எம்பெருமானைப் பிரிந்த வருத்தத்தின் கனத்தாலே * காணவாரா யென்றென்று கண்ணும் வாயும் துவர்ந்து, கண்ணநீர் கைகளாலிறைத்து, இட்டகாலிட்ட கையாய்த் தரைக்கிடை கிடந்த ப்ரேம விசேஷத்தாலே இக்குடிக்கும் முன்பில்லாத ஏற்றத்தையுமுண்டாக்கி "அறுவர் தம் பிறவியஞ்சிறையே" என்கிறபடியே தம்முடைய திவ்யப்ரபந்த அப்யாஸ முகத்தாலே தம்மோடு அந்வயமுடையாருடைய (3) ஸம்ஸாரமாகிற சிறையையு மறுத்தார். [த்ருஷ்டாந்த பூதரான மூவர் செய்ததும் இவரொருத்தரே செய்கையாலும், இத்தனையும் ஸ்வரூபாநுகூலமாகச் செய்கையாலும் இவரது அவதாரம் மிகவும் பரோபகாரகமாயிற்றென்க.]

[ஆழ்வாரவதாரத்தினால் உலகுக்குண்டான தன்மைகளைப் பேசுதல்.]

83. "யத்கோஸஹஸ்ரமபஹந்தி தமாம்ஸி பும்ஸாம் நாராயணோ வஸதி யத்ர ஸஶங்கசக்ர: | யந்மண்டலம் ஶ்ருதிகதம் ப்ரணமந்தி விப்ரா: தஸ்மை நமோ வகுளபூஷண பாஸ்கராய = யத்கோஸஹஸ்ரமபஹந்தி தமாம்ஸி பும்ஸாம் நாராயணோ வஸதி யத்ர ஸசங்க

ருள் நீங்கி ஶோஷியாத பிறவிக்கடல்வற்றி விகஸியாத போதிற்கமலமலர்ந்தது வகுளபூஷண பாஸ்கரோதயத்திலே.

சக்ர: - யந்மண்டலம் ச்ருதிகதம் ப்ரணமந்தி விப்ரா: தஸ்மை நமோ வகுள பூஷண பாஸ்கராய." ‡ என்றருளிச்செய்த முன்னோர்கள் நம்மாழ்வாரை ஒரு ஸூர்யனாக உருவகப்படுத்தினார்கள். [திருவாய்மொழி யாயிரமாகிற ஆயிரங் கிரணங்களை யுடையராய், மஹிஷீபூஷணபூத விசிஷ்டனான நாராயணனை * கண்கள் சிவந்து பெரியவாய் * என்ற பாசுரத்தின்படியே உள்ளே யுடையராய், வேதவித்துக்களான ஸகல சிஷ்டர்களும் கேட்டபோதே தாமிருந்த தேசத்தை நோக்கி வணங்கும்படியான வைபவத்தை யுடையராய், ஆக இப்படிப்பட்ட தன்மைகளாலே ஸூர்யனாகச் சொல்லலாம்படி யிராநின்ற ஆழ்வாரைத் தொழுகின்றேனென்பது இந்த ச்லோகத்தின் கருத்து.] இந்த வகுளபூஷண பாஸ்கரன் தவிர மூன்று ஸூர்யர்கள் இவ்வுலகிலுண்டு. (1) ப்ரஸித்தனான ஸூர்யன். (2) "ஶரஜாலாம்ஶுமாந் ஶூர: கபே! ராமதிவாகர: | ஶத்ருரக்ஷோமயம் தோயமுபஶோஷம் நயிஷ்யதி = சரஜாலாம்சுமாந் சூர: கபே! ராமதிவாகர:, சத்ருரக்ஷோமயம் தோயம் உபசோஷம் நயிஷ்யதி." என்று ஸ்ரீராமாயணத்திற் சொன்னபடியே அம்புகளாகிற கிரணங்களையுடையனாய்க் கொண்டு சத்ரு ராக்ஷஸ ஸமூஹமாகிற ஸமுத்ரத்தை வற்றப்பண்ணின ராம ஸூர்யன். (3) "ததோऽகில ஜகத்பத்மபோதாயாச்யுதபாநுநா | தேவகீபூர்வஸந்த்யாயாமாவிர்பூதம் மஹாத்மநா = ததோகில ஜகத்பத்மபோதாய அச்யுதபாநுநா - தேவகீ பூர்வஸந்த்யாயாமாவிர்ப்பூதம் மஹாத்மநா." என்று ஸ்ரீவிஷ்ணு புராணத்திற் சொன்னபடியே ஸகலலோகமாகிற தாமரைப்பூ மலரும்படி தேவகியாகிற கிழ்த்திசையிலே ஆவிர்ப்பவித்த ஸ்ரீக்ருஷ்ண ஸூர்யன். ஆகவிப்படி ப்ரஸித்தர்களான மூன்று ஸூரியர்களுக்கு ஆகாத காரியங்கள் வகுளபூஷண பாஸ்கரன் உதயமாயினவாறே ஆயின. எங்ஙனே யென்னில்; "கதிரவன் குணதிசைச்சிகரம்வந்தணைந்தான் கனவிருளகன்றது" என்னும்படி ஸூரியன் (1) வெளியிருளை மாத்திரமே போக்கிக்கொண்டு உதிப்பன்; உள்ளிருள் அவனால் நீங்காது. ஆழ்வாராகிற ஸூர்யனாலேயே அது நீங்கப்பெற்றது. * தமோ பாஹ்யம் விநச்யேத்து பாவகாதித்யஸந்நிதௌ | ஸபாஹ்யாப்யந்தரஞ்சைவ விஷ்ணுபக்தாகஸந்நிதௌ = தமோ பாஹ்யம் விநச்யேத் து பாவகாதித்ய ஸந்நிதௌ, ஸபாஹ்யாப்யந்தரஞ் சைவ விஷ்ணுபக்தார்க்கஸந்நிதௌ. * [அக்நியாலும் ஸூர்யனாலும் வெளியிருள் மாத்திரமே தொலையும்; விஷ்ணு பக்தர்களாகிற ஸூர்யர்களாலே புறவிருள் அகவிருளாகிய எல்லாவிருளும் தொலையும்.] என்றது காண்க. (2) ஸ்ரீராமாயணஸித்த ராம ஸூர்யனவன் சத்ரு ராக்ஷஸராகிற ஸமுத்ரத்தை வற்றப்பண்ணினவளவே யல்லது, ஸம்ஸார ஸமுத்ரத்தை வற்றப்பண்ணினபடியில்லை:

---

‡ இந்த ச்லோகம் நம்பிள்ளையின் முக்தகமென்று பெரியோர் பணிப்பர்.

84. வம்ஸஹ-முமிகளையுஹரிக்கக் கீழ்க்குலம்புக்க வராஹமோபாலரைப்போலே இவரும் நிமஹ்ரையுயர்த்தத் தாழவிழிந்தார்.

85. ஜ்ஞானும் ஹக்தனுல் வக்ஷவேஷ்கிகளநுவர்த்திக்கவறிவு கோடுத்துக் குலதெய்வத்தோடொக்கப் பூஜைகொண்டு பாவநதீய்ஷ ப்ரஸாதனு மேன்கிற திருமுகப்படியும், விஸ்வாமித்ர விஷ்ணுசித்த துளஸீஹ்ருத்

---

* $ பறவையேறு பரம்புருடா நீயென்னைக் கைக்கொண்டபின், பிறவியென்னுங் கடலும் வற்றிப் பெரும்பதமாகின்றதால் * என்கிறபடியே ஸம்ஸார ஸமுத்ரமும் வற்றிற்று ஆழ்வாராகிற ஸூரியனுல். (3) ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணஸித்த ஸ்ரீக்ருஷ்ண ஸூரியன் * அகில ஜகத் பத்மத்தை விகஸிக்கச் செய்தானத்தனையல்லது ஹ்ருதய புண்டரீகத்தை விகஸிக்கச்செய்தானென்றில்லை: * போதிற்கமலவன் னெஞ்சமும் விகஸிக்கப்பெற்றது ஆழ்வாராகிற ஸூரியனுல். [இத்தால், அஜ்ஞாநாந்தகாரத்தைப்போக்கி ஸம்ஸார ஸாகரத்தை சோஷிப்பித்து ஹ்ருதய புண்டரீகத்தை விகஸிக்கச்செய்த வகுளபூஷண பாஸ்கருடைய வைபவம் வாசாமகோசரமென்றதாயிற்று.]

[இப்படி பரம விலக்ஷணரான ஆழ்வார் மூன்று வருணங்களுள் ஒன்றிலே அவதரியாமல் நான்காம் வருணத்தில் தாழவிழிந்ததற்கு ஹேதுகூறுதல்.]

84. யயாதி சாபத்தாலே ராஜ்யார்ஹமல்லாதபடி இழிவாய்க்கிடந்த யதுவம்சத்தை உத்தரிக்கைக்காக ஆய்க்குலம்புக்க கோபாலனைப் போலேயும், ஹிரண்யாக்ஷ பலத்தாலே நிலைகுலைந்து கிடந்த பூமியை உத்தரிக்கைக்காகப் பாதாளத்திலே தாழவிழிந்த வராஹரூபியைப்போலேயும் இவ்வாழ்வாரும், குலந்தாங்கு மபிமானத்தாலே ஸம்ஸாரத்திலே மூழ்கிக்கிடப்பவர்களை அந்நிலையில் நின்றும் பேதித்து * அபிமானதுங்கன் என்னு முயர்த்தியை யுடையராக்குகைக்காக அஹங்காரஹேதுவான வருணங்கள் அநர்த்தகரமென்று தோற்றும்படி அஃதில்லாத சதுர்த்த வருணத்திலே தாழ விழிந்தார்.

[இன்னமும் ஆழ்வாரது வைபவத்துக்குறுப்பாகப் பொதுவிலே பாகவத வைபவத்தைப் பல வுதாஹரணங்களாலும் வெளியிடுதல்.]

85. “ஊஷ்க்ஷஜ நவாஜ்ஞஷ்ஃ வகுஜாயாம் வாநுஷொஷநடி | ஷ்ய ஊஹ்வஷநம்வெவ ஊஷெஷுஊஷ்வஜஷநடி || ஊக்ஷயாரூஷவணெ ஹக்ஷீ: ஷ்ஷ நெத்ராஂமவிக்ரியா | ஊா நூஷரணம் நித்யம் யஷ் ஊம் நொவஜீவதி | ஹக்திரஷ்விடா ஹெஷா யஷிநு ஜ்ஜெவி வதஷதெ | ஸவிஹ்ரெஜா ஊஸநி: ஸ்ரீஊாநு ஷயதி ஷ்வ வஜ்ஜிதஃ | தவெஊ தெயம் ததொ

$ இது பெரியாழ்வார் ஸ்ரீஸூக்தியாகிலும் மற்ற ஆழ்வார்களெல்லாரும் நம்மாழ்வார்க்கு அவயவபூதர்களாகையாலே நம்மாழ்வார் ஸ்ரீஸூக்தியாகவுங் கொள்ளுதற்கிடமுண்டு, இந்த நியாயம் மேலும் பலவிடங்களுக்குமொக்கும்.

ரோடே உள்கலந்து தொழுகுலமானவன் நிலையார்பாடலாலே ப்ராஹ்மண வேள்விக்குறை முடித்தமையும்,' கீழ்மகன் தலைமகனுக்கு ஸஜஸவாவா ய்த் தம்பிக்கு முன்பிறந்து வேலும் வில்லுங்கொண்டு பின்பிறந்தாரைச்

ரூாஹ்யம் ஸச ஸஎஜெஜ்ஞா யதாஹ்யஹம் = மத்பக்தஜனவாத்ஸல்யம் பூஜாயாஞ்ச அநுமோதநம், ஸ்வயமப்யர்ச்சநஞ்சைவ மதர்த்தே டம்பவர்ஜனம், மத்கதாச்ரவணே பக்திஃ ஸ்வரநேத்ராங்கவிக்ரியா, மமாநுஸ்மரணம் நித்யம் யச்ச மாம் நோபஜீவதி, பக்திரஷ்டவிதா ஹ்யேஷா யஸ்மிந் ம்லேச்சேபி வர்த்த தே, ஸ விப்ரேந்த்ரோ முநிஃ ஸ்ரீமாந் ஸ யதிஸ் ஸ ச பண்டிதஃ, தஸ்மை தேயம் ததோ க்ராஹ்யம் ஸ ச பூஜ்யோ யதா ஹ்யஹம்," என்று — மிலேச்ச ஜாதியிற் பிறந்தவனாயினும் அஷ்டவித பக்தியையுடையவனானால் அவனை உத்க்ருஷ்' — வருணத்தவரான சதுர்வேதிகள் அபிஜநாதி அபிமாந தூஷிதமான ஸ்வஸ்வரூப த்தின் சுத்திக்காக அநுவர்த்திக்கலாம், அவனிடத்தில் ஞானம் பெறலாம்; குல தைவதுல்யமாக அவனைப் பூஜித்து ஸ்ரீபாத தீர்த்தம் ஸ்வீகரிக்கலாம், அவனு டைய தளிகை ப்ரஸாதம் ஸ்வீகரிக்கலாம், பரமபாவனமாம் என்றருளிச்செய்த எம்பெருமானுடைய திருமுகப் பாசுரத்தையும்;

(நம்பாடுவான்.)

அபர ராத்ரியிலே சென்று பாடித் திருக்குறுங்குடி நம்பியைத் திருப்பள்ளி யுணர்த்துகையாலே முன்பு இராமபிரானையும் கண்ணபிரானையும் அரங்கத்தம் மானையும் திருப்பள்ளியுணர்த்தின விச்வாமித்ரன் பெரியாழ்வார் தொண்டரடிப் பொடியாழ்வார் ஆகிற இவர்களோடே ஸகோத்ரியாய், அநந்யப்ரயோஜன வ்ருத் தியிலே அந்விதனாய் உள்கலந்து ஜந்மஸித்தமான நைச்சியத்தை யுடையனான நம்பாடுவான், ஸோமசர்மாவாகிற பிராமணனுடைய யாக வைகல்ய தோஷத் தால் வந்த ப்ரஹ்மராக்ஷஸத்வத்தை கைசிகப் பண்ணாலே போக்கி யாகத்தைத் தலைக்கட்டினபடியையும்;

(ஸ்ரீகுஹப்பெருமாள்.)

ஜந்மவ்ருத்த ஜ்ஞானங்களால் தண்ணியரான குஹப்பெருமாள் ஸகல ப்ர காரங்களாலும் உத்க்ருஷ்டனான சக்ரவர்த்தித் திருமகனுக்கு ஸமாந ஸ்நேஹித ராய் அந்த ராம வசனத்தாலே 'இளைய பெருமாளுக்குத் தமையன்' என்ற விரு தைப் பெற்றவராய், இங்ஙனம் தம்மை அங்கிகரித்தவன்றிரவு சித்ரகூடத்திலே பெருமாள் பள்ளிகொண்டருளாநிற்க, பரிவாலே கண்ணுறக்கமற்றுக் கையும் வில்லுமாய்க் காத்துக்கொண்டிருக்கிற இளைய பெருமாளையும் அதி சங்கை பண்ணித் தாம் ஆயுதபாணியாய்க்கொண்டு அவர்மேலே கண்ணாய்நின்று அவ ருடைய நினைவை சோதித்து, ராம விரஹக்லேசத்தோடே சித்ரகூடத்தேற வந்த பரதாழ்வானுக்கு, இளையபெருமாள் திருத்தமையனார் பக்கலில் ப்ரேம பாரதந்திரியங்களே நிரூபகமாம்படி யிருக்குமிருப்பைத் தான் (குஹன்) சொல் லும்படி இக்ஷ்வாகுவம்சஸ்தர்களோடு ஏககுலமானபடியையும்;

சோதித்துத் தமையனுக்கிளையோன் ஸத்பாவம் சொல்லும்படி ஏககுல மானமையும், தூதுமொழிந்து நடந்துவந்தவர்களுடைய [illegible] ஸஹபோஜநமும், ஒருபிறவியிலே இருபிறவியானுரிருவர்க்கு [illegible] [illegible] அக்ரபூஜை கொடுத்தமையும், ஐவரில் நால்வரில் மூவ

(சபரி, விதுரர், திருவடி.)

* முன்னோர் தூது வானரத்தின் வாயின்மொழிந்து * என்கிறபடியே பிராட்டிக்குத் தூதுமொழியைத் திருவடிவாயிலே சொல்லிவிட்ட சக்ரவர்த்தித் திருமகன் * [illegible] = சபர்யா பூஜிதஸ் ஸம்யக் ராமோ தசரதாத்மஜஃ * என்று சபரிகையில் பண்ணின ஸம்யக் போஜநத்தையும்,

"கோதில் செங்கோல்குடை மன்னரிடை நடந்த தூதா!" என்னும்படி பாண்டவர்களுக்காகத் தூதுபோன கண்ணபிரான் பீஷ்மர் த்ரோணர் முதலானோருடைய க்ருஹங்களை விட்டு * [illegible] = விதுராந்நாநி புபுஜே சுசீநி குணவந்தி ச * என்கிறபடியே பாவநத்வ போக்யத்வங்கள் கண்டுகந்து ஸ்ரீவிதுரர் திருமாளிகையில் பண்ணின † ஸகுண போஜநத்தையும்;

* ஓதமாகடலைக்கடந்தேறி உயர்கொள்மாக் கடிகாவையிறுத்துக், காதல் மக்களுஞ் சுற்றமுங்கொன்று கடியிலங்கை மலங்கவெரித்துத் தூதுவந்த குரங்கு * என்று சொல்லப்பெற்ற திருவடி *த்ருஷ்டா ஸீதா * என்று வந்த ப்ரீதியாலே * தத்துல்யம் ஸஹபோஜநம் * என்று திருவுள்ளம்பற்றிக் * 'கோதில் வாய்மையினாயொடு முடனே யுண்பன்நா' னென்ற பெருமாளோடே பண்ணின ஸஹ போஜநத்தையும்;

(கோபாலக்ருஷ்ணன், திருமழிசைப்பிரான்)

யதுகுலத்திலே பிறந்து இடைக்குலத்திலே வளருகையாலே ஒரு பிறவியிலே இரு பிறவியான க்ருஷ்ணனுக்குத் தருமபுத்திரர் தம்முடைய யாகத்திலே அக்ரபூஜை கொடுத்தபடியையும்,

ரிஷி புத்திரராய்ப் பிறந்து பொருந்தரிடத்திலே தஜ்ஜாதீயராய் வளருகையாலே ஒரு பிறவியிலே இரு பிறவியான திருமழிசைப்பிரானுக்குப் பெரும் புலியூரடிகள் தம்முடைய யாகத்திலே அக்ரபூஜை கொடுத்தபடியையும்,

(தர்மபுத்திரர், ஸ்ரீராமன், பெரிய நம்பிகள்.)

பஞ்ச பாண்டவர்களில் முதல்வரான தர்மபுத்ரர் விதுரர்க்கு ஞானப் பெருமையையும் அசரீரிவாக்கையுங்கொண்டு ஸந்தேஹியாமல் புத்ரக்ருத்யம் [சரமகைங்கர்யம்] செய்தபடியையும்,

---

† "விதுராந்நாநி புபுஜே" என்ற ச்லோகத்தில் குணவந்தி என்றதை நோக்கிய நிர்த்தேசமிது.

ரில் முற்பட்டவர்கள் ஸந்தேஹியாமல் ஸஹஜரோடே புரோடாசமாகச் செய்த புத்ரக்ருத்யமும், புஷ்பத்யாகபோகமண்டபங்களில் பணிப்பூவு மாலவட்டமும் வீணையுங்கையுமான அந்தரங்கரை முடிமன்னனும் வைதிகோத்தமரும் மஹாமுநியும் அநுவர்த்தித்தக்ரமமும், யாகாநுயாகோத்தரவீதிகளில் காயாங்கஸ்தலஸுத்தி பண்ணின வ்யாஜமாத்ர

தயரதன் புதல்வர் நால்வரில் முதல்வரான பெருமாள் ஸஹஜரான இளைய பெருமாளுங்கூட நிற்கச்செய்தே அவர்கையிலுங் காட்டிக்கொடாமல் தானே பெரியவுடையார்க்கு [-ஜடாயுவுக்கு]ப் புத்ரக்ருத்யம் செய்தபடியையும்,

பெரியநம்பி திருக்கோட்டியூர்நம்பி பெரியதிருமலைநம்பி யென்று ஸப்ரஹ்மசாரிகளாய் ஆளவந்தார் திருவடிகளாய் உடையவர்க்கு ஆசார்யர்களாய் ப்ரஸித்தரான நம்பிகள் மூவரிலும் ப்ரதானரான பெரியநம்பிகள் மாறனேரிநம்பிக்கு, "புரோடாசத்தை நாய்க்கிடாதே கொள்ளும்" என்று ஆளவந்தாரருளிச்செய்து போனபடியே புரோடாசமாக நினைத்துப் புத்ரக்ருத்யம் செய்தபடியையும்,

(குறும்பறுத்தநம்பி, திருக்கச்சிநம்பி, திருப்பாணாழ்வார்.)

* சிந்துபூமகிழுந் திருவேங்கடமாகையாலே புஷ்ப மண்டபமான திருமலையில் பணிப்பூவுங்கையுமாய்த் திருவுள்ளமறியப் பரிமாறுகையாலே திருவேங்கடமுடையானுக்கு அந்தரங்கரான குறும்பறுத்தநம்பியைத் தொண்டமான் சக்ரவர்த்தி அநுவர்த்தித்தபடியையும்,

* வேகவத்யுத்தரேதீரே புண்யகோட்யாம் ஹரிஸ் ஸ்வயம், வரதஸ் ஸர்வபூதாநாமத்யாபி பரித்ருச்யதே * என்கிறபடியே த்யாகமண்டபமான பெருமாள்கோயிலில் திருவாலவட்டமுங் கையுமாய்ப் பேரருளாளனுக்கு அந்தரங்கராய் நின்ற திருக்கச்சிநம்பியை வைதிக சிகாமணியான உடையவர் அநுவர்த்தித்தபடியையும்,

* தெண்ணீர்ப்பொன்னி திரைக்கையாலடிவருடப் பள்ளிகொள்ளும் * என்கிறபடியே போகமண்டபமான கோயிலில் வீணையுங் கையுமாய்ப் பெரியபெருமாளுக்கு அந்தரங்கராய் வர்த்தித்த திருப்பாணாழ்வாரை லோகஸாரங்க மஹா முனிகள் அநுவர்த்தித்தபடியையும்,

(உடையவர் நம்பிள்ளை, நடுவில்திருவீதிப்பிள்ளைபட்டர்.)

* யஜ — தேவபூஜாயாம் * என்கிற தாதுவின்படியே யாகமென்னப்படுகிற திருவாராதநத்தில் பிள்ளையுறங்காவில்லிதாஸர் ஸ்பர்சத்தாலே காயசுத்தி பண்ணின உடையவரும், அநுயாக சப்த வாச்யமான ப்ரஸாத ஸ்வீகாரத்தில் பிள்ளையேறுதிருவுடையார்தாஸர் கர ஸ்பர்சத்தாலே அங்கசுத்திபண்ணின நம்பிள்ளையும், உத்தரவீதி குடிபுகுருகிறபோது பிள்ளைவானமாமலைதாஸர் ஸஞ்சாரத்தாலே ஸ்தலசுத்திபண்ணின நடுவில்திருவீதிப்பிள்ளைபட்டரு மாகிற

முமறிவார்க்கிறே ஜந்மோத்கர்ஷாபகர்ஷங்கள் தெரிவது.

86. அஜ்ஞர் ஹ்ரமிக்கிற வர்ணாச்ரம வித்யாவ்ருத்தங்களை ஸத்ருசஜந்மம்

ஞானவ்ருத்தர்களினுடைய ஆசாரக்ரமத்தையும் அறியவல்லவர்களுக்கன்றே 'இன்ன ஜன்மம் உத்க்ருஷ்டம், இன்ன ஜன்மம் அபக்ருஷ்டம்' என்று ஜன்மத்தினுடைய ஏற்றத்தாழ்வுகள் தெரியக்கூடும்.

[பகவத்விஷய ஸ்பர்சமற்ற வர்ணாச்ரமங்களும் ஜ்ஞாந வ்ருத்தங்களும் ஹேயம் என்றல்.]

86. எம்பெருமானுக்கு அடிமைப்பட்டிருத்தலே ஆத்மாவுக்கு நிரூபகமென்று நிஷ்கர்ஷித்து அதற்குத் தகுதியாக த்யாஜ்ய உபாதேயங்களைப் பகுத்துணரத்தக்க ஞானமில்லாதவர்கள், எம்பெருமானது ஸம்பந்தமின்மையாலே நிக்ருஷ்டங்களா யிருக்கிற வர்ண, ஆச்ரம, வித்யா, வ்ருத்தங்களை உத்தமவர்ணமென்றும் உத்தமாச்ரமமென்றும், ஸத்வித்யையென்றும், ஸத்வ்ருத்தமென்றும் உத்க்ருஷ்டமாக ப்ரமித்திருப்பார்கள்; ஆனால் அவற்றை ஞானிகள் இகழ்வர்கள்: எங்ஙனேயென்னில்; — * சதுர்வேததரோ விப்ரோ வாஸுதேவம் ந விந்ததி | வேதபாரபராக்ராந்தஸ் ஸ வை ப்ராஹ்மண கர்தப: = சதுர்வேததரோ விப்ரோ வாஸுதேவம் ந விந்ததி, வேதபாரபராக்ராந்தஸ் ஸ வை ப்ராஹ்மண கர்த்தப:. * என்று நான்கு வேதங்களையும் அதிகரித்துவைத்தே வேத விழுப்பொருளாகிய எம்பெருமானை அறியாதவன் குங்குமஞ் சுமந்த கழுதைபோலே தான் சுமந்துகொண்டு திரிகிற வேதத்தின் பரிமளமறியாத பிராமணக் கழுதையென்றும்,

* ச்வபசோபி மஹீபால விஷ்ணுபக்தோ த்விஜாதிக: | விஷ்ணுபக்திவிஹீநஸ்து யதிஸ்ச ச்வபசாதம: = ச்வபசோபி மஹீபால ! விஷ்ணுபக்தோ த்விஜாதிக:, விஷ்ணுபக்திவிஹீநஸ் து யதிச் ச ச்வபசாதம:. * என்று உத்தமாச்ரமியானாலும் எம்பெருமானிடத்தில் பக்தியில்லாதவன் சண்டாளனிற் காட்டிலும் கீழ்ப்பட்டவனென்றும்,

* தத்கர்ம யந்ந பந்தாய ஸா வித்யா யா விமுக்தயே | ஆயாஸாயாபரம் கர்ம வித்யாந்யா சில்பநைபுணம் = தத் கர்ம யந் ந பந்தாய ஸா வித்யா யா விமுக்தயே, ஆயாஸாய அபரம் கர்ம வித்யாந்யா சில்பநைபுணம். * என்று மோக்ஷார்த்தமாக உபயோகப்படும் வித்யை எதுவோ அதுவே வித்யையாகும், அப்படியல்லாதது செருப்புக்குத்தக் கற்ற கல்விபோன்றதேயாகும் என்றும்,

* ஸ்நாநம் ஸ்நாந்ந ஸ்நாதேந்ய தத்தம் வேதவ்ரதாந்யபி ஸர்வாணி யத்ந விஹிதாநி ஸதம் ஹவும்ஸி | தீர்த்தாநி ஸர்வாஹநாநி ச யஜ்ஞதாநம் விநாய கிஞ்சந்கோவிந்தஸ்மரணம்

ஶ்வவாயஜம் ஶில்பநைபுணம் ஹஸ்மாஹுதி ஶவவிதவாலங்கார மென்று கழிப்பர்கள்.

முதல் பிரகரணம் முற்றிற்று.

அழகியமணவாளப்பெருமாள் நாயனார் திருவடிகளே சரணம்,

[illegible] நாராயணஃ = ஆம்நாயாப்யஸநாநி அரண்யருதிதம் வேதவ்ரதாந்யந்வஹம் மேதச்சேதபலாநி பூர்த்தவிதயஸ் ஸர்வே ஹுதம் பஸ்மநி, தீர்த்தாநாமவகாஹநாநி ச கஜஸ்நாநம் விநா யத்பதத்வந்த்வாம்போருஹ ஸம்ஸ்ம்ருதிர் விஜயதே தேவஸ் ஸ நாராயணஃ. * (முகுந்தமாலை) என்று எம்பெருமானுடைய சிந்தனையில்லாதவர்கள் செய்கின்ற கருமாநுஷ்டாநம் சாம்பலிலிட்ட ஆஹுதிபோலே பிரயோஜநமற்றது என்றும்,

* [illegible] = யஸ்யாகிலாமீவஹபிஸ் ஸுமங்கலைஃ வாசோ விமிச்ரா குணகர்மஜந்மபிஃ, ப்ராணந்தி சும்பந்தி புநந்தி வை ஜகத் யாஸ் தத்வியுக்தாச் சவசோபநா மதாஃ. — * [illegible] = விஷ்ணுபக்திவிஹீநஸ்ய வேதச் சாஸ்த்ரம் ஜபஸ் தபஃ, அப்ராணஸ்யேவ தேஹஸ்ய மண்டநம் லோகரஞ்ஜநம். * என்று பகவத்விஷயத்தில் அந்வயம் பெறாத உக்திகளும் பகவத்பக்தி யில்லாதவனுடைய அறிவும் நடத்தையும் பிணக்கோலம் செய்வதொக்குமென்றும்,

* [illegible] = ப்ராதுர்ப்பாவைஸ் ஸுரநரஸமோ தேவதேவஸ் ததீயாஃ ஜாத்யா வ்ருத்தைரபி ச குணதஸ் தாத்ருசோ நாத்ர கர்ஹா, கிந்து ஸ்ரீமத், புவநபவநத்ராணதஃ, அந்யேஷு வித்யாவ்ருத்த ப்ராயோ பவதி விதவாகல்பகல்பஃ ப்ரகர்ஷஃ. * என்று பகவத்விஷயத்தில் அந்வயமற்றவர்களுடைய கல்வியொழுக்கச் சிறப்புகள் பகவத்ஸம்பந்த ஜ்ஞாநமாகிற ஸுமங்கலிலக்ஷண மில்லாமைபற்றி விதவாலங்கார துல்யமென்றும் ஞானிகள் இகழ்வர்கள். — ஆக இப்படி பகவத்விஷய ஸம்பந்தமற்ற வர்ணாச்ரமங்களும் ஞான வொழுக்கங்களும் ஹேயமென்கையாலே கீழே தாழ்ந்த ஜன்மமாகக் கருதப்பட்ட ஜன்மம் இன்னதென்று நிரூபிக்கப்பட்டதாயிற்று. (*)

MADURAI UNIVERSITY LIBRARY
-9 DEC 1971
67391